

புதிய சுவடுகள்

வீரகேசரி
பிரகரம்

தி.ஞானசேகரன்

வீரகேசரி பிரசாரம்: 58

புதிய சுவடுகள்

வெளியீடு

வீரகேசரி

த.பெட்டி 160,
கொழும்பு.

"Puthiya Suvadukal"

Written by:

GNANASEGARAN,

"Rajasthani"

Punnalaikadduvan South.

FIRST EDITION
OCTOBER 1977

COPYRIGHTS

RESERVED WITH
THE PUBLISHERS

VIRAKESARI
PIRASURAM **58**

Published by

VIRAKESARI
P. O. Box 160, COLOMBO,

Sole Distributors:

Express Newspapers (Ceylon) Ltd.
185, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.

முகவுரை

இது நான் எழுதிய முதல் நாவல். வீரகேசரிப் பிரசுரத்தினர் தமது ஐம்பதாவது நூல் வெளியீட்டு விழாவின்யொட்டி ஏற்படுத்திய பரிசு நாவல் போட்டியில் நானும் பங்கு கொள்ள வேண்டுமெனத் தீர்மானித்தேன். அப்போது சிறு பராயத்திலே எனது மனதை உறுத்திய சில நிகழ்ச்சிகள் அடிமனத்திலிருந்து கிளர்ந்தெழுந்து ஒன்றன்பின் ஒன்றாக என் மனத்திரையிலேயே தோன்றத் தொடங்கின. அதேசமயத்தில் அந் நிகழ்ச்சிகளோடு தொடர்புடைய மனிதர்களும், சராசரி மனிதர்களிலிருந்து வேறுபட்ட குணநலன்களையுடைய வேறு சிலரும் எனது எண்ண அலைகளினூடே தோன்றித் தம்மைக் கதாபாத்திரங்களாக வடிக்கும்படி இறைஞ்சினர்.

கதைக்கு வேண்டிய கருப் பொருளும், கதாபாத்திரங்களும் கிடைத்தவுடன் நாவல் உருப்பெறத் தொடங்கியது. குறுகியகாலத்தில் மிக வேகமாகவே இந்நாவலை எழுதி முடித்து போட்டிக்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இன்று நிலவிவரும் ஒரு பிரச்சினை எவ்வாறெல்லாம் ஓர் அபலைப் பெண்ணின் வாழ்வைச் சீரழித்து அவலத்துக்குள்ளாக்குகிறது என்பதை இந்நாவல் எடுத்தியம்புகிறது. அதேவேளையில் அப்பிரச்சினையால் ஏற்படுகின்ற தாக்கத்தினை சமுதாயம் எவ்வாறு சீரணித்து மாற்றங்களுக்கு ஈடு கொடுக்கிறது என்பதையும் நுண்ணிய வடிவில் கோடிகாட்டியிருக்கிறேன்.

ஒருநாவல் வாசகர்களால் பெரிதும் விரும்பப் படுவதற்கும் விதந்து பேசப்படுவதற்கும் சமுதாய நோக்குடைய நல்ல கதையம்சமும் திறமையான பாத்திரவார்ப்பும் மிக முக்கியமானவை என்பது எனது கருத்து. இக் கருத்துக்கமையவே நான் இந்நாவலை வடித்திருக்கிறேன்.

தேன். நிச்சயமாக இந்த நாவலுக்கு வாசகர்களிடையே நல்ல வரவேற்பு இருக்குமென்பது எனக்குத் தெரியும்.

போட்டிக்கு வந்த நாவல்களில் பிரசுரத்திற்குத் தகுதியானதாகக் கருதப்பட்டு இந்நாவல் நூலுருவம் பெறுவது எனக்குப் பெரிதும் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

ஆரம்பத்திலிருந்தே எனது இலக்கிய ஆக்கங்கள் பல வற்றிற்கு பிரசுரகளும் அமைத்துத் தந்த வீரகேசரி ஸ்தாபனத்தினரே எனது முதல் நாவலையும் வெளியிடுகின்றனர். அவர்கள் எல்லோருக்கும் குறிப்பாக திரு. சி. பாலசுந்தரன் அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி என்றும் உரியது.

‘ராஜஸ்தாவி’

தி. ஞானசேகரன்,

புன்னாலைக்கட்டுவன் தெற்கு,

15-11-1977.

அடுத்த பிரசுரம்:

சமுதாயத்தின் பனபனப்பான பகுதிகளை மட்டும் காட்டாது மனித சமுதாயத்தின் அவலமான பகுதிகளையும் படம்பிடித்துக் காட்டும் சமூக நவீனம்

“இங்கேயும் மனிதர்கள்”

ஆசிரியர்: இந்துமகேஷ்.

வீரகேசரி பிரசுரம்- 59

ஆசிரியர் அறிமுகம்

இந் நூலாசிரியர் தி. ஞானசேகரன் வடமாகாணத்திலுள்ள புன்னாலைக் கட்டுவன் என்னும் கிராமத்தில் து. தியாகராசா ஐயர் தம்பதிகளுக்கு 1941ம் ஆண்டில் புத்திரனாகப் பிறந்தார். ஆரம்பக் கல்வியை உரும பிராய் இந்துக் கல்லூரியிலும், உயர்கல்வியை இலங்கை மருத்துவக் கல்லூரியிலும் கற்றார்.

இவரின் இலக்கிய முயற்சிகள் பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னமே ஆரம்பித்து விட்டன. சிறுகதைகள் மூலமாக, எழுத்துலகில் பிரவேசித்த இவரின் பல ஆக்கங்கள், தமிழக சஞ்சிகைகளிலும், ஈழத்து சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்துள்ளன. 1976ம் ஆண்டு இலங்கை சாகித்திய மண்டலம் நடாத்திய சிறு கதைப்போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு பெற்றுள்ளார். “காலதரிசனம்” எனும் இவரின் சிறுகதைத் தொகுதி 1973ம் ஆண்டில் வெளிவந்தது.

தற்போது புசல்லாவிலுள்ள நியூ பீகொக் குறாப் போட்டத்தில் உதவி வைத்திய அதிகாரியாகக் கடமை யாற்றும் இந்நூல் ஆசிரியர், தன் நேரத்தில் ஒருபகுதியை இலக்கிய முயற்சிக்காகச் செலவிடுகின்றார். புதிய நோக்கில் சிறந்தவற்றைப் படைக்க வேண்டும் எனும் ஆவல் கொண்ட இவ் எழுத்தாளர் ஈழத்து வாசகர்களிடையே விரைவில் பிரபல்யமடைந்து விடுவார் என எதிர் பார்க்கலாம்.

14-11-77

—பதிப்பாசிரியர்.

விற்பனைக்குள்ள புத்தகங்களின்

விபரம்

புத்தகத்தின் பெயர்	எழுதியவர்	விலை
குமாரபுரம்	ஏ. பாலமனோகரன்	—3.40
புதிய தலைமுறைகள்	வை. அஹ்மத்	—3.60
அறிதரங்க சீதம்	உதயணன்	—3.60
உலகங்கள்	கே. டானியல்	—3.60
வெல்லப்படுகின்றன	செங்கை ஆழியான்	—3.40
பிரளயம்		
வரலாறு அவனைத்	கே. ஆர். டேவிட்	—3.60
தோற்றுவிட்டது		
கிரௌஞ்சப்பறவைகள்	வ. அ. இராசரத்தினம்	—3.90
நெஞ்சக்கனல்	கே. வி. எஸ். வாஸ்	—3.40
உமையாள் புரத்து உமா	புரட்சிபாலன்	—4.40
நெஞ்சில் ஓர் இரகசியம்	சுருணசேன ஜயலத்	—4.90
யாத்திரை	பொ. பத்மநாதன்	—3.90
கனவுகள் வாழுகின்றன	இந்திராதேவி	
	சுப்பிரமணியம்	—3.90
நான்கெடமாட்டேன்	க. அருள்சுப்பிரமணியம்	—3.60
இரவின் முடிவு	செங்கை ஆழியான்	—3.90
விடிவுகால நட்சத்திரம்	கே. விஜயன்	—4.90
போடியார் மாப்பிள்ளை	எஸ். ஸ்ரீ ஜோளிராஜன்	—3.60
போராளிகள்		
காத்திருக்கின்றனர்	கே. டானியல்	—3.40
காலங்கள் சாவதில்லை	தெளிவத்தையோசப்	—3.90
ஊமை உள்ளங்கள்	ஞானரதன்	—3.60
கர்ட்டாறு	செங்கை ஆழியான்	—4.90

புதிய சுவடுகள்.

‘கிணிங் கிணிங்.’

படலையடியில் சைக்கிள் மணியோசை கேட்டது, வீட்டு முற்றத்தில் நின்ற ஆட்டிக்குட்டிக்கு முருங்கைத் தளிர்களை மடித்து ஊட்டிக் கொண்டிருந்த பார்வதி நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

கிடுகு வேலிக்கும் தட்டிப் படலைக்கும் இடையிலுள்ள நீக்கலின் ஊடாக தபாற்காரன் வெளியே நிற்பது தெரிந்தது.

வாசற்படியில் சுருண்டு படுத்திருந்த நாய் வீமன் தலையை நிமிர்த்தி ஒரு தடவை உறுமியது. பின்பு பார்வதி எழுந்து செல்வதைப் பார்த்ததும் மீண்டும் சுருண்டு படுத்துக்கொண்டது. இன்று அந்த நாய்க்கு ஏனோ சோம்பற்குணம் வந்து விட்டது. மற்ற நாட்களில் தபாற்காரன் அந்த வழியாகச் சைக்கிளில் போகும் போது அது குரைத்துக்கொண்டே அவனைத் துரத்திச் செல்லும். அப்போது அவன் பயத்துடன் ‘அடி, அடி’ என அதனை விரட்டியபடி காலே மேலே தூக்கிக் கொண்டு பனை வடலிகளின் ஊடாக ஒற்றையடிப் பாதையில் படுவேகமாகச் சைக்கிளை ஓட்டிச் செல்வான். அதனைப் பார்த்துப் பார்வதி வேடிக்கையாகச் சிரிப்பாள்.

பார்வதிக்கு இருபத்தேழு வயது முடிந்து விட்டது. ஆனாலும், அவளது மெலிந்த கொடி போன்ற உடலும், நீண்ட கேசமும், வட்ட வடிவான வதனமும் அவளது தோற்றத்தில் ஐந்தாறு வயதைக் குறைத்துக் காட்டின. அவளது கண்களில் மட்டும் சதா ஏனோ ஏக்கம் குடி கொண்டிருந்தது.

ஆட்டுக் குட்டியை நெஞ்சோடு அணைத்து அதனை வருடியபடியே சென்ற பார்வதி தபாற்காரன் கொடுத்த கடிதத்தைப் பெற்று வந்தாள்.

அது அவளது சிநேகிதியால் அவளுக்கு அனுப்பப்பட்டிருந்த திருமண அழைப்பிதழ்.

அதன் முன் பக்கத்தில் மணமக்களின் பெயர்கள் அச்சிடப்பட்டிருந்தன.

‘டேவிட்—மேரி.’

அதனை வாசித்தபோது பார்வதிக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

‘என்ன..... டேவிட் என்ற ஒருவனையா மேரி திருமணஞ் செய்யப் போகிறாள்! அப்படியானால், அவள் சந்திரனை ஏமாற்றி விட்டாளா?’ பார்வதியால் அதனை நம்பவே முடியவில்லை.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் மேரியின் சிநேகிதம் அவளுக்குக் கிடைத்தது. மேரியும் பார்வதியும் அப்போது ஊரிலுள்ள தையல் வகுப்பொன்றில் பயின்று வந்தார்கள். மேரி அயற் கிராமத்திலிருந்து அந்தத் தையல் வகுப்புக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தாள். வகுப்பு முடியும் வரை சந்திரன் அவளுக்காகத் தெருவிலே காத்திருந்த அவளுடன் வீடுவரை கூடிச் செல்வான்.

சில நாட்களில் தையல் வகுப்புக்குப் போவதாகக் கூறி விட்டு மேரி சந்திரனுடன் எங்கெல்லாமோ சென்று வருவாள். அவர்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் மனதார நேசிப்பினர். தாய் தந்தையரின் எதிர்ப்புக்கிடையே

அவர்களது காதல் வளர்ந்து வந்தது. தனக்கும் சந்திரனுக்கும் உள்ள காதல் விவகாரங்களையெல்லாம் மேரி பார்வதியிடம் கதை கதையாகச் சொல்வாள். உயிர் உள்ளவரை சந்திரனைப் பிரியமாட்டேன் எனக் கூறியவள் இப்போது வேறொருவனுக்கு மாணியிடப் போகிறாளா?

பாடசாலை வாழ்க்கையிலும், தையல் வகுப்பிலும் தனக்குக் கிடைத்த தோழிகள் ஒவ்வொருவரையும் நினைத்துப் பார்த்தாள் பார்வதி. மேரியைத் தவிர மற்ற எல்லோருக்குமே திருமணம் முடிந்து விட்டது. அவர்களில் பலர் இன்று குழந்தை குட்டிகளோடு சந்தோஷமாக வாழ்கிறார்கள். வெகு காலமாகத் திருமணஞ் செய்யாதிருந்த மேரியும் இப்போது திருமணஞ்செய்யப் போகிறாள்.

ஆனால், எனது நிலை?—

பார்வதியினது நெஞ்சின் அடித்தளத்திலிருந்து ஒரு பெரு மூச்சு வெளிப்பட்டது.

எனது உள்ளத்தின் காதலை யாருக்கு எடுத்துச் சொல்ல முடியும்? பிறருக்குச் சொல்லக் கூடிய முறையிலா எனது காதல் அமைந்திருக்கிறது. நான் விரும்பியவரிடத்திலே கூட எனது காதலைத் தெரிவிக்க வகை அறியாது தவிக்கிறேனே! ஒரு வேளை வாழ் நாள் முழுவதும் எனது ஆசைகளை நெஞ்சுக்குள்ளே புதைத்து வைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுமோ? அல்லது மேரியைப் போல காதலுக்கு ஒருவனும் கைப்பிடிக்க வேறொருவனுமாக அமைந்து விடுமோ என்னவோ?

பார்வதி, கையில் அணைத்து வைத்திருந்த ஆட்டுக் குட்டி அவளது பிடியில்—இருந்து திமிறித் துள்ளிக் குதித்துத் தாயிடம் ஓடியது.

விட்டினுள்ளே ‘லொக்கு..... லொக்கு.....’ என பார்வதியின் தாய் சின்னத்தங்கம் இருமும் சத்தம் கேட்டது. அவளைக் கவனிப்பதற்காகப் பார்வதி உள்ளே சென்றாள்.

பார்வதியின் தாய் ஒரு நோயாளி. அவளுக்கு அடிக்கடி தொய்வு நோய் ஏற்படும். அதனால், பார்வதிக்கு வீட்டில் நிறைய வேலைகள் இருந்தன. சமையல் செய்வதிலிருந்து ஆடு மாடுகளைக் கவனிப்பது வரை சகல வேலைகளையும் அவள் தான் செய்ய வேண்டியிருந்தது. அவளது தந்தை செல்லப்பர் ஒரு லொறிச் சாரதி. அவர் வெளி இடங்களுக்கு லொறியுடன் புறப்பட்டு விட்டால் எப்போது வீட்டுக்குத் திரும்புவார் எனச் சொல்ல முடியாது. கிழமையில் இரண்டு மூன்று நாட்கள் கூட வீட்டில் தங்குவது சந்தேகந் தான். அதனால், வீட்டின் நிர்வாகப்பொறுப்புகளையும் பார்வதி தான் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது.

தொடர்ச்சியாக வந்த இருமலைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் நெஞ்சை இரு கைகளாலும் அழுத்திப் பிடித்தபடியின்னத்தங்கம் இருமிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்குமூச்சு முட்டியது. கண்கள் கலங்கின. மிகவும் கஷ்டப்பட்டுநெஞ்சுக்குள் பசையாக ஒட்டிக் கொண்டு வெளியே வர மறுக்கும் சளியை வரவழைக்கும் முயற்சியில் பலமாகக் காறி பக்கத்திலிருக்கும் பேணிக்குள் உமிழ்ந்தாள்.

பார்வதி தாயின் பக்கத்தில் அமர்ந்து அவளது நெஞ்சை நீவி விட்டாள்.

'எனம்மா மருந்து குடிக்கேல்லையோ? காலமை தொடக்கம் ஒரே இருமலாயிருக்கு.'

'இல்லைப் பிள்ளை மருந்து முடிஞ்சு போச்சு.'

'அப்ப கொஞ்சம் சுடுதண்ணி கொணந்து தரட்டோ?'

மகளின் கேள்விக்குப் பதில் கூற முடியாதவாறு சின்னத்தங்கத்தை மீண்டும் இருமல் பற்றிக் கொண்டது.

பார்வதி குசினிக்குள் ஓடிச்சென்று ஒரு பேணியில் வெந்நீர் எடுத்து வந்து சின்னத்தங்கத்தின் தலையை ஆதரவாகத் தடவியபடி சிறிது வெந்நீரை அவளுக்குப் பருகிவிட்டாள்.

அதன் பின்பு தான் சின்னத்தங்கத்துக்குச் சிறிது ஆறுதலாக இருந்தது. பார்வதி கவலையுடன் தாயைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பத்து வருடங்களுக்கு மேலாகச் சின்னத்தங்கம் இந் தத்தொய்வு நோயினால் கஷ்டப்படுகிறாள். சில நாட்கள் அவள் உற்சாகமாக வெளியே எழுந்து நடமாடுவாள். மற்றைய நாட்களில் படுக்கையில் படுத்துக் கொள்வாள். கூடந்த இரண்டு மூன்று கிழமைகளாக அவளால் வெளியே வர முடியவில்லை. நோயின் காரணமாக அவளது உடல் மிகவும் மெலிந்து போயிருந்தது. முகத்தில் சுருக்கம் ஏற்பட்டு கண்கள் குழி விழுந்திருந்தன.

'பிள்ளை, ஆர் வந்தது..... சைக்கிள் சத்தம் கேட்டுது?'

'அது தபாற்காரனம்மா. என்றை சிநேகிதிக்கு கலியாணம். அது தான் காட் அனுப்பியிருக்கிறாள்.'

சின்னத்தங்கம் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவளாகப் பார்வதியைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டாள். பின்பு 'அப்பு எப்ப வாறனெண்டு சொன்னவர் பிள்ளை?' எனப் பார்வதியிடம் வினவினாள்.

'நேற்றே வாறன் எண்டு சொல்லிப் போட்டுப்போன வரம்மா. இன்னும் வரேலை..... ஒரு வேளை இண்டைக்கு வரக்கூடும்.'

'அந்த மனிசனுக்கு குடும்பத்திலே அக்கறையில்லை. வீட்டிலே ஒரு குமர் இருக்கெண்டு சிந்தனை இல்லை. ஊர் ஊராய்ச் சுத்தித் திரியிறார்.' என எரிச்சலுடன் தனது கணவனைப் பற்றி குறைப்பட்டுக் கொண்டாள் சின்னத்தங்கம்.

'என்னம்மா செய்யிறது. அப்புவின்றை வேலை அப்பிடி. வெளி இடங்களுக்கு லொறி கொண்டு போனால் தூரப்பயணத்திலே எதேன் சுணக்கம் ஏற்படத் தானே செய்யும். எப்பிடியும் இண்டைக்கு வந்திடுவார்.'

'நான் அதைப் பற்றிச் சொல்லேலைப் பிள்ளை. உழைக்கிற காசுகளைக் குடிச்ச வெறிச்சுக் கொண்டு திரியிறார். வருங்காலத்தைப் பற்றி அவருக்கு யோசனை இல்லை. உனக்கு ஒரு கலியாணங் காட்சி வந்தால் கையிலே மடியிலே நாலு காசு இருந்தால் தானே இந்தக் காலத்திலே எதையுஞ் செய்ய முடியும்.'

'இப்ப என்னை கலியாணத்துக்கு என்னம்மா அவசரம்! சும்மா மனசைப் போட்டுக் குழப்பாதையுங்கோ; பேசாமல் படுத்திருங்கோ' என சிறிது கண்டிப்பான குரலில் கூறினார் பார்வதி.

சின்னத்தங்கம் போர்வையை இழுத்துப் போர்த்த படி மறுபக்கம் புரண்டு படுத்தாள். அவள் பேசாது படுத்திருந்த போதிலும் பார்வதியைப் பற்றிய பலவாரான சிந்தனைகள் அவளது மனதில் அலைமோதி வேதனைப் படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

மாட்டுக் கொட்டிலிலிருந்த பசு 'அம்மா' எனக் குரல் கொடுத்தது.

பார்வதி எழுந்து வெளியே வந்தாள். அப்போது படலையைத் தாண்டி, பனையோலைக் கட்டைச் சுமந்த வண்ணம் மாணிக்கம் அங்கு வந்துகொண்டிருந்தான்.

2.

மாணிக்கத்தைப் பார்த்தபோது பார்வதியின் முகம் மலர்ச்சி அடைந்தது. அவன் ஒவ்வொரு நாளும் அங்கு வருவான். சிறுவயதிலிருந்தே மாணிக்கத்துடன் பார்வதி நெருங்கிப் பழகி இருக்கிறாள். ஆரம்பப் பாடசாலையில் அவனுடன் கல்வி பயின்றிருக்கிறாள். சிறுமியாக இருந்தபோது அவனுடன் பாடசாலைக்குச் சேர்ந்து சென்று

வந்திருக்கிறாள். மாணிக்கத்தின் வீடு அவர்களது வீட்டிலிருந்து சிறிது தூரத்திலே தான் இருக்கிறது.

மாணிக்கம் சகல உதவிகளையும் பார்வதிக்குச் செய்து கொடுப்பான். பனையிலிருந்து ஓலை வெட்டி வந்து அவளது பசுவிற்குக் கிழித்துப் போடுவான். கூப்பன் கடைக்குச் சென்று அவர்களது வீட்டுக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கி வருவான். செல்லப்பர் வெளி இடங்களுக்குச் செல்லும் வேளைகளில் அவன் சின்னத்தங்கத்திற்கும், பார்வதிக்கும் துணையாக அங்கே வந்து தங்குவான்.

சின்னத்தங்கத்தை, மாணிக்கம் 'ஆச்சி' என அழைப்பான். பார்வதியை அவன் பெயர் சொல்லித் தான் அழைப்பது வழக்கம். இப்படிச் சற்று அதிகப்படியான உரிமையை எடுத்துக் கொண்டதையிட்டு மாணிக்கத்தின் தாய் தந்தையர் அவனை அடிக்கடி கண்டிப்பதுண்டு. ஆனாலும், சிறுவயதிலேயிருந்து பழகிய பழக்கத்தை அவனால் மாற்றிக் கொள்ளமுடியவில்லை. சின்னத்தங்கமும் பார்வதியும் கூட அவன் அப்படி அழைப்பதைத் தவறாக ஒரு போதும் எடுத்துக்கொண்டதில்லை.

தலையில் சுமந்து வந்த ஓலைக் கட்டை உடலைச் சரித்து தலையினால் நெம்பி தடாரென்ற சத்தத்துடன் கீழேசாய்த தான் மாணிக்கம்.

கட்டு மஸ்தான உடலும் இளமைத் துடிப்பும் நெற்றியிலே அநாயாசமாக சுருண்டு விழும் கேசமும் அடைசியம் நிறைந்த கண்களும் கபடமற்ற சிரிப்புமாக மாணிக்கம் எப்பொழுதும் தோற்றமளிப்பான்.

முற்றத்திலுள்ள முருங்கை மரத்தில் கட்டியிருந்த தாய் ஆடு, ஓலைக்கட்டு விழுந்த சத்தத்தினால் வெருட்சி யுற்று மரத்தைச்சுற்றி கற்றி வேகமாக ஓடியது. அப்போது பமரென அதன் கழுத்திலிருந்த கயிறு அறுந்துகொண்டது. மறுகணம் அது பலமாகக் கத்தியபடி வீட்டின் கோடிப் புறத்தை நோக்கித் துள்ளியோடியது.

'ஐயய்யோ... .. ஆடு அறுத்துக் கொண்டு ஓடுது. கிணத்தடிப் பக்கம் போனால், கிணத்துக்குள்ளே விழுந்தாலும் விழுந்திடும்' எனக் கூறியபடி ஆட்டைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினார் பார்வதி.

ஆடு அங்குமிங்குமாக ஓடி அவளை அலைக்கழித்தது. ஆட்டைத் துரத்தியதினால் பார்வதி களைப்படைந்தாள். அவளுக்கு மூச்சு வாங்கியது.

இதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாணிக்கம் வேடிக் கையாக 'கலகல' வெனச் சிரித்தான்.

எங்கெல்லாமோ சுற்றிய ஆடு மீண்டும் முற்றத்துப் பக்கமாக ஓடி வந்தது.

'மாணிக்கம், அந்த ஆட்டைப் பிடியன்.....நான் களைச்சுப் போனன்' எனக் கெஞ்சியபடி பார்வதி வேகமாக ஓடி வந்தாள்.

மாணிக்கம் இரு கைகளையும் அகல விரித்தபடி ஆட்டின் கழுத்தை வளைத்துப் பிடிப்பதற்காக அதை நோக்கிப் பாய்ந்தான். அந்தப் பொல்லாத ஆடு அவனது பிடியிலிருந்து லாவகமாக நொறுந்தி ஓடியது. பின்னால் ஓடி வந்த பார்வதி வேகத்தை கட்டுப்படுத்த முடியாமல் மாணிக்கத்தின் மேல் அடி பட்டுக் கீழே சாய்ந்தான். மாணிக்கம் அவள் கீழே விழுந்து விடாமல் இருப்பதற்காக அவளைத் தன் இரு கைகளாலும் அணைத்துப் பிடித்துக் கொண்டான்.

ஆட்டைப் பிடிப்பதற்காகப் பாய்ந்து சென்றவனது கைகளில் அழகான மான்குட்டியொன்று துள்ளிக் குதித்து வந்து வீழ்ந்தது போல் பார்வதி அவனது கைகளுக்குள் வீழ்ந்து அகப்பட்டுக்கொண்டாள்.

அவளின் கண்கள் படபடத்தன; வதனம் குப்பென்று சிலந்து விட்டது. மாணிக்கம் இப்படித் தன்னை கட்டிப் பிடித்துக்கொள்வான் என அவள் சற்றேனும் எதிர்பார்க்கவில்லை. மறுகணம் மாணிக்கத்தின் பிடியை விலக்கிச்

கொண்டு அவள் வெட்கத்துடன் குசினிக்குள் ஓடி மறைந்தாள்.

மாணிக்கம் ஒரு கணம் திகைத்து நின்றான். அவன் சற்றும் எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி நடந்து விட்டது. பார்வதியை அவன் தாங்கிப் பிடித்திராவிட்டால் ஒரு வேளை அவளது தலை நிலத்திலேயே அடி பட்டிருக்கும். வேண்டுமென்றே தான் தன்னைக் கட்டிப் பிடித்ததாகப் பார்வதி நினைத்துக் கொள்வாளோ என அவனது மனம் பதறியது.

ஒருவாறு தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு ஆட்டைத் துரத்திப் பிடித்து வந்து மரத்திலே கட்டினான் மாணிக்கம். பின்பு திண்ணைத் தாழ்வாரத்தில் செருகியிருந்த பாளைக் கத்தியை எடுத்து முற்றத்திலே கிடந்த ஓலைகளைச் சிராய்த்து மட்டைகளை வேருக்கத் தொடங்கினான்.

குசினிக்குள் சென்றிருந்த பார்வதி தேநீர் தயாரிக்கத் தொடங்கினாள். சிறிது நேரத்துக்கு முன் நடந்த நிகழ்ச்சியினால் அவளது நெஞ்சுக்குள் ஏற்பட்டிருந்த படபடப்பு இன்னமும் ஓயவில்லை.

மாணிக்கம் ஓலைகளைச் சிராய்த்து விட்டு அதனைக் கிழிக் கத் தொடங்கினான்.

பார்வதி தேநீருடன் வெளியே வந்தாள்.

மாணிக்கம் எழுந்து சென்று சுவரின் மேல் கவிழ்த்து வைக்கப்பட்டிருந்த தனது பேணியை எடுத்து வந்து பார்வதியிடம் நீட்டினான்.

அவள் தேநீரைப் பேணிக்குள் ஊற்றும் போது எதுவுமே பேசவில்லை. அவளிடத்தில் ஏற்பட்டிருந்த நாணம் அவளைப் பேசவிடாது தடுத்தது.

தேநீரைக் குடித்துக் கொண்டே 'நல்ல வேளை, நான் பிடிச்சிருக்காட்டில் உங்கடை தலை நிலத்திலே அடிப்பட்டிருக்கும்' என்றான் மாணிக்கம்.

'நான் கிழை விழுந்திருந்தாலும் பறவாயில்லை. அந்த நேரத்திலே நீ என்னை பிடிச்ச மாதிரியை ஆராவது கண்டிருந்தால் வித்தியாசமாய்த் தான் நினைப்பினம்.'

'வித்தியாசமாய் நினைக்கிறதுக்கு அதிலே என்ன இருக்கு?' எனக் கேட்டான் மாணிக்கம் அலட்சியமாக.

'அதிலே பிழையில்லை எண்டு நினைக்கிற அளவுக்கு எங்கடை சமுதாயத்தில் இன்னமும் முன்னேற்றம் வரேல்லை மாணிக்கம்' எனக் கூறிய பார்வதி, தான் அப்படிச் கூறியதால் அவனது மனம் புண்பட்டிருக்குமோ என நினைத்துக் கொண்டாள்.

'நான் ஒரு பிழையும் செய்யேல்லை எண்டு உங்களுக்குத் தெரிஞ்சா அது எனக்குப் போதும். மற்றவையனைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை' எனக் கூறி விட்டு கிழித்த ஓலைகளை அள்ளிக் கொண்டு மாட்டுக் கொட்டில் பக்கம் சென்றான் மாணிக்கம்.

பார்வதியின் மனதில் அவள் ஆரம்பப்பள்ளிக்கூடத்தில் மாணிக்கத்தோடு சேர்ந்து படித்த போது நடந்த நிகழ்ச்சி யொன்று நினைவில் வந்தது.

இடை நேரங்களில் பாடசாலை மாணவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து விளையாடுவார்கள். விளையாட்டு முடிந்ததும் தாகத்தீர பாடசாலைக் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளிப் பருகுவார்கள். மாணிக்கம் பாடசாலைக் கிணற்றிலே கொடிபிடித்துத் தண்ணீர் அள்ளக்கூடாது.

ஒரு நாள் அவன் விளையாடிக் களைத்து தாகமெடுத்த நேரத்தில் கிணற்றிலே தண்ணீர் அள்ளக்கூடிய மாணவர்களிடம் தனக்குத் தண்ணீர் அள்ளி வார்க்கும்படி கெஞ்சினான். ஒருவராவது அவனுக்கு உதவ முன்வரவில்லை. அவனைத் தனியாகக் கிணற்றடியில் விட்டு விட்டு எல்லோரும் வகுப்பறையை நோக்கி ஓடிவிட்டார்கள். மாணிக்கம் மறுகணம் ஒருவித ஆவேசத்துடன் அந்தக் கிணற்றிலே கொடிபிடித்து தண்ணீர் அள்ளிப் பருகி விட்டான்.

வகுப்பறையில் இருந்தவாறு அதனைக் கவனித்த தலைமையாசிரியருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது.

பாடசாலைக் கிணற்றிலே தண்ணீர் அள்ளிய குற்றத்திற்காக மாணிக்கத்தை அழைத்து, 'சுளர் சுளர்' ரெனப் பிரம்பினால் முதுகிலே அடித்து விட்டார். மாணிக்கம் அப்போது அழவில்லை. தனக்குத் தண்ணீர் அள்ளிக் கொடுக்க மறுத்தவர்களைப் பழிவாங்கி விட்ட திருப்தியோடு அலட்சியத்துடன் வீரச் செயல் புரிந்து விட்டவன் போன்று நடந்து சென்று தனது இடத்திலே உட்கார்ந்து கொண்டான்.

'என்ன பார்வதி கடுமையான யோசனை?'

மாணிக்கத்தின் குரல் கேட்டுப் பார்வதி தன்னை சுதாரித்துக் கொண்டாள்.

'இண்டைக்கு திங்கட்கிழமை யெல்லோ சங்கக்கடைக்கு போக வேணும்' என ஞாபகப்படுத்தினான் மாணிக்கம்.

பார்வதி உள்ளே சென்று அரிசிக் கூப்பங்களையும் ஓலைப்பையையும் எடுத்து வந்தாள்.

'அரிசியை மட்டும் வாங்கிக் கொண்டு வா மாணிக்கம். மற்றச் சாமான்கள் வாங்கக் காசில்லை. அப்பு வந்த பிறகு தான் வாங்க வேணும்' எனக் கூறிக் கொண்டே அவனிடம் கூப்பங்களையும் ஓலைப்பையையும் கொடுத்தாள்.

மாணிக்கம் அதனைப் பெற்றுக் கொண்டு கடைக்குப் புறப்பட்டான்.

3.

பனை வடலிகளுக்குக் கூடாகச் செல்லும் ஒற்றையடிப் பாதையில் மாணிக்கம் நடந்து கொண்டிருந்தான். பெயர் பெற்ற யாழ்ப்பாணத்து வெயில் குள் குளென்று கொளுத்திக்கொண்டிருந்தது. அந்த வெங்காரில் சமைந்து போயி யிருந்த பனைவடலியொன்றின் காவோலைகாற்றில் அசைந்து பக்கத்து வடலியில் தீறி 'கொர்..... கொர்.....' என ஒலி யெழுப்பியது. அந்தச் சரசரப்பின் ஓசையைக் கேட்டு மாணிக்கம் முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டான். அவனுக்கு எப்போதுமே அந்த ஓசையைச் சிக்க முடிவதில்லை. வெயிலில் வெந்து போய்க்கிடந்த மண் அவனின் பாதத்தைச் சுட்டெறித்து உச்சி வரை குடேற்றியது. அதன் தகிப்பைத் தாங்க முடியாதவனாய் அவன் வேகமாக ஒற்றையடிப் பாதையைக் கடந்து ஒழுங்கை முடக்கில் திரும்பித் தெருவை யடைந்தான்.

'டே.....'

பின்னாலிருந்து யாரோ கூப்பிடும் குரல் கேட்டது. மாணிக்கம் திரும்பிப் பாராது நடந்து கொண்டிருந்தான்.

'டேய் மாணிக்கன்...'

மீண்டும் அதே குரல் சற்றுக் கடுமையாக ஒலித்தது.

அது துரைசிங்கம் முதலாளியின் குரல் தான் என்பது மாணிக்கத்துக்குத் தெரியும். அவன் இப்போதும் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்த துரைசிங்கம் முதலா டி அவன் அருகில் வந்ததும் சைக்கிளை நிறுத்தினார்.

துரைசிங்கம் முதலாளியைப் பார்ப்பதற்கே பயமாக இருக்கும். ஆஜானுபாகுவான தோற்றம். கிருதா மீசை. பரந்த நெற்றி, பருத்த தொந்தி, இவற்றைப் பார்த்தவு டனேயே அவரை ஊரிலுள்ள சண்டியன் என யாரும் இனங்கண்டு கொள்ளலாம்.

'என்னடா நான் கூப்பிடக் கூப்பிடப் பேசாமல் போறாய். என்ன காது அடைச்சுப் போச்சோ''

'... ..'

'உன்னை கொப்பன் கோவிந்தன் எங்கை போட்டான்.'

துரைசிங்கம் முதலாளி கேட்ட விதம் மாணிக்கத்திற்கு ஆத்திரமூட்டியது. ஆனாலும், அவன் தன்னைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு பதில் சொன்னான்.

'அப்பு தோட்டத்திலே தான் நிப்பர்.'

'என்னை வளவு வேலியெல்லாம் பிஞ்சுபோய்க்கிடக்கு; அதை வந்து அடைச்ச தரச்சொல்லி இரண்டு மூன்று நாள் கொப்பனிட்டைச் சொன்னான். அவன் அந்தப் பக்கம் திரும்பியும் பாக்கிறானில்லை.'

'இப்ப தோட்டத்திலே மிளகாய்க் கண்டு நடுகை நடக் குது. அதனாலே தான் அப்புவுக்கு வர நேரமில்லை' பதில் கூறினான் மாணிக்கம்.

'நீ சும்மா தானேடா திரிகுறாய். அந்த வேலியை வந்து அடைச்சுவிடன்.'

'எனக்கு நேரமில்லை.'

'செல்லப்பர் வீட்டு வேலையெல்லாம் செய்து குடுக் கிறாய். நான் கேட்டாத் தான் உனக்கு நேரமில்லையோ.' துரைசிங்கம் முதலாளியின் கேள்வி மாணிக்கத்தைப் பொறுமையிழக்கச் செய்தது.

'அது என்றை விருப்பம். அதைப் பற்றி நீங்கள் கதைக் கத் தேவையில்லை.'

'என்னடா ஞாயம் பேசிராய். நீ வந்து வேலி அடைச் சுத்தரப் போறியோ இல்லையோ?'

'என்னாலே முடியாது.'

'என்னடா..... என்னோட எதிர்த்தோடா கதைக் கிறாய்' துரைசிங்கம் முதலாளிக்கு கோபம் பொங்கியது.

'உங்களுக்கும் எனக்கும் கதை இல்லை, ஏதேன் தேவையெண்டால் அப்புவோடை கதையுங்கோ.....' மாணிக்கம் அவரை முறைத்துப் பார்த்தான்.

'என்னடா நீ அவ்வளவு தூரத்துக்கு வந்திட்டியோ, அடிச்செண்டால் பல்லெல்லாம் கொட்டிண்டுபோய்' எனக் கூறிக் கொண்டே சைக்கிளிலிருந்து இறங்கினார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

'சும்மா தெருவிலே போய் கொண்டிருந்த என்னோடை நீங்கள் தான் வலியக் கொளுவினீங்கள்..... மேலிலே தொடுங்கோ பாப்பம். நீங்கள் நாலு அடி அடிச்சால் நான் ஒரு அடியெண்டாலும் அடிக்கமாட்டேனோ...'

மாணிக்கம், துரைசிங்கம் முதலாளியை நெருங்கினான்.

துரைசிங்கம் முதலாளி அடிபட்ட சிறுந்தையானார். அவரது தேகம் ஆத்திரத்தால் ஆட்டங்கண்டது. ஆனாலும், அவர் தன்னைக்கட்டுப்படுத்திக்கொண்டார். இவன் கூறுவது போல தற்செயலாகத் தனது தேகத்தில் கை வைத்து விட்டால் மானம் போய் விடுமே என நினைத்துக் கொண்டு சைக்கிளில் ஏறிக் கொண்டார்.

ஒரு கீழ்சாதிப் பயலுக்கு இவ்வளவு துணிவு வந்திட்டுதோ...? அவர் மனம் மறுகினார்.

'டே... உன்னை அடிக்கிறது எனக்கொரு பெரிய வேலை இல்லையடா. நீ இப்ப போ. நான் உன்னை கவனிச்சுக்கொள்ளுறேன்' எனக் கூறிவிட்டு சைக்கிளை செலுத்தத் தொடங்கினார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

கோபத்தினால் ஏற்பட்ட படபடப்பு நீங்காதவராய் கூப்பன் கடையை நோக்கிச் சென்ற மாணிக்கத்தின் மனதில் துரைசிங்கம் முதலாளியைப் பற்றிய பலவாறான சித்தனைகள் அலைமோதின.

4.

பார்வதி படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தாள். எவ்வளவோ முயன்ற போதிலும் அவளுக்கு நித்திரை வரவில்லை. அவளது மனதில் மாணிக்கத்தைப் பற்றிய நினைவுகள் நிறைந்திருந்தன. காலையில் ஆட்டைப் பிடிப்பதற்காக ஓடிவந்த மாணிக்கம் தன்னைக் கட்டிப் பிடித்த நிகழ்ச்சி அவளது மனதில் அடிக்கடி அலைமோதிக் கொண்டிருந்தது. அது தற்செயலாக நடந்த நிகழ்ச்சியாக, இருந்தபோதிலும் அதனை நினைத்துப் பார்க்கும் போது அவளது உள்ளத்தில் ஓர் இன்ப உணர்வு ஏற்படச் செய்தது.

'ஏன் எனது மனதில் மாணிக்கத்தின் நினைவுகள் அடிக்கடி வந்து அலைமோதுகின்றன?—இப்படி நான் மாணிக்கத்தைப் பற்றி நினைப்பது எவ்வளவோ விபரீதமான செயல்தான். ஆனாலும் இந்த நினைவுகளை என் மனதிலிருந்து அகற்ற முடியவில்லையே'.

'எனது மனதை மாணிக்கத்தினால் புரிந்திருக்க முடியுமா? என்னால் மாணிக்கத்தை புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை. மாணிக்கம் விரும்பினால், என்னை அடைவதற்கு எத்தகைய எதிர்ப்புகள் ஏற்பட்டாலும் அவற்றை எதிர்த்து சமாளிக்கக்கூடிய துணிவும் மனத்திடமும் மாணிக்கத்திடம் நிறைய இருக்கிறது'.

பார்வதியின் மனதில் சிறுவயதில் நடந்த நிகழ்ச்சி யொன்று நினைவில் வந்தது.

மாணிக்கம் பாடசாலைக்குச் செல்லும்போது பார்வதியின் வீட்டுக்கு வந்து அவளையும் கூடவே அழைத்து செல்வான். பாடசாலையிலிருந்து திரும்பும்போதும் அவன் அவளை

அழைத்து வந்து வீட்டிலே விட்டுவிட்டுத்தான் தனது வீட்டுக்குச் செல்வான்.

பாடசாலைக்குச் செல்லும் வழியிலே உள்ள வளவொன்றில் வேனியோரமாக இரண்டு கிளிகளுக்கு மாமரங்கள் இருக்கின்றன. மாங்காய்க் காலத்தில் கள்ளத்தனமாகப் பாடசாலைச் சிறுவர்கள் அந்த மரத்தில் மாங்காய் அடித்துச் சாப்பிடுவது வழக்கம்.

மாணிக்கந்தான் வேலிமேல் ஏறி வளவுக்குள் குதித்து மாமரத்தினிருந்து மாங்காய்களைப் பறித்து எல்லோருக்கும் கொடுப்பான். மரத்தின் சொந்தக்காரர் பலமுறை தலைமையாசிரியரிடம் அவன் களவாய் மாங்காய் பறிப்பதைப் பற்றி கூறியதால் மாணிக்கம் தண்டனையும் பெற்றிருக்கிறான்.

ஒரு நாள் பாடசாலையிலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பும் போது பார்வதி தனக்கு மாங்காய் பறித்துத் தரும்படி மாணிக்கத்திடம் வேண்டினாள். அவன் மரத்திலேறி மாங்காய் பறித்துக்கொண்டிருந்த போது மாமரத்தின் சொந்தக்காரர் திடீரென அங்கே வந்து விட்டார். அவரைக் கண்டதும் மாங்காயை வாயிலே கௌவிக்கொண்டு மாணிக்கம் வேலிக்கு மேலால் வெளியே குதித்து விட்டான். பார்வதியும், மாணிக்கமும் ஒரே ஓட்டமாக அவ்விடத்தைவிட்டு ஓடினார்கள். வீட்டுக்கு செல்லும் ஒழுங்கை முடக்கில் வந்ததுந்தான் மாணிக்கம் பார்வதியிடம் மாங்காயைக் கொடுத்தான்.

'என்ன மாணிக்கம் ஒரு மாங்காய்தான் கிடைக்கதோ?'

'ஓம் பார்வதி, ஒண்டுதான் பிடுங்கினான். அதுக்கிடேலை அந்த வளவுக்காறன் வந்திட்டார்'.

'நீ மாங்காய் பிடுங்கினதைப் பற்றி அவர் வாத்தியாரிடடை சொல்லுறாரோ தெரியேல்லே' பார்வதி கவலை யுடன் கூறினாள்.

'சொன்னால் சொல்லட்டும். வாத்தியார் இரண்டு அடி போடுவர். அதுக்கு நான் பயப்பிடேலை'.

'என்னுடையதானே உனக்கு அடிவிழப் போகுது. மாணிக்கம்' எனக் கூறிய போது பார்வதியின் கண்கள் கலங்கி விட்டன.

பார்வதி மாங்காயை வாயில் வைத்துக் கடித்தாள். அதன்தோல் வயிரமாக இருந்தது. பலமாகக் கடிக்க முயன்றாள். அவளது முரசிலே இலேசாக இரத்தம் கசிந்தது. அவளால் அதனைக் கடிக்க முடியவில்லை.

'மாணிக்கம் நீதான் இதைக் கடிச்சுத்தா எனக் கூறி' மாணிக்கத்திடம் மாங்காயை கொடுத்தாள் பார்வதி.

அவன் அதனைத் தனது வாயில் வைத்துக் காக்காய்க்கடி கடித்துக் கொடுத்தான். இருவருமாக அந்த மாங்காயை ருசித்த வண்ணம் வீட்டுக்குச் சென்றார்கள்.

அப்போது அதனைக் கவனித்தபடி அந்த வழியாக வந்த செல்லப்பர் பார்வதி வீட்டுக்கு வந்ததும் அவளை கடிந்தார்.

'எடியே எளிய சாதிக்காரன் கடிச்சப்போட்டுக்குடுத்த மாங்காயை ஏனடி சாப்பிட்டனி? இனிமேல் அவனோடே சேர்ந்து பள்ளிக்கூடம் போகப்பிடுவாது' என ஏசினார்.

பார்வதியின் சிந்தனைகள் கலைந்தன.

மாணிக்கம் கடித்துக் கொடுத்த மாங்காயைச் சாப்பிட்டதற்கே கோபமடைந்த தந்தை இப்போது நான் மாணிக்கத்தை விரும்புகிறேன் என்பதை அறிந்தால் சும்மா விட்டுவிடுவாரா?—ஒரு பிரளயமே நடந்தாலும் நடக்கலாம் என எண்ணி அவள் கலக்க மடைந்தாள்.

5.

அம்பலவாணரை அறியாதவர்கள் யாரும் அந்த ஊரில் இருக்க முடியாது. அம்பலவாணர் என்று கூறுவதை விட 'ஐஸே' அம்பலவாணர் என்று அடைமொழியுடன் கூறினால்தான் எல்லோரும் இலகுவாகப் புரிந்து கொள்வார்கள். அவர் தனது நண்பர்களை 'ஐஸே, ஐஸே' என அடிக்கடி அழைப்பதினாலேதான் அந்த அடைமொழி அவருடன் ஒட்டிக்கொண்டு விட்டது. அவரது தந்தை ஏராளமான செல்வத்தைத் தேடி வைத்துவிட்டு இறந்து பல வருடங்கள் ஆகி விட்டன. தந்தை தேடி வைத்த பணத்தை வட்டிக்குக் கொடுத்து அதிலிருந்து வரும் வருவாயை எடுத்து அவர் படாடோபமாகச் செலவழிப்பார். அவரை அநேகமாக ஊரிலுள்ள வாசிகசாலையிலேதான் பார்க்கலாம். சலவை செய்த மடிப்புக் குளையாத வேட்டியும் உயர்ந்தரக சேட்டும், சென்ற வாசனையும், கழுத்திலே தொங்கும் நீண்ட வட்ச் சங்கிலியுமாக அவர் எப்போதும் காட்சிதருவார். அவரைப் பார்ப்பவர்களின் மனதில் அவர் ஒரு 'மைனர்' என எண்ணத் தோன்றும்.

அம்பலவாணர் அகம் படித்திருக்கவில்லை. ஆனாலும் தனக்கு ஆங்கிலமும் தெரியுமென மற்றவர்கள் நினைக்க வேண்டுமென்பதற்காகத் தனக்குத் தெரிந்த ஒரு சில ஆங்கிலச் சொற்களை அநாயாசமாக அள்ளி வீசுவார். ஊரிலுள்ள இவ்வட்டங்களிடையே அவருக்கு ஒரு தனி மதிப்பு உண்டு. எப்பொழுதும் அவருடன் ஒரு சில இளைஞர்களைக் காலாலாம். எந்தப் புதிய சினிமாப் படம் வந்தாலும் அவர் தனது நண்பர்களில் சிலரையும் கூட்டிக் கொண்டு படம்

பார்க்கச் சென்று விடுவார். சினிமாப் படங்களில் வரும் கதாநாயகர்களைப் போல் அவர் தன்னை நினைத்துக் கொள்வார்.

காலை நேரங்களில் கல்லூரிக்குச் செல்லும் மாணவர்கள் பலர். வாசிகசாலைக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் பஸ்தரிப்பில் கூடுவார்கள். தையல் வகுப்புக்குச் செல்லும் மாணவிகளும் அந்த வழியாலேதான் செல்வார்கள். அவ்வேளையில் தனது நண்பர்களுடன் வாசிகசாலையிலிருந்து கேலிக்கதைகள் பேசிப் பலமாகச் சிரித்து பெண்களின் கவனத்தைத் தனது பக்கம் இழுப்பதில் அம்பலவாணருக்கு ஒரு தனி இன்பம். ஊரிலுள்ள பெண்களில் சிலர் தன்னைக் காதலிப்பதாக தனது நண்பர்களிடம் கதை கதையாச் சொல்லுவார் அம்பலவாணர். அவர் கூறும் கதைகளில் எவ்வளவு நூரம் உண்மையிருக்குமென்பதை ஆராய்ந்து பார்க்காது இரசனையுடன் கேட்பதில் நண்பர்களுக்கு ஒரு தனி ஆனந்தம்.

நேரங் கிடைக்கும் போதெல்லாம் பார்வதியின் வீட்டுக்கு அம்பலவாணர் வருவதற்குத் தவறுவதில்லை. கின்னத் தங்கத்தைப் பார்க்கும் சாட்டில் அவர் அடிக்கடி அங்கு வருவார்.

'மாமி...மாமி...'

வெளியே குரல் கேட்டு குசினியிலிருந்த பார்வதி எட்டிப் பார்த்தாள்.

அம்பலவாணர், கையில் ஒரு பார்சலுடன் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தார்.

'வாருங்கோ அண்ணை...வாருங்கோ...நேற்றுத்தொடக்கம் அம்மா உங்களைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்' என அவரை குதூகலித்தபடி வரவேற்றார் பார்வதி.

அம்பலவாணர் அவளைப் பார்த்து சிரித்தபடி உள்ளே நுழைந்தார். அப்போது அவர் அணிந்திருந்த சேட்டிலிருந்து 'சென்ற' வாசனை 'கம்'மென்று வீசியது.

'அம்மா...! இஞ்சை அண்ணை வந்திருக்கிறார்' எனக் கூறியபடி தாய் படுத்திருக்கும் அறையை நோக்கிச் சென்

றாள் பார்வதி. அவளைத் தொடர்ந்து அம்பலவாணரும் உள்ளே சென்றார்.

வெளியே அம்பலவாணரின் குரல் கேட்ட பொழுதே அவரை வரவேற்பதற்காகச் சின்னத்தங்கம் தனது படுக்கையிலிருந்து எழுந்து சுவரில் சாய்ந்தபடி இருந்தாள்.

அம்பலவாணரைக் கண்டதும் சின்னத்தங்கம் முகம் மலர அவரை வரவேற்றாள்.

'வா தம்பி...எனக்கு மருந்து வாங்கியந்தவியோ? அதில்லாமல் இப்ப இரண்டு நாளாய் எனக்கு நெஞ்சுக்குள்ளே முட்டாய்க் கிடக்கு. நித்திரையும் வருகுதில்லை'.

'எனக்கு எங்கைமாயி நேரம்...நேற்று முழுதும் ஒரு விசயமாய் யாழ்ப்பாணத்துக்குள்ளே 'பிஸி'யாத் திரிஞ்சுனான். அதுதான் இங்கைவரமுடியேல்லை. மருந்து இல்லாமல் மாயி கஷ்டப்பட்டப்போராலே என்று நேற்று ஒரே கவலை யாய் இருந்தன்' எனக் கூறிக்கொண்டே கையில் வைத்திருந்த கடதாசி உறையிலிருந்து ஒரு சாராயப் போத்தலை வெளியே எடுத்தார் அம்பலவாணர்.

தொய்யு, நோயினால் மூச்சு முட்டிக் கஷ்டப் படுப்போதும் நித்திரையின்றித் தவிக்கும் போதும் சின்னத்தங்கம் சிறிது சாராயத்தைப் பருகுவான்; அது அவளுக்குச் சிறிது ஆறுதலைக் கொடுக்கும். தன்னை மறந்து நிம்மதியாகத் தூங்குவான். அம்பலவாணர் அடிக்கடி சின்னத்தங்கத்துக்குச் சாராயம் வாங்கிக் கொடுக்கத் தவறுவதில்லை. இதற்காகச் சின்னத்தங்கம் அவருக்கும் பணம் ஏதும் கொடுப்பதில்லை. அவளின் நல்லெண்ணத்தைப் பெறுவதற்காக அம்பலவாணர் இதனைச் செய்கிறார்.

தனது கணவன் செல்லப்பருக்கு தெரியாமல்தான் சின்னத்தங்கம் அந்த மருந்தைப் பாலித்து வருகிறாள். தெரிந்தாலும் அவர் அதனைத் தடுக்கப் போவதில்லை. ஆனால் சாராயம் விட்டிலுப்பது தெரிந்து விட்டால் ஒரே நேரத்தில் அவர் அதனைத் தீர்த்துக் கட்டிவிடுவாரென்ற பயத்

திலே தான் அவள் அதனை அவருக்குத் தெரியாமல் மறைத்து வருகிறாள்.

காதித உறையில் வேறு ஏதோ இருப்பது போலச் சின்னத்தங்கத்திற்குத் தெரிந்தது.

'என்ன தம்பி வேறையும் ஏதோ வாங்கியந்திருக்கிறாய் போலே கிடக்கு' என ஆவலுடன் கேட்டாள் சின்னத்தங்கம்.

'போனகிழமை எங்கடை கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரத்திலே கொஞ்ச மாங்காய் புடுங்கினனாகள். அதிலே ஒரு ஐஞ்சாறு பழங்கள் கொண்டு வந்தனான்'.

'தம்பி என்றை வருத்தத்துக்கு உதுகள் சாப்பிடக் கூடாது' எனக் கூறிக்கொண்டே கையிலிருந்த போத்தலைக் கட்டிலின் பின்புறமாக மறைத்து வைத்தாள் சின்னத்தங்கம்.

'நீங்கள் இதைச் சாப்பிட மாட்டியன் என்று எனக்குத் தெரியும் மாமி...பார்வதி சாப்பிடலாம்தானே...' எனக் கூறிய அம்பலவாணர் சற்றுத் தூரத்தில் நின்றிருந்த பார்வதியின் பக்கத் திரும்பி, 'இந்தா பார்வதி உனக்கென்னுதான் இதைக் கொண்டு வந்தான்' எனக்கூறியபடி பார்வதியிடம் பார்ச்சலை நீட்டினார்.

பார்வதி மகிழ்ச்சியுடன் அதனைப் பெற்றுக் கொண்டாள். பின்பு, 'அண்ணை கொஞ்சம் இருங்கோ, தேத்தண்ணி போட்டுக் கொண்டு வாறன்' எனச் சொல்லிவிட்டு மயம் பழம் பார்ச்சலுடன் குசினிப் பக்கம் சென்றாள்.

'மாமி...இப்ப கொஞ்ச நாளுக்குள்ளே நல்லாய் ஒடுங்கிப் போவியன். உடம்பைக் கவனிக்கிறேல்லைப் போலேக் கிடக்கு' என சின்னத்தங்கத்தையப் பார்த்துக் கூறினார் அம்பலவாணர்.

'எனக்கு ஒன்றுமில்லைத் தம்பி. எல்லாம் உவன் பார்வதியைப் பற்றின யோசனை தான். அவளை ஒருத்தனை

கையிலே குடுத்திட்டால் என்றை கவலையெல்லாம் தீர்ந்து போம்' எனக் கவலை தோய்ந்த குரலில் கூறினாள் சின்னத் தங்கம்.

'அதுக்கு ஏன் மாமி கவலைப்படுகிறியள். பார்வதியின்ரை வடிவுக்கும், குணத்துக்கும், கெட்டித்தனத்துக்கும் அவளைக் கலியாணம் செய்யிறதற்கு ஆக்கள் நான், நீயெண்டு போட்டி போட்டுக்கொண்டு வருவினம்'.

இதனைக் கூறும்பொழுது குசிலிக்குள் இருக்கும் பார்வதிக்கும் கேட்க வேண்டுமென்பதற்காகச் சற்றுப் பலமாகவே கூறினார் அம்பலவாணர்.

'எதுவும் முயற்சி செய்தால்தான் நடக்குந்தம்பி. அந்த மனிசன் ஒண்டிலும் அக்கறை இல்லாமல் திரியிது. அவர் கொஞ்சம் அக்கறை எடுத்திருந்தால் பார்வதியின்ரை கலியாணம் எப்பவோ முடிந்திருக்கும்'.

'கவலைப்படாதேயுங்கோ மாமி, காலநேரம் வரேக்கை கலியாணம் தானே நடக்கும்; வேணுமெண்டால் இருந்து பாருங்கோ பார்வதிக்கு ஒரு திறம் மாப்பிளையான் வருவர்'.

இப்படி அம்பலவாணர் கூறியபோது, பார்வதி தேநீருடன் அங்கு வந்தாள்.

அவளைப் பார்த்துக் கண்களைச் சிமிட்டிச் சிரித்தார் அம்பலவாணர்.

'அண்ணை தேத்தண்ணிக்குச் சீனி இல்லை பனங்கட்டி தான்'.

பார்வதி தேநீரையும் பனங்கட்டியையும் அம்பலவாணரிடம் நீட்டினாள்.

பனங்கட்டியை வாங்கும்போது பார்வதியின் விரல்களை வேண்டுமென்றே பற்றிச் சீண்டிவிட்டு மீண்டும் சிரித்தார் அம்பலவாணர்.

பார்வதியும் சிரித்தாள்.

வழக்கமாக அம்பலவாணர் பார்வதியிடம் இப்படிச் சில சேட்டைகள் செய்வார். அவள் அதனைப் பெரிது படுத்துவதில்லை. அதற்காக அவரை வெறுக்கவோ அல்லது கண்டிக்கவோ அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. அவரது சேட்டைகள் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறதெனக் கூற முடியாது. ஆனாலும் அவள் அவற்றை ஏற்றுச் சிரித்துக் கொள்வாள்.

'அப்ப இருங்கோ மாமி. நான் போட்டு வரப்போறன்' இண்டைக்கு எங்கடை வாசிகசாலையிலே ஒரு கூட்டம். நான் தான் நிண்டு ஓடியாடி நடத்த வேணும். பெடியன்கள் காத்துக்கொண்டு இருப்பாங்கள்' எனக் கூறிக்கொண்டே எழுந்திருந்தார் அம்பலவாணர்.

'தம்பி நீ அடிக்கடி இந்தப்பக்கம் வரவேணும். நீ செய்யிற உதவியை நான்கள் மறக்கமாட்டம்' எனக் கூறினாள் சின்னத்தங்கம்.

'இதென்ன மாமி பெரிய உதவியோ...மனிசனுக்கு மனிசன் ஒத்தாசையாய் இருக்கக் தானே வேணும். ஏதேன் தேவையெண்டால் சொல்லுங்கோ நான் வாங்கிக்கொண்டு வந்து தாறன்...பார்வதிதான் என்னட்டை ஒண்டுக் கேக் மிறதில்லை. நான் ஒரு பிறத்தியான் எண்டு நினைச்சப் பழகுது' எனக் கூறிவிட்டு பார்வதியைப் பார்த்தார் அம்பலவாணர்.

'அப்பிடி ஒண்டுமில்லை அண்ணை; ஏதேன் தேவையெண்டால் கேப்பன்தானே. இப்ப எனக்கு ஒண்டும் தேவையில்லை' எனச் சிரித்தபடி கூறினாள் பார்வதி.

'என்ன பிள்ளை...ஏதோ சட்டை தைக்கிறதற்கு நூல் வேணுமெண்டு சொல்லிக்கொண்டிருந்தாய். தம்பியிட்டைச் சொல்லிவிட்டு வாங்கியருவர்' என்று சின்னத்தங்கம் பார்வதியைப் பார்த்து.

'அது ஒண்டுமில்லையண்ணை...சிவப்புநிறத்திலே கொஞ்ச நூல் வேணும். வசதியிருந்தால் வாங்கியிருங்கோ... பொறுங்கோ அண்ணை காசு தந்து விடுகிறன்'.

'காசுக்கு ஒண்டும் இப்ப அவசரமில்லைப் பார்வதி. நான் நூல் வாங்கிக் கொண்டு வாறன் பிறகு பாப்பம்...அப்ப நான் வரப்போறன்' எனக் கூறிக்கொண்டே அவர் களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டார் அம்பலவாணர்.

அம்பலவாணர் படலையைத் தாண்டிச் சென்றதும் பார்வதி தாயைக் கடிந்து கொண்டாள். அம்மா உங்க ளுக்கு வேறே வேலையில்லையே. நூல் வாங்கிறதுக்கு நான் மாணிக்கத்திட்டைக் காசு குடுத்து அனுப்ப இருந்தான். அதுக்குள்ளே அவசரப்பட்டு ஏன் உவரிட்டைச் சொன்ன னீங்கல்'.

'இப்ப நான் சொன்னதிலே உனக்கு என்ன குறைஞ்சு போச்சு; அதுக்கென்ன வாங்கியிருட்டுமன்' என்றாள் சின் னத்தங்கம்.

'அதுக்கில்லையம்மா சின்னச் சின்னத் தேவையாளுக் கெல்லாம் ஒரு மனிசரைக் கடமைப்படுத்தப் பிடாது'.

'சரி...சரி பின்னே நான் படுக்கப்போறன். நீ போய் கூன்ரை வேலையைப் பார்' எனப் பார்வதியை அனுப்பி விட்டு கட்டிலின் முனறவில் வைத்திருந்த போத்தலை எடுத்துச் சிறிது சாராயத்தைப் பேணியில் ஊற்றி அதனை ஒரு மிடறில் குடித்து விட்டு முகத்தை அஷ்டகோணமாகச் சுளித்தபடி படுக்கையில் சாய்ந்தாள் சின்னத்தங்கம்.

6

விட்டு முற்றத்தில் நின்ற வேப்ப மரத்தின் அடியில் சற்றுக் களைப்பாறுவதற்காகச் சாய்ந்திருந்தான் கோவிந்தன். காலையில் நாலு பனை ஏறியிறங்கிய பின் உச்சி வெயிலில் நின்று தோட்டம் கொத்திவிட்டு வந்ததினால் ஏற்பட்ட களைப்பு.

முற்றத்திலிருந்த பாளையில் தண்ணீர் எடுத்து கை கால் கழுவிய பின் பொன்னி கொடுத்த பழஞ்சோற்றையும, மரவள்ளிக் கிழங்குக் கறியையும் குழைத்துச் சாப்பிட்டு விட்டு ஏதோ சிந்தனையின் வயப்பட்டவனாக அவன் மரத்தின் வேரில் தலை வைத்தபடி படுத்திருந்தான்.

சில வேளைகளில் கோவிந்தன் இப்படிக் களைப்பாறும் போது பொன்னியும் அவனருகே இருந்து வெற்றிலை மடித்துக் கொடுத்து அளவளாவிக் கொண்டிருப்பான். ஆனால், இன்று கோவிந்தனிடம் வந்து கதைப்பதற்கு அவ ளுக்குப் பயமாக இருந்தது. தோட்டத்திலிருந்து வந்ததி லிருந்து அவன் சிடுசிடுப்புடன் இருந்தான். அவன் கோப மாக இருக்கும் வேளைகளில், தான் ஏதும் கதைத்தால் அவனது கோபம் தன்மேல் திரும்பி விடும் என்பதை பொன்னி அறிவாள்.

முற்றத்திலிருந்த பாளையில் தண்ணீர் முடிந்திருந் தது. அதைத் தூக்கிக் கொண்டு தண்ணீர் எடுத்து வருவதற்காக வெளியே சென்றாள் பொன்னி.

தட்டிப் படலையைத் திறந்து கொண்டு அப்போது மாணிக்கம் உள்ளே வந்தான். வேப்ப மரத்தடியில் தகப்

பன் படுத்திருப்பதைப் பார்த்ததும், 'அப்பு நித்திரை கொள்ளுகிறார்' என மனதிற்குள்ளே நினைத்துக் கொண்டு மெதுவாக வீட்டினுள்ளே நுழைந்தான்.

"எங்கையடா ஊரளந்து போட்டு வாராய்? நான் மர மேறப் போகேக்கை வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட்டனி, இப்பதானோடா வாராய்?" — கோவிந்தனின் குரல் கடுமையாக ஒலித்தது.

ஒரு கணம் நடுக்குற்று நின்ற மாணிக்கம் ஒருவாறு தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு பதில் சொன்னான்.

"நான் ஒண்டும் ஊர்சுத்தித் திரியேல்லையப்பு... செல்லப்பர் கமக்காரன் வீட்டிலே கூப்பன் அரிசி எடுத்துத் தரச் சொன்னவை. அது தான் சங்கக் கடைக்குப் போட்டு வந்தனான்."

"டேய் நான் காலமை தொடக்கம் தனிய இருந்து கஷ்டப்படுகிறன். எனக்கு உதவி செய்வமெண்டு யோசனை இல்லை. ஊரா வீட்டுக்கெல்லோ உழைச்சுத் திரியிராய்."

"ஏன் அப்பு சத்தம் போடுறியன். இப்ப நான் என்ன செய்ய வேணும் சொல்லுங்கோ" எனத் தந்தையைப் பார்த்துக் கேட்டான் மாணிக்கம்.

"தடி மாடு மாடுரி வளர்ந்திருக்கிராய். உனக்குச் சொல்லித்தான் தெரியவேணுமோ? இரண்டு மரத்திலே கள்ளுச் சீவலாம், தோட்டத்தைக் கொத்தலாம்..... சும்மா சுத்தித் திரிஞ்சால் வயித்துக்கு வருமோடா?"

"....."

மாணிக்கம் பதிலெதுவும் பேசாது தலை குனிந்தபடி நின்றான்.

"துரைசிங்கம் கமக்காரனோடே என்னடா மரியாதை இல்லாமல் கதைச்சனியாம், அவர் தோட்டத்திலே வந்து சத்தம் போட்டிட்டுப் போராய்."

கோவிந்தன் இப்படிக் கூறியபோது தந்தையின் கோபத்துக்கு காரணத்தை மாணிக்கம் புரிந்து கொண்டான்.

"அப்பு, நான் ஒண்டும் அவரோடே கதைக்கேல்லை. அவர்தான் என்னோடே வலியக் கொளுவி அடிக்க வந்தவர்."

"டேய் அவர் ஏதேன் வேலை சொன்னால் செய்து குடுச்சுத்தானே வேணும். நீ தான் எதிர்த்துக் கதைச்சனியாம்."

"நான் எதிர்த்துக் கதைக்கேல்லை அப்பு, எனக்கு நேர மில்லையெண்டுதான் சொன்னனான்."

"ஏனடா உனக்கு நேரமில்லை? செல்லப்பர் கமக்காறன் வீட்டிலே எந்த நேரமும் அடைஞ்சு கிடக்கிராய். அவையின்ரை பாடுபயன் பார்த்துக் கொண்டு திரியிராய். துரைசிங்கம் கமக்காறன் கேட்டால்தான் உனக்கு நேர மில்லையோ?"

"அதுக்கில்லையப்பு அவர் சண்டித்தன முறையிலே என்னைக் கொண்டு வேலை பாப்பிக்கப் பாக்கிராய்."

"டேய் மடையா அவற்றை காணியிலே தானேடா நாங்கள் குடியிருக்கிறம்; தோட்டஞ் செய்யிறம்..... அதையெண்டாலும் நினைச்சப் பாத்தியோடா."

"அப்பு, நாங்கள் அவருக்குக் குத்தகைக் காசு குடுக்கிறம்தானே, அதுக்காக அடிமைச் சேவகம் செய்ய வேணுமோ?"

இப்படி மாணிக்கம் கூறியதைக் கேட்டதும் கோவிந்தனது கோபம் அதிகமாகியது.

"பொத்தடா வாயை..... உனக்கு நாக்கு நீண்டு போச்சு. எங்கடை அப்பன் பாட்டன் காலத்திலேயிருந்து நாங்கள் கமக்காறர் சொன்ன வேலையைச் செய்துகொண்டு தானே வாறம். நீயெல்லோ புதுசு புதுசாய்க் கதைக்கி

றும், உன்னைப் படிக்க வைச்சதுதான்ரா பிழையாய்ப் போச்சு."

"நியாயத்தைக் கதைச்சால் ஏனப்பு பிழையெண்டு சொல்லுறியன்?"

"நியாயங்கள் கதைக்க நீ வெளிக்கிடத் தேவையில்லை. அதுக்கு நாங்கள் — பெரியாக்கள் இருக்கிறம். நீ இப்ப போய்கமக்காறன்றை காலை விழுந்து கும்பிட்டு மன்னிப் புக் கேட்டிட்டு வா."

"அது மட்டும் நடக்காது" — விறைப்பான குரலில் கூறினான் மாணிக்கம்.

"என்னடா சொன்னனி" எனக் கர்ச்சித்த கோவிந்தன், கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் பக்கத்தில் இருந்த உழவாரப் பிடியையெடுத்து மாணிக்கத்தை நோக்கி வீசினான்.

மாணிக்கம் சடாரென விலகிக் கொண்டான். உழவாரப்பிடி வீட்டுத் திண்ணையில் பட்டுத் தெறித்தது.

அப்போது தண்ணீர்க் குடத்துடன் அங்கே வந்த பொன்னி, "ஐயோ..... இதென்னப்பா கரச்சல்" எனப் பதறியபடி மாணிக்கத்தின் அருகே ஓடினாள்.

"எல்லாம் நீ குடுத்த செல்லந்தானடி..... துரைசிங்கம் கமக்காறனுக்கு கை நீட்டுற அளவுக்கு உவன் வந்திட்டான். கமக்காறன் இந்தப் போகத்தோடை காணியை விடச் சொல்லி தோட்டத்திலே வந்து சத்தம் போட்டிட்டு போறார். உவனால்தான் நாங்கள் குடியெழும்ப வேண்டி வரும்."

கோவிந்தன் கூறியதைக் கேட்ட போது பொன்னியின் நெஞ்சு விறைத்துப் போயிற்று.

கமக்காறனுக்கு கை நீட்டுற அளவுக்கு மாணிக்கம் போயிருப்பான் என்பதை அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

"உவனுக்கு சும்மா இருந்து சாப்பிட்டுக் கொழுத்துப் போச்சு. எடியேய்..... உவனுக்கு இண்டைக்குச்

சாப்பாடு குடுக்காதை" எனக் கூறிய கோவிந்தன், வேலியில் செருகியிருந்த பாளைக் கத்தியை எடுத்து இடுப்பிலே செருகியபடி, "நான் ஒருக்கா துரைசிங்கம் கமக்காறனிடம் போட்டு வாறன்" எனக் கூறிவிட்டு கோபத்துடன் வெளியேறினான்.

தகப்பனின் கோபத்தைக் கண்டு மௌனமாக இருந்த மாணிக்கத்திடம், "என்னடா மோனை நடந்தது?" என விசாரித்தாள் பொன்னி.

நடந்தது யாவற்றையும் தாயிடம் மாணிக்கம் விபரமாகக் கூறினான்.

"என்னதான் இருந்தாலும் நீ துரைசிங்கம் கமக்காறனோட உப்பிடிக்கதைச்சிருக்கக் கூடாது. எங்களைப் போலதானே எங்கடை ஆட்கள் எல்லாரும் கமக்காற ராவயின்ரை காணியலில் குடியிருக்கினம், துரைசிங்கம் கமக்காறன் நினைச்சால் எல்லாக் கமக்காறரிட்டையும் சொல்லி எங்கள் எல்லாரையும் குடியெழுப்பிப் போடுவர். அந்த மனிசனைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாது முந்தி ஒருத்தனை ஆள்வைச்ச வெட்டிச்சாக்கொண்டவரல்லோ."

"ஆச்சி, எங்களுக்கு காணி இல்லையென்படியாலே தானே நாங்கள் அடிமைச் சீனியம் செய்யவேண்டியிருக்கு. உழைச்சப்பட்டு ஒரு காணியை வாங்கிப் போட்டமெண்டால் பிறகு ஒருத்தருக்கும் பயப்பிடத் தேவையில்லை."

"உனக்கு அனுபவம் இல்லை மோனை; அதுதான் உப்பிடிக்கதென்றும், கமக்காறரை தங்கடை காணியை ஒருநாளும் எங்களுக்கு விலைக்குத் தரமாட்டினம்."

மாணிக்கம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து விட்டான்.

எப்பிடி இந்தப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பது எனப் புரியாமல் அவனது மனம் தவித்தது.

"வாமோனை..... வந்து சாப்பிடு; சாப்பிட்டிட்டு தோட்டத்திலே மிளகாய்க் கண்டு நட்ட குறை கிடக்கு. அதைப் போய் நடவேணும்" என அறைத்தாள் பொன்னி.

“ஆச்சி எங்களுக்கும் ஒரு நாளைக்கு நல்லகாலம் வரத் தான் போகுது” எனக் கூறிக் கொண்டே வீட்டினுள் எழுந்து சென்றான் மாணிக்கம்.

7.

வாசிகசாலையில் சீட்டாட்டம் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்திருந்தது. அம்பலவாணரும், அவரது நண்பர்களுந் தான் சீட்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

எப்போதோ அருகே இருக்கும் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு நேர்த்தி வைத்து யாரோ புண்ணியவானால் கட்டப்பட்டது அந்தத் தங்குமடம். சுற்றூடலில் இருக்கும் தோட்டங்களில் உழைத்துக் களைத்த கமக்காரர்களும், வழிப்போக்கர்களும் அந்த மடத்திலே வந்து களைப்பாறுவார்கள். வேலையற்றுத் திரிபவர்களும், வேலை செய்து ஒய்வு பெற்ற ஒரு சில ‘பென்சனியர்’களுங் கூடத் தமது பொழுதைக் கழிப்பதற்கு அங்கு வருவார்கள். மடத்தைச் சுற்றியுள்ள சூழலில் ஒங்கி வளர்ந்திருக்கும் பெருவிருட்சங்களைத் தழுவி வரும் இதமான காற்றின் சுகத்தையும்—சிலகாலங்களில் அந்தக் காற்றிலே கலந்து வரும் மகிழ்மூட்டு வாசனையையும் சேர்த்து அனுபவிப்பதற்கென்றே அங்கு வருபவர்களும் உண்டு. ஊரிலுள்ள துடிப்புள்ள இளைஞர்கள் சிலரால் இப்போது அந்த மடம் வாசிகசாலையாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் பத்திரிகை வாசிப்பதற்காகச் சிலரும் அங்கு வருவதுண்டு.

வாசிகசாலையை ஏற்படுத்திய இளைஞர்களால் அதற்குரிய கட்டுப்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்த முடியவில்லை.

இதன் காரணமாக அந்தக் கட்டிடம் தங்குமடமும், வாசிகசாலையுந் சேர்ந்த ஒரு படிமுறை வளர்ச்சியை அடைந்திருக்கிறது.

‘கம்மாரிக்’ எனக் கூறியபடி கடைசிச் சீட்டை உற்சாகமாக அடித்தார் அம்பலவாணர்.

“ஐஸே, நீர் இதை முந்தியே அடிச்சிருக்க வேணும். ‘டயமன்’ பத்து விழுந்தவுடனே உமக்கு ‘கம்மாரிக்’ தானே.”

“என்ன விசரக் கதை பேசிறுயப்பா. ‘ஆசு’ வெளியிலே நிக்கேக்கை ‘கம்மாரிக்’ அடிக்க முடியுமோ.....”

“ஐஸே எனக்கு நீர் ‘காட்ஸ்’ விளையாடக் காட்டித் தரத் தேவையில்லை. நீர் ஒன்பதை அடிச்சா ஆசு விழுந்திருக்கும் தானே” எனக்கையிலிருந்த காட்சை மேசையில் ஒங்கி அடித்தார் சின்னத்தம்பர்.

“காட்ஸ்’ விளையாடத் தெரியாட்டில் சளாப்புக் கதைகள் கதைக்காதையுங்காணும்” எனச் சின்னத்தம்பரைப் பார்த்துக் கூறினார் அம்பலவாணரின் ‘பாட்னரான’ கந்தையா.

“டேய் நீங்கள்தான் சளாப்புக் கதைகள் கதைக்கிறீயன்” சின்னத்தம்பர் கோபத்துடன் எழுந்திருந்தார்.

அவர்களிடையே வாக்குவாதம் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது.

வாசிகசாலையின் எதிர்ப் புறமாகத் தெருவின் மறுபக்கத்தில் இருக்கும் தமிழ்ப் பாடசாலையின் தலைமை உபாத்தியாயர் பொன்னம்பலம் அப்போது அங்கு வந்து பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். சீட்டு விளையாடுபவர்கள் போட்ட சத்தம் அவருக்கு எரிச்சலை மூட்டியது.

மூக்குக் கண்ணாடியைக் கையில் கழற்றியவாறு, “தம்பியைவ, இங்கை பேப்பர் படிக்கிறது உங்களுக்குத் தெரியுமேயோ. ஏன் கா..... கூ..... எண்டு கத்திறியன்” என்று சற்றுக் கோபமாக.

"ஓய்..... வாத்தியாரீ! நீர் ஏன்காணும் பள்ளிக்கூட நேரத்திலே இங்கை வந்து பேப்பர் வாசிக்கிறீர். பின்னையளைப் போய் மேயுங்காணும்" என்றார் சின்னத்தம்பர் காரசாரமாக.

பொன்னம்பல வாத்தியார் வாயடைத்துப் போய் மீண்டும் கண்ணாடியை அணிந்து கொண்டு பேப்பரிலே பார்வையைச் செலுத்தினார்.

அப்போது அந்த வழியாக வந்த நடேசு, "என்ன அண்ணையவை சண்டை பிடிக்கிறியனோ?" எனக் கேட்டுக் கொண்டே அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

சீட்டு ஆடிக் கொண்டிருந்தவர்களின் சண்டை ஒரு வாறு ஓய்ந்து இப்போது நடேசுவைக் கண்டதும் அவர் களது கவனம் அவன் பக்கம் திரும்பியது.

"வா, மச்சான் நடேசு..... இவ்வளவு நேரமும் உன்னைத்தானே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனாங்கள். உந்தத் திண்ணையிலே இரு" என உற்சாகமாகக் கூறினார் கந்தையா.

நடேசு அங்குள்ள எல்லாரையும் பார்த்து விகற்ப மின்றிச் சிரித்தான்.

நடேசுவுக்கு முப்பது அல்லது முப்பத்தைந்து வயது வரை மதிக்கலாம். பார்ப்பதற்கு சிறிது கட்டையாகவும் பொது நிறம் பொருந்தியவனாகவும் காணப்படுவான். சேட் அணியாத அவனது தேகத்தில் ரோமங்கள் நிறைந்து காணப்படும். தலைமயிர் கட்டையாக 'குறெப்' செய்யப் பட்டிருக்கும். அரையில் கட்டியிருக்கும் அழுக்குப் படிந்திருந்த சாரத்தை முழங்கால்வரை மடித்துக் கட்டி சதா சிரித்தபடி ஊரெங்கும் சுற்றித் திரிவான். நடேசுவைப் பொறுத்தவரையில் அவனுக்கு கவலை என்பதே கிடையாது. காண்பவர்களையெல்லாம் அண்ணன், தம்பி, மாமன், மச்சான் என ஏதோ வாயில் வரும் முறைபிச்சு சொல்லி அழைப்பான், ஊரிலுள்ளவர்களுக்கு அவனிடம் கேலி செய்து மகிழ்வதில் ஓர் உற்சாகம்,

"நடேசு மச்சான், ஒரு பாட்டுப்படி, உன்ரை பாட்டைக் கேட்டு கனகாலம்" எனக் கூறினார் சின்னத்தம்பர்.

நடேசு-மூக்கைச் சுளித்து நுகர்ந்தபடி, "எங்கையோ நல்ல வாசம் மணக்குது" எனக் கூறிக்கொண்டே அம்பல வாணரின் பக்கம் வந்து, அவர் அணிந்திருந்த சேட்டை மூக்கின் அருகில் பிடித்துக் கொண்டு, "உங்கடை சட்டை யிலேதான் அண்ணை 'சென்ட்' வாசம் மணக்குது" எனக் கூறினான்.

"டே..... டே..... சேட்டிலே ஊத்தையைப் பிரட்டாதை" எனக் கூறியபடி அவனிடமிருந்து விலகிச் சென்று சேட்டில் படிந்திருந்த மண்ணை விரலினால் சுண்டி விட்டார் அம்பலவாணர்.

"நான் உன்னையல்லோ பாட்டு பாடச் சொன்னான். உந்த வாங்கிலே இருந்து அசல் பாட்டாய் ஒரு பாட்டுப் படி பாப்பம்" என்றார் சின்னத்தம்பர் நடேசுவைத் தனது பக்கம் திருப்பியபடி.

"அண்ணை..... எனக்கு ஒரு பத்துச் சதம் காசு தாரியே, கடலைக் கொட்டை வாங்கிறதுக்கு" அம்பலவாணரைப் பார்த்துக் கேட்டான் நடேசு.

"நீ முதல் பாட்டைப் படியன் பிறகு பாப்பாம்."

"வாணரண்ணை, பாட்டுப் படிச்சாப் பிறகு நீ என்னை ஏமாத்தப்பிடாது" என்றான் நடேசு.

கந்தையா குறிக்கிட்டு, "அவர் தராட்டில் நான் தாறன்" என நடேசுவை உற்சாகப்படுத்தினார்.

நடேசு திண்ணையில் இருந்து ஒரு நடவை இருமி தொண்டையைச் செருமி விட்டு கைகளினால் தாளம் போட்டபடி பாடத் தொடங்கினான்.

"சொப்பன வாழ்வில் மகிழ்ந்து
சுப்பிரமணிய சுவாமி என் மறந்தார்
ஆவார் பொய் மொழிவார்."

நடேசு பாடிக்கொண்டிருக்கும் போது அம்பலவாணரும், அவரது நண்பர்களும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து, பொங்கி வந்த சிரிப்பைக் கட்டுப்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பாட்டு முடிந்ததும் நடேசு, "வாணரண்ணை எப்பிடி என்றை பாட்டு?" எனக் கேட்டான்.

"சோக்கான பாட்டு மச்சான், நியாகராஜ பாகவதர் பாடின மாதிரி இருந்துது."

"அப்ப இன்னுமொரு பாட்டுப் படிக்கட்டோ" என உற்சாகத்துடன் கேட்டான் நடேசு.

"ஐய்யோ..... வேண்டாம் — நீ இனி வாயைத் திறந்தால் வண்ணன் வந்திடுவன் நடேசு....." எனக் கூறினர் சின்னத்தம்பர்.

எல்லோரும் 'கொல்'லென்று சிரித்தனர். நடேசுவும் அவர்களுடன் சேர்ந்து சிரித்தான்.

"என்ன வாத்தியார் ஒண்டும் பேசாமல் இருக்கிறியன்..... என்றை பாட்டு உங்களுக்குப் பிடிக்கேல்லையோ?" வாத்தியாரின் பக்கம் திரும்பிக் கேட்டான் நடேசு.

"உனக்குத்தான் மூளை வளர்ச்சி குறைவெண்டு பார்த்தால் இங்கை இருக்கிறவங்கள் எல்லோருக்கும் அறிவு குறைவாய்த்தானே தெரியுது" — இவ்வளவு நேரமும் மனதிற்குள்ளே புகைந்து கொண்டிருந்த வாத்தியார் வார்த்தைகளைக் கொட்டிவிட்டு எழுந்து பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டார்.

"ஏன் வாத்தியார் என்னோடை கோவமோ? எழும்பிப் போறியன்" எனத் தலையைத் தடவியபடி கேட்டான் நடேசு.

பொன்னம்பல வாத்தியார் எதுவுமே பதில் கூறாது போய்விட்டார்.

"என்னதாலிருந்தாலும் மாஸ் ரரின்ரை மனம் நோகும்படி நாங்கள் நடக்கக்கூடாது" அம்பலவாணர் தனது நண்பர்களிடம் கூறினர்.

"நடேசு மச்சான் உன்னைப் பாக்கிறபொழுது சரியாய் ஜெமினி கணேசன் மாதிரித்தான் தெரியுது....."

"சும்மா விசர்க் கதை பேசாதை கந்தையா, ஒரு 'சைட்டிலை' நிண்டு பாத்தால் சிவாஜியை உரிச்ச வைச்ச மாதிரி இருக்கு."

நடேசு தனது தேகம் முழுவதும் குலுங்கக் கூடியதாக அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்து விட்டு, "அண்ணை காசைத் தா நான் போகப் போறன்" என அம்பலவாணரிடம் கையை நீட்டினான்.

"இப்ப என்ன அவசரம் நடேசு? கொஞ்ச நேரம் இருந்திட்டுப் போவன்."

"பிறக்கிறுசியாற்றை மேளுக்கு இண்டைக்கு கலியாணமெல்லோ — சோடினை நடக்குது. என்னையும் வரச் சொன்னவை. நான் போவேணும்."

"அதுசரி, உனக்கு எப்ப மச்சான் கலியாணம்?"

"தெரியாதண்ணை எனக்கும் கலியாணம்செய்ய ஆசை நான், அம்மாதான் ஒரு இடமும் பேசிச் செய்து வைக்கிறு பில்லை."

"உனக்கு ஆர் மச்சான் பெம்பினை தரப் போகினம்?"

"ஏன் அப்பிடிச் சொல்லுறியன். எனக்கு மச்சான் இருக்கிறுதானே. அவலைத்தான் நான் கலியாணம் செய்யப் போறன்."

"அதார் நடேசு உன்ரை மச்சான்?"

"வேறையார் செல்லப்பர் அம்மான்ரை மகள் பார்வதிதான்." நடேசு உற்சாகத்துடன் கூறினான்.

"அடி சக்கை எண்டாலும்! காத்திருந்தவன் பெண்டினை தேற்று வந்தவன் கொண்டு போனமாதிரியெல்லோ

முடியப் போகுது." அம்பலவாணரைப் பார்த்து நக்கலாகக் கூறினார் கந்தையர்.

எல்லோரும் மீண்டும் சிரித்தனர்.

"பார்வதியின்ரை காதிலை இந்தச் சங்கதி விழுந்தால் விளக்குமாத்தால்தான் தருவன் மச்சான் உனக்கு" என்றார் அம்பலவாணர் அசட்டுச் சிரிப்புடன்.

"என்ன வாரணண்ணை உப்பிடிச் சொல்லுறாய், என்னைக் கலியாணம் செய்யிறியோ எண்டு நான் பார்வதியிட்டைக் கேட்டான். அவவும் அதுக்கு 'ஓம்' எண்டு சொல்லியிருக்கிறா. நீங்கள் வேணுமெண்டால் இருந்து பாருங்கோ நான் அவவைத் தான் கலியாணம் முடிக்கப் போறன்."

"இதைச் செல்லப்பர் அம்மான் கேள்விப்பட்டால் உங்கரை முதுகுத் தோலை உரிச்சுப் போடுவர்." அம்பலவாணர்தான் இப்படிச் கூறினார்.

"அம்மானுக்கும் என்னிலை நல்ல விருப்பம். அவர் ஒண்டுஞ் சொல்ல மாட்டார்..... அதுசரி நான் போகப் போறன். கடலைக் கொட்டை வாங்க காசைத்தா அண்ணை."

அம்பலவாணர் ஒரு பத்து சத நாணயத்தை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தார்.

"அண்ணையவை நான் போட்டுவாறன்" எனக் கூறிக்கொண்டே நடேசு அந்த இடத்தை விட்டகன்றான்.

அப்போது சின்னத்தம்பர் அம்பலவாணரிடம் "என்ன 'ஐலே' பார்வதி உன்னை ஏமாத்தப் போறான் போலை கிடக்கு" எனக் கிண்டலாகக் கேட்டார்.

"அவன் விசரன் அலட்டிப் போட்டு பேசுறான்" எனக் கூறி விட்டு அசட்டுத்தனமாகச் சிரித்தார் அம்பலவாணர். ஆனாலும் அவரது மனதில் ஒருவித தாக்கம் ஏற்படத்தான் செய்தது.

8.

செல்லப்பர் லொறியை ஒட்டி வந்து கோவிந்தனது குடிசையின் முன்னால் நிறுத்தினார். அவருக்கு ஒரே அலுப்பாக இருந்தது. அலுப்புத் தீர இரண்டு போத்தல் கள்ளாவது குடிக்க வேண்டுமென்பது அவரது திட்டம். ஒழுங்கை முடக்கில் லொறியைத் திருப்பும் பொழுது கோவிந்தன் தோட்டத்தில் மிளகாய்க் கன்றுகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்று வதை அவர் பார்த்துவிட்டுத் தான் வந்தார் வீட்டில் கோவிந்தன் இருக்காவிட்டாலென்ன, பொன்னியும் மாணிக்கமும் இருப்பார்கள் தானே என்ற நினைப்போடு லொறியை விட்டிறங்கிக் குடிசையை அடைந்தார் செல்லப்பர். அப்போது பொன்னி முற்றத்திலே இருந்து சட்டி, பாணைகள் கழுவிக் கொண்டிருந்தாள். செல்லப்பரைக் கண்டதும் மரியாதையுடன் எழுந்து அவரை வரவேற்றாள்.

'வாருங்கோ கமக்காறன், இப்பதான் பூதகரியிலேயிருந்து திரும்பி வாறியள் போலை கிடக்கு.'

'ஓம் பொன்னி, இன்னும் வீட்டுக்கும் போகேல்லை. நேரே இங்கை தான் வாறன்..... ஏதேன் கிடந்தால் கொண்டு வா' எனக் கூறிக்கொண்டே வெளிந் திண்ணையில் உட்கார்ந்தார் செல்லப்பர்.

'கொஞ்சம் இருங்கோ, வாறன் கமக்காறன்' எனக் கூறிக்கொண்டே குடிசையின் உள்ளே சென்ற பொன்னி; முட்டியுடன் கள்ளை எடுத்து வந்து பிளாவுக்குள் ஊற்றி அதனைச் செல்லப்பரிடம் கொடுத்தாள்.

செல்லப்பர் பிளாவை இரண்டு கைகளாலும் ஏந்தி கள்ளில் இருந்த நுரையை ஊதித் தள்ளிவிட்டு உறிஞ்சிக் குடிக்கத் தொடங்கினார்.

‘சோக்கான கள்ளு’ — கள்ளின் சுவையில் தன்னை மறந்து கூறினார் செல்லப்பர்.

‘கமக்காறன், நீங்கள் ஒருவேளை வரக்கூடும் என்னதான் கலப்பில்லாததாய் எடுத்து வைச்சுனாள்.’

பொன்னிக்குத் தன்மேல் இருக்கும் அக்கறையை நினைத்தபோது செல்லப்பருக்கு உன்னர மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

‘எங்கை மாணிக்கனைக் காணேல்லே?’

‘அவன் கமக்காறன், உங்கடை வீட்டுப் பக்கந்தான் போயிருப்பன். அவனைப் பற்றித்தான் உங்களோடே கதைக்கவேண்டுமென்று இருந்தான்.’

‘என்ன பொன்னி, அப்பிடி அவனைப் பற்றி என்ன விசயம்?’

‘ஏன், துரைசிங்கம் கமக்காறன் உங்களிடடை ஒன்றும் சொல்லேல்லையோ?’

‘இல்லைப் பொன்னி, இன்னும் நான் அங்கே போகேல்லை. பூநகரியிலிருந்து நேரே இங்கைதான் வாறன். இனித்தான் லொறியைக் கொண்டுபோய் விட வேணும்.’

துரைசிங்கம் முதலாளிக்குச் சொந்தமான லொறியிலேதான் செல்லப்பர் சாரதியாக வேலை செய்கிறார். இருப்பினும் துரைசிங்கம் முதலாளி ஒருபோதும் செல்லப்பரைத் தன்னிடத்தில் வேலை பார்க்கும் தொழிலாளியாகக் கருதுவதில்லை. தனது கூட்டாளியாகவே நடத்தி வருகிறார்.

‘மாணிக்கனெல்லோ துரைசிங்கம் கமக்காறனோடே வாக்குவாதப் பட்டிட்டான். அவர் கறுவிக்கொண்டு நிரியிறார். இந்தப் போகத்தோடே தோட்டத்தை விட்டுமாம். எங்களுக்கு இரவு பகல் இதே யோசனையாய்த்தான் இருக்கு. என்னை மனிசனுக்கும் ஒரே கலக்கமாய்க் கிடக்கு’

எனக் கூறிய பொன்னி நடந்தது யாவற்றையும் செல்லப்பரிடம் விபரமாகச் சொன்னாள்.

‘துரைசிங்கம் ஒரு ஒற்றைப் புத்திக்காரன். அந்த ஆளிட்டை ஏன் இவன் வாயைக் குடுத்தவன்?’

‘ஏதோ இளந் துடிப்பிலே பெடியன் தெரியாததன் மாய்க் கதைச்சுப் போட்டான். நீங்கள் தான் துரைசிங்கம் கமக்காறனைச் சாந்தப்படுத்த வேண்டும்’ எனக் கெஞ்சும் குரலில் கூறினாள் பொன்னி.

‘நீ ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதை பொன்னி. நான் அதெல்லாம் சரிப்படுத்திறன். இனிமேல் மாத்திரம் அந்த ஆளோடே வீண் கதை வைச்சிருக்க வேண்டாமென்று மாணிக்கத்திட்டைச் சொல்லு.’

‘இதைச் செய்தியுண்டால் கமக்காறன், உங்களுக்குப் பெரிய புண்ணியமாய்ப் போம்.....’

முட்டியிலிருந்த கள்ளு முடிந்தபோது செல்லப்பருக்கு வயிற்றுக்குள் இருந்த கள்ளு வேலை செய்யத் தொடங்கியது.

‘பொன்னி, கள்ளு இருந்தால் இன்னும் கொஞ்சம் கொண்டு வாவன்’ என்றார் செல்லப்பர் ஒருவித மயக்கத்துடன்.

பொன்னி வீட்டினுள்ளே சென்று முட்டியிலிருந்த கள்ளில் சிறிது வார்த்து எடுத்து வந்தாள்.

பிளாவுக்குள் அவள் கள்ளை ஊற்றும்பொழுது தனது நரைத்திருந்த மீசையைத் தடவிவிட்டபடி, ‘என்ன பொன்னி, இப்ப கொஞ்சக் காலமாய் நீ என்னைக் கவனிக்கிறதில்லை’ எனக் கூறிக்கொண்டு அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தார் செல்லப்பர்.

பொன்னிக்கு அவர் அப்படிச் கூறியதன் அர்த்தம் புரிந்தது. ஆனாலும் அவன் ஒன்றுமே புரியாதவன் போன்று ‘என்ன கமக்காறன், ஏன் அப்படிச் சொல்லுறியன்?’ என அவரிடம் வினவினாள்.

'என்னடி ஒன்றும் விளங்காத மாதிரிக் கேக்கிறாய், எனக் கூறியபடி தள்ளாடிய வண்ணம் எழுந்த செல்லப்பர் அவளது கைகளைப் பற்றினார்.

'சும்மா இருங்கோ கமக்காறன். யாரேன் கண்டால் என்ன நினைப்பினம்?' என அவரது பிடியிலிருந்து தனது கைகளை விலக்க முயற்சி செய்தாள் பொன்னி.

'இப்ப இங்கை ஒருதரும் வரமாட்டினம். நீ பயப்பி டாதை பொன்னி' எனத் தாழ்ந்த குரலில் சொன்ன செல் லப்பர், அவளை விட்டின் உட்பக்கமாகத் தள்ளினார்.

'இல்லைக் கமக்காறன், இனி மாணிக்கன் வந்திருவன். நங்கள் வீட்டுக்குப் போங்கோ' எனப் பதட்டத்துடன் அவ ரது பிடியிலிருந்து தன்னை விலக்கிக் கொண்டாள் பொன்னி.

செல்லப்பர் தள்ளாடியபடி வெளியே வந்தார்.

'என்ன பொன்னி, இப்ப நீ கொஞ்ச நாளாய்ப் பஞ்சிப் படுகிறாய். நான் கிழவனாய்ப் போனனெண்டு நினைச்சிட் டியோ? சரி.....சரி.....நான் போட்டு வாறன்' எனக் கூறி விட்டு லொறியை நோக்கி நடந்தார் செல்லப்பர்.

'கவனமாய் லொறியை ஓட்டுங்கோ கமக்காறன். குடிச் சிட்டு இருக்கிறியன்.....' எனக் கொஞ்சத் தூரம் அவரைப் பின் தொடர்ந்து வந்த பொன்னி கூறினாள்.

லொறியில் ஏறி உட்கார்ந்த செல்லப்பர், 'போடி போ, எனக்குப் புக்நி சொல்ல வந்திட்டாய்' என எரிச்சலு டன் கூறிவிட்டு லொறியை வேகமாகச் செலுத்தத் தொடங்கினார்.

ஒழுங்கை முடக்கில் லொறி மறையும் வரை அதனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த பொன்னி, 'கமக்காறனுக்கு இப் பவும் இளமைத் துடிப்புக் குறையேல்லை' எனத் தனக்குத் தானே கூறிச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

9.

'அம்மா.....அம்மோய்.....'

தேரம் இரவு பத்தரையைத் தாண்டிவிட்டது. வீட்டு வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு படுக்கைக்குச் சென்ற சரசு அவளது தமையன் நேசுவின் குரல்கேட்டு எழுந்திருந்தாள். இருட்டில் தனியாகச் சென்று கேற்றைத் திறந்துவிடுவ தற்கு அவளுக்குப் பயமாக இருந்தது. தலைவாசலை அடுத்த னுள்ள திண்ணையில் அவளது தாய் அன்னம்மா குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அது ஒரு பழைய காலத்து நாற்சாரம் வீடு. எல்லாவித மான வசதிகளும் அந்த வீட்டில் அமைந்திருந்தன. அன்னம் மாவின் கணவன் அந்தக் காலத்தில் சிங்கப்பூரில் ஏதோ தொழிற்சாலையொன்றில் வேலையாக இருந்தவராம். அவர் வேலை செய்யும் இடத்தில் நடந்த விபத்தொன்றில் இள மையிலேயே அகால மரணமடைந்து விட்டார். இப்போது அன்னம்மாவுக்கு சிங்கப்பூரிலிருந்து பென்சன்பணம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்தப் பணத்தில் அவரும் அவளது பிள்ளைகளும் வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவளது கணவனுக்குச் சொந்தமாயிருந்த நிலபுலன்களிலிருந்தும் அவர்களுக்குப் போதிய வருவாய் கிடைக்கிறது.

'சரசு.....சரசு.....'

நேசு இப்போது தங்கையைக் கூப்பிட்டான்.

'அம்மா, அம்மா, எழும்புங்கோ.....அண்ணை கூப்பிடு றார்' எனத் தாயை எழுப்பினாள் சரசு.

வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்திருந்த அன்னம்மா அரிக்கன் லாந்தரைக் கையிலெடுத்து அதனைத் தூண்டிவிட் டாள்.

திலப்படியின் மேல் வைத்திருந்த கேற் திறப்பை சரசு எடுத்துக் கொண்டாள். இருவருமாகச் சென்று கேற்றைத் திறந்துவிட்டார்கள்.

'ஏனடா மோனை இரவிரவாய்ச் சுத்தித் திரியிரும். உன்னையெல்லோ விட்டைவிட்டு ஒரு இடமும் போகவேண்டாமென்று சொன்னான்.' அன்னம்மா நடேசுவைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

'அம்மா, நான் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போனான். கோயில் ஐயர் குத்துவிளக்குகளைத் தேய்ச்சுத் தரச் சொன்னவர். அதுதான் நேரம் செண்டு போச்சு.'

'அதெல்லாம் சரியண்ணை, உன்னுடைய நாங்களுமெல்லே நேரத்துக்குப் படுக்கேலாமல் கிடக்கு. எங்கையோ திரிஞ்சு போட்டு நடுச் சாமத்திலே வாரும். இனிமேல் பிந்தி வந்தால் நாங்கள் கேற்றைத் திறக்க மாட்டோம்' என்ச் சினந்தாள் சரசு.

'கோ மிக்காதை தங்கச்சி, நான் இனிமேல் வேளைக்கு வாரன்.'

'பிள்ளை சரசு, அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் ஏதேன் சாப்பாடு குடு. அவனுக்குப் பசிக்கும்' என அன்னம்மா சரசுவிடம் கூறினாள்.

'அம்மா, எனக்கொண்டும் இப்ப வேண்டாம். ஐயர் மோதகம், வடை தந்தவர், நான் நிறையச் சாப்பிட்டிட்டன்.'

'அப்ப சரி, பாயைப் போட்டுப் படண்ணை' எனக் கூறிவிட்டு சரசு தனது படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டாள்.

நடேசு திண்ணையின் ஒரு பக்கத்தில் படுக்கையை விரித்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

அன்னம்மா படுக்கையில் படுத்த சிறிது நேரத்தில் கண் அயரத் தொடங்கினாள்.

'அம்மா.....அம்மோய்.....'

'.....'

'என்கு அம்மா.....' சற்றுப் பலமாகக் கூப்பிட்டான் நடேசு.

'டேய் பேசாமல் பட்டா' எனக் கூறிவிட்டு மறுபக்கம் புரண்டு படுத்தாள் அன்னம்மா.

'அம்மா.....ஒரு சங்கதி கேக்கிறன் சொல்லுறியே?'

'என்னடா.....நித்திரை கொள்ள விடமாட்டியே?'

'அம்மா எனக்கு எப்ப கலியாணம்?'

திடீரென நடேசு இப்படிக் கேட்டபோது சரசு தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் குபீரெனச் சிரித்தாள்.

'ஏன் மோனை ஒரு நாளும் இல்லாத மாதிரி இண்டைக்கு உதைப் பற்றிக் கேக்கிறாய்?'

'இண்டைக்குத் தான் மடத்தடியிலும், கோயிலடியிலும் இதைப் பற்றி என்னட்டைக் கேட்டவை. அதுதான் நான் உன்னைக் கேக்கிறன்' என்றான் நடேசு.

'அண்ணை நீ அதுக்கு என்ன பதில் சொன்னனி?' எனக் குறும்பாகக் கேட்டாள் சரசு.

'நான் அம்மாவைக் கேக்க வேணுமென்று சொன்னான்.'

'நீ உப்பிடி ஊர் சுத்தித் திரிஞ்சால் ஒருத்தியும் உன்னைக் கலியாணம் முடிக்க மாட்டாளாவை' எனக் கூறினாள் அன்னம்மா.

'இல்லையம்மா.....பார்வதி மச்சாள் என்னைக் கலியாணஞ் செய்யிறெண்டு சொன்னவ.'

'அண்ணை, நீதான் மச்சாளிட்டை இதைக் கேட்டவியோ.....அல்லது அவதான் வலியச் சொன்னவவோ?' சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு கேட்டாள் சரசு.

'நான் கேட்டதுக்குத்தான் மச்சாள் என்னைக் கலியாணங் கட்டுவெண்டு சொன்னவ.'

'அண்ணை, மச்சாளும் உன்னோடே நல்லாய்த்தான் பிடி. விடுகிறு போலை கிடக்கு' எனக் கூறிச் சிரித்தாள் சரசு.

'அம்மா நான் கேட்டதுக்கு நீ ஏன் பதில் சொல்லுறியில்லை.' நடேசு மீண்டும் தாயிடம் கேட்டான்.

'எல்லாம் நான் யோசிச்சுச் சொல்லுறன். நீ இப்ப படு மோனை.'

நடேசு பெரிதாகக் கொட்டாவி விட்டபடி படுக்கையில் சாய்ந்த சிறிது நேரத்தில் பலமாகக் குறட்டை விடத் தொடங்கினான்.

இப்போது அன்னம்மாவுக்கு நித்திரை வர மறுத்தது. படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தாள்.

10.

காலைப் பொழுது புலர்ந்து வெகு நேரமாகி விட்டது. ஆதலின் ஒலிக் கதிர்கள் வீட்டுத் திண்ணைவரை நீண்டு, சார்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்தவண்ணம் துயில் கொண்டிருந்த செல்லப்பரின் கால்களையும் தழுவிருந்தது.

முதல்தான் இரவு அவர் துரைசிங்கம் முதலாளி விட்டி லிருந்து திரும்புவதற்கு வெகு நேரமாகி விட்டது. பூநகரியி லிருந்து செல்லப்பர் லொறியுடன் வந்து சேர்ந்ததும் துரை சிங்கம் முதலாளி அவருக்காக ஒரு போத்தல் சாராயம் வாங்கியிருந்தார். அதனை இருவருமாகக் குடித்துத் தீர்த்து விட்டு, அங்கேயே இரவுச் சாப்பாட்டையும் முடித்துக் கொண்டு நிதானமிழந்த நிலையிலேதான் செல்லப்பர் வீடு திரும்பினார். அப்போது பார்வதியும், சின்னத்தங்கமும் நித்திரையாகி விட்டனர். வெளியே படுத்திருந்த மாணிக் கந்தான் அவர் வந்தபோது படலையைத் திறந்துவிட்டான். அவர் வெளியே கிடந்த சார்மனைக் கதிரையில் படுத்துக் கொண்டார்.

அவரது வரவைக் கண்ட வீமன் அவரைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து சந்தோஷத்துடன் முன்னங்கால்களை அவரின் மேல்

போட்டுத் தனது அன்பைத் தெரிவித்தது. பின்பு அவர் நித் திரையானதும் அவரது காலடியிலேயே சுருண்டு படுத்து விட்டது.

பார்வதி காலை யில் எழுந்து வெளியே வந்தபோதுதான் நத்தை வந்திருப்பதைக் கவனித்தாள். மாணிக்கம் அவன் எழுந்திருப்பதற்கு முன்பே எழுந்து தனது வீட்டிற்குச் சென்று விட்டான்.

செல்லப்பர் கண்விழித்தபோது பார்வதி முற்றத்திற் குச் சாணி நெளித்துக் கொண்டிருந்தாள். சார்மனைக்கதிரை யில் படுத்திருந்தவாறே அவர் கைகள் இரண்டையும் நீட்டி முடக்கி கால்களைச் சொடுக்கிவிட்டு உடலை நெளித்து பெரி தாகக் கொட்டாவிவிட்டுச் சோம்பல் முறித்துக் கொண்டார். பின்னர் மடியிலிருந்த புகையிலையை எடுத்து அதனைக் கையிலே வைத்துச் சுருட்டி வாயில் வைத்துக் கடித்தவண் ணல் பார்வதியிடம், "கொஞ்சம் நெருப்பு கொண்டாடி பிள்ளை" என வேண்டினார்.

அடுப்புக்குள் இருந்த கொள்விக்கட்டை ஒன்றை எடுத்து வந்து அவரிடம் நீட்டிய பார்வதி, "அப்பு தேத்தண்ணி கொண்டு வரட்டோ?" என அவரிடம் வினவினாள்.

"இல்லைப்பிள்ளை நான் வெளியிலே போட்டுவாறன்."

சுருட்டைப் பற்றவைத்துக் கொண்டு செல்லப்பர் பனை வடலிப் பக்கஞ் சென்றார். திரும்பி வரும்பொழுது வேப்பங் குச்சியால் பல்லைத் துலக்கியபடி கிணற்றடிக்குச் சென்று கைகால் கழுவிவிட்டு வந்தார்.

விருந்தையின் கைவளையில் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்த நெருநீற்றுக் குட்டானுக்குள் விரல்களைப் புதைத்து, நெருநீற்றை எடுத்து நெற்றியிலே பூசியிட்டு மீண்டும் சார்மனைக் கதிரையில் உட்கார்ந்து கொண்டார் செல்லப்பர்.

பார்வதி மூக்குப் பேனியில் தேநீர் கொண்டு வந்து அவருக்குக் கொடுத்தாள்.

"ஏன் பிள்ளை, வெறுந் தேத்தண்ணியாய்க் கிடக்கு, சீனி இல்லையோ?"

"இல்லை அப்ப, சீனி இன்னும் வாங்கேல்லை. வேண்டின பணங்கட்டியும் முடிஞ்சு போச்சு: இண்டைக்குத்தான் மாணிக்கத்தை அனுப்பி எல்லாச் சாமானும் வாங்க வேணும்."

அப்போது வெளியே வந்த சின்னத்தங்கம், "இப்ப நாலஞ்சு நாளாய் காசுக்குப் பெரிய தட்டுப்பாடு. நீங்கள் வந்த பிறகுதான் சாமான்கள் வாங்க வேணுமென்று பிள்ளை சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான்" எனச் செல்லப்பரைப் பார்த்துக் கூறினான்.

செல்லப்பர் ஒன்றுமே பேசாது தேநீரைக் குடித்தார்.

"நான் இன்னும் துரைசிங்கத்தைச் சந்திக்கேல்லை. லொறியைக் கொண்டே வீட்டிலே விட்டிட்டு வந்திட்டன். இண்டைக்குத்தான் அவரிட்டை ஏதேன் வாங்கவேணும்."

மாதம் முடிவதற்கு முன்னரே துரைசிங்கம் முதலாளியிடம் அவ்வப்போது முற்பணமாகச் சம்பளத்தைப் பெற்றுத் தீர்த்து விட்டிருந்தார் செல்லப்பர். அதனை இப்போது சின்னத்தங்கத்திடம் கூறினால் வீட்டில் ஒரு பூசும்பமே நடந்து முடியுமென்பது அவருக்குத் தெரியும். அதனால் சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்ற பொய்யொன்றைக் கூறி வைத்தார். வருகிற மாதச் சம்பளத்தில் முற்பணமாகச் சிறிய தொகையை வாங்கிச் சமாளித்து விடலாம் என்ற எண்ணமும் அவரது மனதில் தோன்றியது.

"உண்மையாய்த்தான் துரைசிங்கத்தைச் சந்திக்கேல்லையோ. அல்லது சம்பளக் காசு முழுதையும் முடிச்சாச்சோ?" சந்தேகத்துடன் கேட்டான் சின்னத்தங்கம்.

"ஏனணை விடிஞ்சதும் விடியாததுமாய் சண்டைக்கு வாராய். நானெல்லோ சொன்னான் இண்டைக்கு காசு வாங்கித் தாறெண்டு" சற்றுக் கடுமையான குரலில் கூறினார் செல்லப்பர்.

"உப்பிடி வெருட்டி உருட்டித்தானே காலத்தைக் கழிச்சுக் கொண்டு போறியன்."

அவர்களிடையே வாக்குவாதம் முற்றினிடும்போல் தோன்றியது பார்வதிக்கு.

"அப்பு நாலுநாளேக்குப் பிறகு இப்பதானே வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறார். அவரோடை ஏன் அம்மா சண்டை பிடிக்கிறியன்" என சின்னத்தங்கத்திடம் கூறிவிட்டு பாத்நிரங்களைக் கழுவவதற்காக அவள் கிணற்றடிப் பக்கஞ் சென்றாள்.

"ஏனப்பா உங்களோடை சண்டை பிடிக்க எனக்கு ஆசையே. உவன் பிள்ளையைப் பற்றி ஒருவிதமான அக்கறையும் எடுக்காமல் இருக்கிறியன் எண்டுதான் எனக்குக் கவலையாய்க் கிடக்கு" தாழ்ந்த குரலில் கூறியபடி, சார்மனைக் கடிகரையின் அருகே வந்து அமர்ந்தாள் சின்னத்தங்கம்.

"அதுக்கேன் இப்ப கவலைப்படுகிறாய், காலதேரம் வந்தால் எல்லாம் தானே தானே நடக்கும்."

"இப்படிச் சொல்லிச் சொல்லித்தானே எல்லாம் இழுபட்டுக் கொண்டு போகுது."

"நீயும் வருத்தக்காறி, என்ரை பிழைப்பும் வெளியிலே நிரிய வேண்டியதாய்க் கிடக்கு, இந்த நிலைமையிலே பார்வதியை வெளியிலே விட்டிட்டால் எல்லாம் சீரழிஞ்சு போம்."

"அதுக்காக ஒரு குமரை எந்த நாளும் வீட்டுக்கை வைச்சிருக்க முடியுமோ?"

"எங்கடை வீட்டோடை இருக்கக்கூடிய மாப்பிளை சந்திச்சால்தான் பிள்ளையைக் கட்டிக் கொடுக்க வேணும். தூர இடங்களுக்குக் கட்டிக் குடுத்தால் எங்களுக்கு உதவியில்லாமல் போம்" என்றார் செல்லப்பர் யோசனையுடன்.

"அதுக்கு ஒரு வழி இருக்குது... நீங்கள் என்ன சொல்லுறியனோ எண்டுதான் எனக்குப் பயமாய்க் கிடக்கு—" தன்

மனதிலே எண்ணியிருப்பதைக் கூறுவதற்குப் பீடியையுடன் தொடங்கினாள் சின்னத்தங்கம்.

"சொல்லன் சின்னத்தங்கம், சொன்னாத்தானே எனக்குத் தெரியும்."

"இல்லைப் பாருங்கோ பிள்ளையின்ரை விஷயமாய் ஒருக்கா அம்பலவாணரை கேட்டுப் பார்க்கலாம் எண்டு தான் யோசிக்கிறன்."

"நீஎன்ன விசர்க்கதை சொல் லுறாய் சின்னத்தங்கம்... அவன் வேலைவெட்டி இல்லாமல் ஊர் அளக்கிறான். அவனுக்கோ பிள்ளையைக் கட்டிக் குடுக்கிறது?"

"அவனுக்கு என்னத்துக்கு உழைப்பு. அவனிட்டைஇருக்கிற சொத்துக்கு வீட்டிலை கால் நீட்டிக் கொண்டு இருந்து சாப்பிடலாம்."

"பணம் இருந்தால் மட்டும் போதாது சின்னத்தங்கம்! குணம் நடையும் சரியாய் இருக்க வேணும். அம்பலவாணரைப் பொறுத்தவரையிலை ஊரிலை அவ்வளவு நல்ல அபிப்பிராயம் இல்லை."

"ஒரு வயசிலை இளந்தாரியன் பொறுப்பில்லாமல் நடக்கிறதுதான்; ஒரு கால் கட்டைப் போட்டிட்டால் எல்லாம் சரியாப்போம்."

"இதுகளைத் தான் கணக்கெடுக்காமல் விட்டாலும் அம்பலவாணர் பகுதிக்கும் எங்களுக்கும் எப்பிடி ஒத்துப் போகும்? எங்கடை அப்புகாலத்திலையிருந்து அவையனோடை நாங்கள் சபை சந்தி கிடையாதெல்லோ" என்றார் செல்லப்பர்.

"நீங்கள் எல்லாத்துக்கும் ஒவ்வொரு கதையன் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறியன். முந்திப் பேசின சம்பந்தங்களையும் உப்பிடித்தான் நொட்டையன் சொல்லிக் குழப்பினனங்கள்" எனக் குறைப்பட்டாள் சின்னத்தங்கம்.

"அப்ப பிள்ளையைக் கண்ட இடத்திலை தள்ளி விடுகிறதோ?" எனக் கோபமாகக் கேட்டார் செல்லப்பர்.

அப்போது வீமன் குரைத்துக் கொண்டு படலைப் பக்கம் ஓடியது. படலையைத் திறந்து கொண்டு செல்லப்பரின் சகோதரி அன்னம்மா கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அன்னம்மா வருவதைப் பார்த்ததும் செல்லப்பரும் சின்னத்தங்கமும் தங்கள் சம்பாஷணையை நிறுத்திக் கொண்டனர்.

"என்ன மச்சாள் இந்த நேரத்திலை ஓடி வாரியன்..... என்ன விஷயம்?" என வினவினாள் சின்னத்தங்கம்.

"இரண்டு நாளாய் நடேச வீட்டுக்கு வரேல்லை. ஒரு வேளை இங்கை ஏதும் வந்திருப்பானோ என்று பாக்கத்தான் வந்தனான்" எனக் கவலையுடன் கூறினாள் அன்னம்மா.

"அதுக்கேனக்கா கவலைப்படுகிறாய். அவன் நெடுக உப்பிடித்தானே; போன போன இடத்திலை தங்கிவிடுவான்." என அன்னம்மாவைத் தேற்றினார் செல்லப்பர்.

அன்னம்மா திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

"நடேச முத்தநாள் காலைமையும் இங்கைவந்து பிள்ளையோடை கதைச்சுக் கொண்டிருந்தவன். பிள்ளை ஓடியல் பட்டு அவிச்சு குடுக்கவன். அதையும் வாங்கிச் சாப்பிட்டிருந்தான் போனவன்" எனக் கூறினாள் சின்னத்தங்கம்.

அப்போதுகிணற்றடியிலிருந்து பாத்திரங்களுடன்வந்து கொண்டிருந்த பார்வதி, "நடேச அத்தான் எங்கையோ கலியாணமெண்டு சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர். அங்கை தான் போயிருப்பர்" எனக் கூறிவிட்டு அன்னம்மாவை பார்த்துச் சிரித்தாள்.

"இந்தா பார்வதி இதிலை கொஞ்சம் பனங்காய்ப் பனியாரம் இருக்கு. சரசு தமையனுக்கு எண்டுசுட்டவன். அதிலை உலக்கும் கொஞ்சம் கொணந்தனான்" மடிக்குள்ளிருந்து ஒரு பார்சலை வெளியில் எடுத்தாள் அன்னம்மா.

"இருங்கோ மாமி பாத்திரங்களை வைச்சிட்டு வாறன்" எனக் கூறிக்கொண்டே குசினிக்குள் நுழைந்த பார்வதி கிறிது நேரத்தில் திரும்பி வந்தாள்.

"நடேசவுக்குப் பனங்காய்ப் பணியாரம் எண்டால் சரியான ஆசை. என்ன செய்யிறது. எப்ப வீட்டை வாறுறே தெரியேல்லே" எனக் கூறியபடி பார்வதியிடம் பார்சலைக் கொடுத்தாள் அன்னம்மா.

அப்போது செல்லப்பர் குறுக்கிட்டு, "அது சரி அக்கா, உரும்பிராயிலே சரசுவுக்கு சம்பந்தம் பேசினவியெல்லோ... அது எந்த மட்டிலே இருக்கு?" என அன்னம்மாவிடம் கேட்டார்.

"அந்தச் சம்பந்தமும் குழம்பிப்போச்சுத் தம்பி" எனக் கூறி பெருமூச்சுவிட்டாள் அன்னம்மா.

"ஏன் மச்சான் உரும்பிராயார் சேனம் கூடக் கேக்கினமோ?" எனக் கேட்டாள் சின்னத்தங்கம்.

"அப்பிடியொண்டுமில்லை எங்கடை குடும்பம் வீசர்க் குடும்பமெண்டு யாரோ அவையளிட்டைப்போய்க் கல்லுக் குத்திப் போட்டினம்."

"நடேச உப்பிடித் திரியிறதால்தான் வீண்கதையள் வகுது. சரசுவின்ரை கலியாணம் முடியிறவரைக்குமாவது, அவனை விட்டை விட்டுக் கண்டபடி திரியவிடாதையக்கா" எனக் கூறினார் செல்லப்பர்.

"அவனை நான் கட்டுப்படுத்த முடியுமே; கலியாணம் முடிச்ச பிள்ளை குட்டியினாளை இருக்க வேண்டிய வயசு, அவன்ரை காலக்ஷடம் உப்பிடித் திரியினன்."

"மச்சான் உங்களுக்கு இருக்கிற பொருள் பண்டத்துக்கு நடேச மட்டும் ஒழுங்காய் இருந்தால் நான் நீயெண்டு போட்டி போட்டுக் கொண்டு பெம்பிளை குடுப்பினம்" என்று சின்னத்தங்கம்

செல்லப்பர் ஏறே சின்னத்தங்கத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

"ஏன் சின்னத்தங்கம் அப்பிடிச் சொல்லுறாய், அவனுக்கு என்ன குறை? குழந்தைப் பிள்ளை மாதிரி; வஞ்சகம் சூதில்லாத பிறவி, அவனுக்கு ஒரு கலியாணம் மட்டும் நடந்திட்டுதெண்டால் அவன் வீட்டோடையே இருப்பன். அவன்ரை குணங்களும் திருந்திவிடும்."

செல்லப்பர் இப்போது அன்னம்மாவைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

அந்த வேளையில் அங்கு வந்த பார்வதி, "அப்புசாப் பிட வாருங்கோ" எனத் தந்தையை அழைத்துவிட்டு, "மாமி நீங்களும் வாருங்கோ இடியப்படும், உங்களுக்குப் பிடிச்ச வெந்தயக் குழம்பும் வைச்சிருக்கிறன்" என அன்னம்மாவையும் அழைத்தாள்.

"இல்லைப் பார்வதி நான் போவேணும், எனக் கூறிக் கொண்டே புறப்பட்ட அன்னம்மா, "மாணிக்கன் இந்தப் பக்கம் வந்தால் அவனை அனுப்பி நடேசவை ஒருக்கா விட்டை வரச் சொல்லிவிடு" எனப் பார்வதியிடம் கூறி விட்டுச் சென்றாள்.

11.

சின்னத்தங்கம் முற்றத்திலிருந்து கிடுகு பின்னிக் கொண்டிருந்தாள். காலை உணவை முடித்துக் கொண்டு செல்லப்பர் வெளியே சென்றிருந்தார்.

கிணற்றடியில் உடுப்புகளைத் தோய்த்துக் கொண்டிருந்த பார்வதி தனது உடைகளைக் களைத்துவிட்டு, உட்பாவாடையை நெஞ்சுக்கு மேல் குறுக்காகக் கட்டிக்

கொண்டு கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் அள்ளிக் குளிக்கத் தொடங்கினான்.

இரவு வீசிய பலத்த காற்றினால் ஆடுகால்கள் ஆட்டங்கண்டு துலாவின் அச்சலக்கை விலகியிருந்தது. அதனால் தண்ணீர் அள்ளும்போது துலா கிணற்றின் நடுப்பகுதியை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

பார்வதி மிதிப்பக்கமாகத் துலாக்கொடியை இழுத்து அதனைச் சரிப்படுத்த முயன்றாள். ஆனாலும் அவளால் அது முடியவில்லை ஒவ்வொரு முறையும் கிணற்றுக்குள் வாளியைத் தாழ்த்தும் போது துலாவின் நுனி கிணற்றின் நடுப் பகுதியை நோக்கி விலகிக் கொண்டே இருந்தது.

முற்றத்திலிருந்தபடியே அதனைக் கவனித்த சின்னத்தங்கம், "பிள்ளை அச்சலக்கை விலகிப் போச்சு, கவனமாய் அள்ளு" எனப் பார்வதியை எச்சரித்தாள்.

'தண்ணீர் அள்ளிறது கஷ்டமாயிருக்கு; மாணிக்கம் வந்தவுடனே துலாவை அரக்கச் சொல்ல வேணும்.'

"கவனமாய் அள்ளி நல்ல வாளியைக் குளிக்கிட்டு வா பிள்ளை."

"சவுக்காரம் போட்டிட்டன், இன்னும் இரண்டு வாளி அள்ளிக் குளிக்கிட்டு வாறன்" எனக் கூறிக் கொண்டே மீண்டும் கிணற்றுக்குள் வாளியைத் தாழ்த்தாள் பார்வதி.

இம்முறை சற்று அதிகமாகவே துலா கிணற்றின் நடுப் பகுதிக்கு விலகிச் சென்றது. பார்வதி துலாக் கொடியை வலிந்து இழுத்தாள் அப்போது சவர்க்காரம் படிந்த அவளது கால்கள் கிணற்று மிதியிலிருந்து வழுக்கியது. அதனால் ஏற்பட்ட கடுமற்றத்தினால் துலாக் கொடியைப் பற்றிக் கொண்டு பார்வதி கிணற்றுக்குள் தொங்கினாள். உக்கிரமாகத் துலாக் கொடி அவளது பாரத்தைத் தாங்க முடியாது பட்டிரென அறுந்தது. "ஐயோ அம்மா" என அலறியபடி அவள் கிணற்றுக்குள் வீழ்ந்தாள்.

துலாவின் அடிப்பகுதி பலத்த சத்தத்துடன் நிலத்திலே மோதியது.

"ஐயோ...என்றை ஐயோ...பிள்ளை கிணற்றுக்கை விழுந்திட்டான்..." என அலறியபடி கிணற்றடியை நோக்கி ஓடினாள் சின்னத்தங்கம்.

கிணற்றை அவள் எட்டிப் பார்த்த போது பார்வதி தண்ணீருக்குள் மூழ்கித் திணறிக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஐயோ...என்றை ஐயோ...பிள்ளை கிணற்றுக்குள்ளே... ஓடியிருங்கோ ஐயோ..."

சின்னத்தங்கம் பலங் கொண்ட மட்டும் கத்தினாள்.

சின்னத்தங்கம் அலறுவதைக் கேட்ட மாணிக்கமும் பொன்னியும் வேகமாக ஓடி வந்தனர். தோட்டங்களில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்களும், ஒழுங்கையால் சென்று கொண்டிருந்தவர்களும், சிறிது நேரத்தில் அங்கு வந்து கிணற்றைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். வெளியே சென்ற செல்லப்படும் பதறியபடி ஓடிவந்தார்.

கிணற்றில் தண்ணீர் அதிகமாகவே இருந்தது. பார்வதி கிணற்றின் அடியில் அமிழ்ந்துவிட்டாள்.

துலாக் கொடி அறுந்து கிணற்றுக்குள் கிடந்ததால் ஒருவருக்கும் என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. சிலரீகயிறு, ஏணி எடுத்து வருவதற்காக அயல் வீடுகளை நோக்கி ஓடினார்கள்.

அப்போது அங்கு ஓடி வந்த மாணிக்கம் ஒரு நொடிப் பொழுதில் நிலைமையை அவதானித்துக் கொண்டான். நாமதித்தால் பார்வதியின் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படுமென அவனது உள்ளம் பதறியது. கிணற்றைச் சுற்றி நின்றவர்களைத் தன் இருகைகளாலும் விலக்கித் தள்ளியபடி திடீரெனக் கிணற்றுக்குள் குதித்தான்; மறுகணம் தண்ணீரில் கழியோடி பார்வதியைத் தூக்கித் தண்ணீரின் மேல்தளத்துக்குக் கொண்டு வந்தான்.

பார்வதி மயக்கமுற்றிருந்தாள்.

ஏணி, கயிறு எடுக்கச் சென்றவர்கள் அப்போதுதான் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

எல்லோருமாக ஏணியைக் கயிற்றில் கட்டிக் கிணற்றுக்குள் இறக்கிவிட்டார்கள்.

பார்வதியைத் தூக்கித் தோளில் போட்டுக் கொண்ட மாணிக்கம், ஏணியில் ஒவ்வொரு படியாக ஏறி மெதுவாக வெளியே வந்தான்.

அவளது உடல் கொடி போல அவனது தோல்களிலே துவண்டு கிடந்தது.

அம்பலவாணர், சின்னத்தம்பர் முதலியோரும் வாசிக சாலையிலிருந்த வேறு சிலரும் அப்போது தான் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

வெளியே மாணிக்கம் பார்வதியைக் கொண்டு வந்ததும், செல்லப்பர் பதட்டத்துடன் மாணிக்கத்தின் தோள்களிலிருந்த பார்வதியை இரு கைகளாலும் ஏந்திக் கொண்டார். பார்வதியின் மயக்கம் இன்னமும் தெளியவில்லை.

பார்வதி சுட்டியிருந்த பாவாடை நனைந்து அவளது உடலோடு ஒட்டியிருந்தது. அதனைக் கவனித்த அங்கிருந்த பெண்கள் சிலர் அவளை உடனே வீட்டினுள் கொண்டுசெல்லும்படி செல்லப்பரிடம் கூறினர்.

பார்வதியை வீட்டினுள் தூக்கிச் சென்ற செல்லப்பர் அவளைக் குப்புறக் கிடத்தி, அவள் குடித்திருந்த தண்ணீரை வெளிப்படுத்த முயன்றார். அங்கிருந்த பெண்களும் அவருக்கு உதவி செய்தனர்.

சின்னத்தங்கம் பதறியபடி பார்வதியின் உடையைக் களைந்து, அவளுக்கு மாற்றுடை அணிந்து சுரத்தைத் துவட்டினான்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின் பார்வதி முனையபடி கண் விழித்துப் பார்த்தாள்.

மாணிக்கம் முற்றத்தில் நிற்குகொண்டிருந்தான். அவனது உடையிலிருந்தும், கலைந்த கேசங்களிலிருந்தும் தண்ணீர் சொட்டிக் கொண்டிருந்தது. பார்வதிக்கு ஏதும் நடந்துவிடக் கூடாது என அவனது மனம்பிரார்த்தித்தது.

செல்லப்பர் வெளியே வந்தார். அப்போது அங்கு நின்று அம்பலவாணர் அவரைப் பார்த்து, "அம்மான் பார்வதிக்கு இன்னும் மயக்கம் தெளியேல்லையோ? நான் போய்க் கார் பிடிச்சுக் கொண்டு வரட்டோ? ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போக..." எனக் கவலையுடன் கேட்டார்.

"இல்லைத் தம்பி...கார் ஒண்டும்பிடிக்கத் தேவையில்லை. பிள்ளைக்கு இப்ப கொஞ்சம் சுகம்."

செல்லப்பர் அம்பலவாணரிடம் கூறிய வார்த்தைகள் மாணிக்கத்துக்குப் பெரும் ஆறுதலை அளித்தது.

கிணற்றடியில் கூடி நின்றவர்கள் ஒவ்வொருவராகக் கலையத் தொடங்கினார்கள்.

"வாடா, வந்து உடுப்பை மாத்து. நீயும் நல்லாய் விறைச்சுப் போனாய்" பொன்னி மாணிக்கத்தை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள்.

அப்போது அங்கு நின்றவர்கள் கதைத்த கதைகள் மாணிக்கத்துக்கு ஆத்திரத்தை ஊட்டியது.

"கிணத்துக்கை விழுந்தவனைத் தூக்க உவன் மாணிக்கனைத் தவிர உங்கை வேறொருதரும் இல்லையோ...?"

"கொடி பிடிச்சுக் கிணத்திலேதண்ணீர் அள்ளக் கூடாதுவன், கிணத்துக்கை குதிச்செல்லோ தூக்கியிருக்கிறான்..."

"நாங்கள் ஏணியைக் சுட்டி கிணத்துக்கை இறக்க முன்னம் அந்த கீழ்சாதிக்காரன் குதிச்சிட்டான்..."

"எல்லாம் உவர் செல்லப்பர் உடுத்த இடந்தான்... அவனை எந்த நேரமும் வீட்டிலே அடுத்து வைச்சிருந்தால் அவனுக்குத் துணிவு வரும் தானே..."

மாணிக்கத்தின் உள்ளத்தில் சொல்லம்புகள் மாறி மாறிப் பாய்ந்தன.

"கிணத்துக்குள்ளே விழுந்தவனைக் காப்பாத்த ஒருத்தருக்கும் நெஞ்சத் துணிவு இல்லை. இப்ப நியாயம் பேசினம்".

மாணிக்கம் கொதித்தெழுந்தான்.

"டேய் பொத்தடா வாயை...நாங்கள் எங்களுக்குள்ளே கதைச்சால் உனக்கென்னடா...?" மாணிக்கத்தை முறைத்துப் பார்த்தார் அங்கு நின்று சின்னத்தம்பர்.

பொன்னி பதட்டத்துடன் "கமக்காறன் நீங்க போங்கோ...அவன் கிடக்கிறான்...எனச் சின்னத்தம்பரைப் பார்த்துக் கூறிவிட்டு, "வாடா நீ...வின் கதை கதைக்காதே" என மாணிக்கத்தின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

"உவன் வர வர மிஞ்சிக் கொண்டு போறான். உவனை விட்டு வைக்கப்பிடிதாது—" சின்னத்தம்பர் கறுவிக்கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டகள்ளார்.

அங்கு நடந்த சம்பாஷணைகள் அனைத்தும் செல்லப் பரது காதிலும் விழுந்தான் செய்தன.

12

கிணற்றுக்குள் விழுந்ததில் பார்வதிக்குப் பெரிதாக காயம் எதுவும் ஏற்படவில்லை. ஆனாலும் கால்கள் இரண்டும் வின்விண்ணென்று தெறித்துக் கொண்டிருந்தன; எங்கோ கற்பாறையில் அடிப்பட்டிருக்க வேண்டும். அவளால் எழுந்து நடமாட முடியவில்லை. படுத்த படுக்கையாகவே கிடந்தாள்.

செல்லப்பர் வேலைக்குப் புறப்பட்டபோது சின்னத்தங்கம் அவரைத் தடுத்து, பார்வதிக்கு ஓரளவு குணமாகும்வரை வீட்டிலேயே தங்கும்படி வேண்டிக்கொண்டான்.

பார்வதி கிணற்றுக்குள் விழுந்த செய்தி அறிந்ததும் செல்லப்பரின் சகோதரி அன்னம்மா அங்கு வந்திருந்தாள். பார்வதியால் எழுந்து நடமாட முடியாததைப் பார்த்ததும் அவள் பகல் வேளைகளில் அங்கு தங்கி சின்னத்தங்கத்துக்கு உதவியாக வீட்டு வேலைகளைக் கவனித்தாள்.

பார்வதியின் வலியெடுத்த கால்களுக்கு அன்னம்மா நான் ஏதோ கைவைத்தியங்கள் செய்து ஒத்தடமும் கொடுத்தாள்.

இரண்டு நாட்களின் பின்புதான் பார்வதியால் ஓரளவு வெளியே எழுந்து நடமாடக் கூடியதாக இருந்தது.

அன்று பின்னேரம் துரைசிங்கம் முதலாளி செல்லப் பரைத்தேடி வந்தார். சில முக்கியமான விஷயங்களைப் பற்றி அவர் செல்லப்பரோடு பேசவேண்டியிருந்தது.

அவர் அங்கு வந்தபோது சின்னத்தங்கம் வீட்டுத் திண்ணையிலிருந்து கிழிந்துபோன பனையோலைப் பெட்டியொன்றைப் 'பொத்தி'க்கொண்டிருந்தாள். செல்லப்பர் அவளோடு கதைத்துக்கொண்டு சார்மனைக் கதிரையில் படுத்திருந்தார்.

அன்னம்மா குசினியிலிருந்து அவர்களுக்கு இரவுச் சாப்பாடு தயாரித்துக்கொண்டிருந்தாள். பொழுது படுவதற்கு முன்னரே, அவள் தனது வீட்டுக்கு போக வேண்டியிருந்ததால் அவசர அவசரமாக சமையலில் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

துரைசிங்கம் முதலாளி அங்கு வந்ததும் "வாரங்கோ அண்ணை" எனச் செல்லப்பர் அவரை வரவேற்றார்.

சின்னத்தங்கம் எழுந்து உள்ளே சென்று வெத்திலைத் தட்டை எடுத்து வந்து திண்ணையில் வைத்தாள்.

"நான் உங்களை சந்திப்பக்கம் போகவேணும். போற வழியிலே இங்கையும் ஒருக்கா எட்டிப்பாத்திட்டுப் போகலா

மெண்டு வந்தன்... எப்பிடி மகள் கிணத்திலே விழுந்ததிலே ஏதேன் அடிபிடி பட்டுப் போச்சோ...?" எனக் கேட்டபடி செல்லப்பருக்குப் பக்கத்திலிருந்த கதிரையில் உட்கார்ந்தார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

செல்லப்பர் பதில் கூறுவதற்கு முன் சின்னத்தங்கம் குறுக்கிட்டு, "அதையேன் கேக்கிறாய் துரைசிங்கண்ணே, கண்ணிலே வந்தது புருவத்தோடை போனமாதிரி... பிள்ளை அருந்தப்பிலை தப்பிவிட்டான். இன்னும் கொஞ்ச நேரம் தண்ணீருக்கை இருந்திருந்தால் இண்டைக்கு பிள்ளை இங்காலை இல்லை..." எனக் கூறினான்.

"காலிலைதான் கொஞ்சம் அடிபட்டுப் போச்சு" என்றார் செல்லப்பர் அவனைத் தொடர்ந்து.

"ஓ... உங்கடை கிணத்திலே தண்ணீர் கூடத்தானே... அதுதான் கைகாலுக்குச் சேதமில்லாமல் மகள் தப்பி விட்டாள்" எனக் கூறிக்கொண்டே வெற்றிலைத் தட்டைக் கையிலெடுத்தார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

"தம்பி வெத்திலையைப் போடாதையுங்கோ... இங்கை நான் தேத்தண்ணி கொண்டுவாறன்" எனக் கூறிக்கொண்டே அன்னம்மா தேநீருடன் அங்கு வந்தாள்.

அப்போதுதான் அவனைக் கவனித்த துரைசிங்கம் முதலாளி, "இங்கை அன்னம்மா அக்காவும் உதவிக்கு வந்திருக்கிறா... பிறகென்ன" எனச் சிரித்தபடி கூறினார்.

தேநீரைத் துரைசிங்கம் முதலாளியின் அருகில் வைத்து விட்டு, அன்னம்மாவும் சின்னத்தங்கத்தின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டார்.

"மச்சாள் தான் எங்களுக்குப் பெரிய உதவி... அவ இல்லாட்டில் எங்கடை பாடு பெருங் கஷ்டமாய்ப்போம். முந்தியைப்போலே இப்ப என்னுடைய ஓடியாடி வேலைசெய்யேலாது" எனக் கூறினான் சின்னத்தங்கம்.

"உங்களுக்கு இந்த நேரத்திலே செலவுக்கு ஏதும் காசு கிக தேவையாயிருக்கும்... இதிலே ஒரு ஐம்பது ரூபாயிருக்கு.

வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ" எனக் கூறிக் கொண்டே துரைசிங்கம் முதலாளி ஒரு நோட்டை எடுத்துச் செல்லப்பரிடம் கொடுத்தார்.

"என்னத்துக்கண்ணே இதெல்லாம்" எனக் கூறியசெல்லப்பர் பணத்தை வாங்கிச் சின்னத்தங்கத்திடம் கொடுத்தார்.

"செல்லப்பர், நான் உன்னோட ஒரு முக்கியமான விஷயம் கதைக்கத்தான் வந்தனான்."

"என்னண்ணே அப்பிடியென்ன விஷயம்... அவசரமாய் எங்கையாலும் லொறிகொண்டு போக வேணுமோ...?"

"சா... அதுக்கில்லை... உவன் கோவிந்தனரை பெடியன் மாணிக்கனுக்கு நீ நல்லாய் இடங் குடுக்கிறாய். என்னுடைய காதிலும் சிலபல கதையள் விழுது. அதைத்தான் உன்னட்டை ஒருக்காய் சொல்லி வைக்கலாமெண்டு வந்தனான்."

"அப்பிடி நான் என்னண்ணே அவனுக்கு இடங் கொடுக்கிறன்...?"

"அவங்களை வைக்கவேண்டிய இடத்திலேதான் வைக்க வேணும். இல்லாட்டில் தலையிலே ஏறிவிடுவங்கள்... அவன் மாணிக்கனுக்கு இந்த வீட்டிலே கூடின உரிமை இருக்கிற படியாலேதான் அவன் ஒரு வேளாளரையும் மதிக்கிறான்."

"இல்லையண்ணே நான் வெளியிடங்களுக்குப் போகேக்கை அவன்தான் இங்கை இவையளுக்கு உதவியாய் இருக்கிறவன். அதுக்காகத்தான் இங்கை வந்து போறான்."

"அதெல்லாஞ்சரி அவன் என்னோடேயே ரூட்டிலே கொளுவினவன்; நீ என்னட்டை வந்து, வீட்டிலே உதவிக்கு இருக்கிற பெடியன் எண்டு சொன்னபடியாலேதான் நான் அவனை விட்டு வைச்சிருக்கிறன். பிறகு பார்த்தால் முந்த நான் சின்னத்தம்பர் ஆக்கலோடும் எதிர்த்துக் கதைச்சாலும்..."

“இல்லேத் துரைசிங்கண்ணே, பின்னை கிணத்துக்கை விழுந்தவுடனே அவன் குதிச்சுத் தூக்கினதுக்கு உவை நாலேஞ்சு பேர் நொட்டையள் சொல்லிச்சினம்... அதுதான் அவனும் எதிர்த்துக் கதைச்சுப் போட்டான்” என்றான் கிணத்தங்கம்.

“அதுசரி, அந்த இடத்திலே நாலு வேனாளர் இருந்தவைதானே. அவையள் உங்கடை மகளைத் தூக்காமலோ விடப்போயினம்... எப்பிடியும் தூக்கி இருப்பினந்தானே. அவன் ஏன் தூக்கினவன்?”

“ஆபத்து நேரத்திலே உதுகளை பாக்க முடியுமோ?” கிணத்தங்கந்தான் கூறினான்.

“என்னதான் இருந்தாலும் கொடி பிடிச்சு அள்ளக் கூடாத ஒரு கீழ்சாதிக்கு கிணத்துக்கை குதிக்கிற அளவுக்குத் துணிவு வந்ததுக்குக் காரணம் நீங்கள் குடுத்த இடந்தான். ஊரிலே இதைப்பற்றி எக்கச்சக்கமான கதையள் நடக்குது... இப்ப இரண்டு நாளாய் வாசிகசாலையிலும் இதுதான் கதை.”

“என்னண்ணே ஆப்பிடி என்ன கதைக்கினம்?” எனக் கேட்டாள் சின்னத்தங்கம் பதட்டமாக.

“என்னட்டையும் வீட்டிலே ஒரு குமர் இருக்கு... என்றை வாயாலே நான் எப்பிடி அதுகளைச் சொல்லுறது. எதுக்கும் மாணிக்கனை இனிமேலெண்டாலும் இங்கை வரவேண்டாமெண்டு சொல்லி வைக்கிறதுதான் நல்லது” என்றார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

ஆப்போது அன்னம்மா, “ஊர்வாய்க்கு அவல்கிடைச்சா நல்லா மெல்லத்தான் செய்யும்; இந்தஊரிலே ஒன் டெண்டால் பத்தெண்டுதான் சொல்லுவினம். அண்டைக்கு மாணிக்கன் குதிச்சுத் தூக்கியிராவிட்டால் இண்டைக்குப் பார்வதியை உயிரோடை பாக்கேலாது. அவன் தூக்கினதாலே இப்பென்ன அவ்ளிலே ஏதோ ஒட்டிப்போச்சோ” என்றாள் பதப்பட்டுடன்.

“அதில்லை அக்கா, நாளைக்கு கல்யாணஞ்செய்து வாழ வேண்டிய பின்னையைப்பற்றி வீண்கதையள் கிளம்பிறதுக்கு நாங்கள் இடங் குடுக்கப்பிடிாது. அவ்வளவுதான் நான் சொல்லுவன்” என்றார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

“தம்பி, அப்பிடியொருத்தரும் அவளுக்கு மாப்பிளை குடுக்காட்டில் நான் குடுப்பன்” என்றாள் ஆவேசமாக அன்னம்மா.

“அதுசரி... எனக்கு வேலை இருக்கு. நான் போவேனும். பூதகரியிலேயிருந்து எரு ஏத்திறதுக்கு முந்தநாளே லொறி அனுப்பிறெண்டு சொன்னான். அச்சவாரமும் குடுக்கேல்லை. அதைப்பற்றித்தான் யோசினையாய் இருக்கு” என செல்லப்பரைப் பார்த்துக் கூறியபடி எழுந்திருந்தார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

“அதுக்கேன் அண்ணே யோசிக்கிறாய்...? நாளைக்கே நான் போறன்” எனக் கூறிக்கொண்டே செல்லப்பரும் எழுந்து துரைசிங்கம் முதலாளியை வழி அனுப்பி வைத்தார்.

இதுவரை நேரமும் வெளியே நடந்த சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பார்வதி, கல்லாய் சமைந்திருந்தாள்.

13.

அன்னமார் கோயில் வேள்விக்கு இன்னும் பத்தே நாட்கள்தான் இருந்தன. கோவிந்தனும் அவனது இனத்தவர்களும் வருடாவருடம் வேள்வியை வெகு விமர்சையாகக் கொண்டாடுவார்கள். அன்னமார் அவர்களுடைய குலதெய்வம். அத்தெய்வத்திற்கு வேள்வியன்று பணியிடுவதற்காக ஆடு, கோழி முதலியவற்றை நேர்த்தி

வைத்து வளர்த்துவருவார்கள். ஊரிலுள்ள வேளாளர்களும் அன்னமாருக்கு நேர்த்திக்கடன் செய்வதுண்டு.

வேள்விக்குரிய ஆயத்தங்களை வெகு மும்முரமாகக் கோவிந்தன் செய்து கொண்டிருந்தான். வழக்கம்போல் இம்முறையும் பாட்டுக்கச்சேரி, மேளக்கச்சேரி, சதுர்க் கச்சேரி, வாணவேடிக்கைகள் போன்றவற்றிற்கு ஒழுங்கு செய்திருந்தான்.

கோவிந்தனது வீட்டிலிருந்து சற்றுத் தூரத்திலேதான் அன்னமார் கோயில் இருக்கிறது. பனைவடிகள் நிறைந்த குழலில் நன்னுகப் பருத்து விழுதுகள் விட்ட ஆவமரத்தின் கீழ் அன்னமார் குடிகொண்டிருக்கிறார். கோயிலைச் சுற்றியுள்ள பகுதியில் கற்றழை மரங்களும், நெஞ்சு முட்புதர்களும் நிறைந்திருக்கும். இப்போது கோயிலைச் சுற்றியுள்ள பகுதியைத் துப்புரவு செய்து வேள்விக்கு வருபவர்கள் தங்குவதற்காக ஒரு தட்டிப் பந்தலும் போட்டிருந்தார்கள்.

வேள்வியன்று எவ்வித அசம்பாவிதங்களும் நடக்காமல் இருப்பதற்குரிய ஒழுங்குகளையும் கோவிந்தன் செய்திருந்தான்.

வழக்கமாக செல்லப்பர், துரைசிங்கம் முதலாளி சின்னத்தம்பர் முதலியோர்தான் வேள்வியை முகாமைக்கு நின்று நடத்தி வைப்பார்கள். அவர்களுக்கு விருந்தோம்பல் செய்வதற்கென கோவிந்தன் போதியளவு சாராயமும் வாங்கியிருந்தான். வேள்விக்கு வருபவர்கள் தங்குவதற்கென கோவிந்தனது வீட்டு வாசலிலும் ஒரு சிறிய பந்தல் போடப்பட்டிருந்தது.

வீட்டு முற்றத்திலிருந்து தீட்டுக்கட்டடையே ஆடு பவியிடும் கத்தியை தீட்டிக் கூர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் கோவிந்தன். சற்று நேரத்திற்கு முன்னர்தான் அவன் கொல்லன் பட்டடையிலிருந்து அக் கத்தியைத் 'தோய்ந்து' வாங்கி வந்திருந்தான்.

வேள்வியன்று, கோவிந்தன் உருக்கொண்டு நேர்த்திக்கடனுக்கு வந்த கிடாய்களை ஒரே வெட்டில் அந்தக் கத்தியாலேதான் வெட்டிச் சாய்ப்பான்.

வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் கட்டியிருந்த கிடாயாட்டுக்கு பிண்ணுக்கை ஊட்டிக் கொண்டிருந்தான் பொன்னி. அந்தக் கிடாய் நன்னுகப் பருத்துக் கொழுத்து மினுமினுப்புடன் காட்சியளித்தது. வேள்வியன்று பலி கொடுக்கப்படும் புத்தகிடாய் அது.

"மாணிக்கனைக் காணேல்லை எங்கை போட்டான்?" நீட்டிய கத்தியை விரலினால் கூர்பார் த்தபடி பொன்னியிடம் கேட்டான் கோவிந்தன்.

"உங்களைதான் நிண்டவன். ஒருவேளை கோயிலடிப் பக்கம் போயிருப்பன்" என்றான் பொன்னி.

"இந்த முறை வேள்வியைப்பற்றி கமக்காறரவையோடு கதைச்ச பொழுது எல்லோரும் மாணிக்கனைப் பற்றித்தான் குறை சொன்னவை. வேள்வி முடியுமட்டும் அவனைக் கண்டபடி வெளியிலே விடாத கமக்காறரவை கறுவிக் கொண்டு திரியினம். தனிக்கையிலே வைச்ச அவனுக்கு அடி உதையிலும் விடுவினம்."

அப்போது தட்டிப் படையைத் திறந்துகொண்டு பொன்னியின் கூடப்பிறந்த சகோதரனை குட்டியன் அங்கு வந்தான். அவனது காதிலும் கோவிந்தன் கூறிய வார்த்தைகள் விழுந்த.

"மச்சான்..... அதைப்பற்றித்தான் உன்னோடே நானும் கதைக்க வேறுமெண்டு வந்தான்" எனக் கூறிக் கொண்டே திண்ணையில் அமர்ந்தான் குட்டியன்.

"என்ன குட்டியன் செய்யிறது. நீயும் எல்லா விஷயமும் கேள்விப்பட்டிருப்பாய். அவன் கமக்காறரவையோடே கொழுவிப்போட்டான். வேள்வி முடியுமட்டும் ஒரு கலம்பகமும் இல்லாமலிருந்தால் தான் வேள்வியை ஒழுங்காய் நடத்தலாம்."

பொன்னி மௌனமாக இருந்தான். அவனது உள்ளத்தில் சில நாட்களாக இனம்புரியாத பயங்கரம் குடிகொண்டிருந்தது மாணிக்கத்துக்கு ஏதோ திங்கு நடக்கப்போகிற

தென அவளது உள்ளம் கூறிக்கொண்டேயிருந்தது. அநேகமாக வேள்வியன்று ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்தாலும் நடக்கலாம்; அன்று கமக்காறவை மதுபோதையில் இருப்பார்கள். சந்தர்ப்பம் வரும்போது ஏதும் தீங்கு செய்து விடுவார்கள் என நினைத்துக் கவங்கிய வண்ணம் இருந்தான்.

"செல்லப்பர் கமக்காறன் வீட்டுக்கு அடிக்கடி மாணிக்கம் போய்வாறதால்தான் ஊரிலே வீண் கதையள் கிளம்புது. இப்பிடிப்பட்ட கதைகள் வாறது கமக்காறவைக்கும் கூடாது எங்கடை ஆக்களுக்கும் கூடாது. இதனாலே ஏதேன் கரச்சல் வந்தால் அது எல்லோரையுந்தான் பாதிக்கும்" எனக் கூறினான் குட்டியன்.

"நான் மாணிக்கனைச் செல்லப்பர் கமக்காறன் வீட்டுப்பக்கம் போகவேண்டாமெண்டு சொல்லிப் போட்டன். இப்ப அவன் அங்கை போறதில்லை."

"மாணிக்கத்தை எங்கடை கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளே கொண்டாறதெண்டால் சுறுக்காய் அவனுக்குக் கலியாணத்தை முடிச்ச வைக்கிறதுதான் நல்லது. அப்பதான் அவனுக்கு நாலையும் யோசிச்சுப் பார்க்கிற தன்மைவரும்."

"ஓம் தம்பி... நீ சொல்லுறது சரி. அவனுக்கு கால் கட்டைப் போட்டால்தான் வீட்டோடை இருப்பன். எங்களுக்கு உதவியாய்த் தோட்டம் துரவைப் பாப்பன்" எனப் பொன்னி குட்டியனுக்குச் சார்பாகப் பேசினான்.

"நீங்கள் இரண்டு பேரும் உதைப்பற்றிச் சொல்ல முன்னமே நான் மனசிலே ஒரு திட்டம் போட்டிட்டன். வேள்வியன்டைக்கே உன்ரை மேன் கண்மணியைக் கொண்டு அவனுக்கு 'சோறு குடுப்பிச்சு'ப் போடவேணும்" என்றான் கோவிந்தன்.

"கண்மணியை மாணிக்கத்துக்கு குடுக்கிறதெண்டு தனே முந்தியே நாங்கள் முடிவு செய்திருக்கிறம். ஆனால், திடீரெண்டு எப்பிடி மச்சான் கலியாணம் நடத்திறது?

அவள் பெட்டையின்ரை நகையெல்லாம் அடைவிலே டெக்கு, இந்தப் போகத்துக்கு வெங்காயன் சிண்டி வித்த பிறகுதான் ஏதேன் செய்ய வேணும்" எனக் கூறினான் குட்டியன்.

"அப்ப சரி குட்டியன் உன்னுடைய வசதியைப்போலே செய்வம்... இப்ப ஒருக்கா கோயிலடிப்பக்கம் போக வேணும். அங்கை கொஞ்ச வேலையிருக்குது. நீயும் வாவன் இரண்டு பேருமாய்ப்போய் அதைச்செய்வம்" எனக் கூறிக் கொண்டே எழுந்திருந்த கோவிந்தன், பொன்னியிடம் கத்தியைக் கொடுத்துவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

"நீ போ மச்சான்... எனக்கு இன்னும் இரண்டு பனை இருக்கு; நேரத்தோடை சிவிப்போட்டு வாறன்" எனக்கூறி விட்டு குட்டியனும் புறப்பட்டான்.

மாணிக்கம் அப்போதுதான் வீட்டுக்குத் திரும்பினான். தூரத்தில் வரும்பொழுதே, குட்டியன் வீட்டுக்கு வந்து விட்டுச் செல்வதை அவன் அவதானித்திருந்தான்.

"என்ன ஆச்சி... அம்மான் வந்திட்டுப் போ றார். என்ன சங்கதி?" எனத் தாயிடம் கேட்டான் மாணிக்கம்.

"உன்ரை விஷயமாய்த்தான் கொப்புவும், கொம்மாறும் கதைச்சுப் போட்டு போயினம்."

"அப்பிடி என்ன ஆச்சி என்னைப்பற்றிக்கதைச்சலை?"

"கண்மணியைக் கொண்டு இந்த வேள்வியோடே மனக்குச் 'சோறு குடுப்பிக்க' வேணுமெண்டு கொம்மான் சொல்லிப்போட்டு போறார். அவையனும் எத்தனை நாளைக்கு அவளை விட்டுக்கை வைச்சிருக்கிறது?"

"அதுமட்டும் கடைசி வரைக்கும் நடக்காது ஆச்சி" மாணிக்கத்தின் இந்தப் பறியை பொன்னி சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. திகைத்து நின்றாள்.

"ஆச்சி நீங்கள் எல்லாரும் கமக்காறவையின்ரை காணியிலே இருந்துகொண்டு அடிமைச் சேவகம் செய்விற மாதிரி என்னுடைய செய்ய முடியாது. எனக்கெண்டு சொந்தத்தில் காணி, பூமி தேடிக்கொண்டுதான் நான் கலியாணம் செய்வன்."

மாணிக்கத்தின் கூற்றில் உறுதி தொனித்தது.

14.

பார்வதி மிகவும் சோர்ந்து போயிருந்தாள். அவள் கிணற்றுக்குள் விழுந்ததை அறிந்தவர்கள் அவளிடம் வந்து குசலம் விசாரித்துச் சென்றார்கள். ஆனால், மாணிக்கம் அதன்பின் ஒரு நாளாவது தன்னை வந்து பார்க்காதது அவளுக்குப் பெரும் வேதனையாக இருந்தது. எந்த நாளும் தவறாது வீட்டுக்கு வருபவன் ஏன் இப்படித் திடீரென வருவதை நிறுத்திக் கொள்ளவேண்டும்?

ஒருவேளை அப்புதான் துரைசிங்கம் முதலாளியின் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு மாணிக்கத்தை வீட்டுப் பக்கம் வர வேண்டாமென கூறியிருப்பாரோ...? இருக்காது. அப்பு ஒரு போதும் நன்றியற்றதனமாக அப்படிக்கூறமாட்டார்.

பல வருடங்களாக நெருங்கிப்பழகிய மாணிக்கத்துக்கு இப்படித் திடீரென வராமல் இருப்பதற்கு எப்படித்தான் மனம் வந்தது? யார் என்ன கூறியிருந்தாலும் ஒரு தடவை ஒரேயொரு தடவையாவது இங்கு வந்து என்னைப் பார்க்கக்கூடாதா?

கிணற்றுக்குள்ளேயே என்னைச் சாகவிட்டிருக்கலாம்... என்னைக் காப்பாற்றிவிட்டு ஏன் எனது மனதைச் சித்திரவதைப்படுத்த வேண்டும்? இப்படி வராமலிருப்பதானால் என்னைக்காப்பாற்றாமலே இருந்திருக்கலாம்.

ஐந்தாறு வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சியொன்று பார்வதியின் நினைவில் வந்தது.

அவள் அழகான கிளியொன்றை ஆசையோடு வளர்த்து வந்தாள். செல்லப்பர் ஒருமுறை கிளிநொச்சியிலிருந்து

நிறும்பி வரும்போது அந்தக்கிளியை அவளுக்காக வாங்கி வந்தார். அவள் அதற்கு உணவு ஊட்டுவாள்; அதற்குப் பேசக் கூற்றுக்கொடுத்துக் கொஞ்சி விளையாடுவாள்.

மாணிக்கம் அங்கு வரும் வேளைகளில் அது அவனைப் பெயர் சொல்லி அழைக்கும். பார்வதிதான் அதற்கு அவனது பெயரைச் சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

மாணிக்கமும் பார்வதியும் கதைத்துக்கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்துவிட்டால் அந்தக்கிளி 'மாணிக்கம் — பார்வதி, மாணிக்கம்—பார்வதி' எனக் கத்திக்கொண்டே இருக்கும். அப்போது பார்வதி 'சீ வாயை மூடு' என அதனைப் பொய்க் கோபத்துடன் கடிந்துகொள்வாள். அதற்கு கிளியும் 'சீ வாயை மூடு' எனத் திரும்பிக் கூறும். அதைக் கேட்டு மாணிக்கம் வேடிக்கையாகச் சிரிப்பான்.

'சோடியைப் பிரிச்சு இப்படிச் சுதந்திரம் இல்லாமல் கிளியை அடைச்ச வைச்சிருக்கக்கூடாது' என மாணிக்கம் பார்வதியிடம் அடிக்கடி கூறுவான்.

'அப்படியானால் இந்தக் கிளிக்கு ஒரு சோடியைப்பிடிச் சுந்தாவன்; இரண்டும் சேர்ந்து இருக்கட்டும்' எனப் பார்வதி மாணிக்கத்திடம் வேண்டுவாள்.

ஒருநாள் மாணிக்கம் அங்கு வந்திருந்த வேளையில் அந்தக் கிளி 'மாணிக்கம்...மாணிக்கம்' என அழைத்துக்கொண்டேயிருந்தது. கூண்டுக்குள் கையை விட்டு அதனை வெளியே எடுத்து, பட்டுப்போன்ற மிருதுவான இறக்கையை மெதுவாக வருடிக்கொடுத்தான் மாணிக்கம். அப்போது அவள் சுற்றேனும் எதிர்பார்க்காத வகையில் அவளது விரல்களை அந்தக்கிளி பலமாக கொத்திக்குதறியது. 'ஐயோ...' என அவன் கையை உதறியபோது அது சுதந்திரமாக மேல் நோக்கிப் பறந்துவிட்டது. பார்வதிக்கு எப்பிடி சமாதானம் கூறுவதென்றே அவனுக்குப் புரியவில்லை.

அவன் எவ்வளவோ கூறியும் பார்வதியின் மனம் சாந்தமடையவில்லை. வேண்டுமென்றே கிளியைப் பறக்க விட்டு

விட்டதாக அவள் அவனைத் திட்டினாள்; கோபமாக ஏசுவின் வீட்டுக்கு வரவேண்டாமெனவும் கடிந்து கொண்டாள்.

பார்வதியின் ஏச்சுப் பேச்சுக்களைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்த மாணிக்கம் அவள் தன்னை வீட்டுக்கு வர வேண்டாமெனக் கூறியபோது ரோசத்துடன் விருட்டென எழுந்து சென்றுவிட்டான்.

அப்போது பார்வதி மிகவும் கலக்கமடைந்தாள். சற்று அளவுக்கு மீறித் தான் மாணிக்கத்தை ஏசுவிட்டதை உணர்ந்து வருத்தமடைந்தாள்.

மறுநாள் மாணிக்கம் அங்கு வராதபோது, இனி ஒரு போதும் மாணிக்கம் வரமாட்டாரே என எண்ணி அவள் ஏங்கினாள்.

ஆனால், அடுத்தநாளே அவள் எதிர்பார்க்காத வேளையில் அவன் அவளிடம் வந்தான்.

'என்ன பார்வதி என்னோடை கோவமோ?' மாணிக்கம் அவளிடம் கேட்டான்.

'எனக்கொரு கோவமில்லை' எனக் கூறி பார்வதி சிரித்தாள்.

பார்வதியின் சிந்தனை கலைந்தது.

வீட்டுக்கு வரவேண்டாமெனத் தான் கடிந்துகொண்ட போதுகூட, வருவதை நிறுத்திக்கொள்ளாத மாணிக்கத்துக்கு இப்போது மட்டும் இங்கு வராமல் இருப்பதற்கு எப்படி மனம் வந்தது எனப் பார்வதி சிந்தித்துப் பார்த்தாள்.

இணற்றுக்குள் விழுந்தபோது மாணிக்கம் எப்படி என்னைத் தூக்கியிருக்கக்கூடும்? அப்போது நான் உட்பாவாடை மட்டுந்தான் அணிந்திருந்தேன். என்னைக் கட்டி அணைத்துத் தனது தோளில் சாய்த்துக் கொண்டுதான் மாணிக்கம் வெளியே தூக்கி வந்திருக்கவேண்டும். அந்தக் காட்சியை அங்கு நின்ற எல்லோரும் தானே பார்த்திருப்பார்கள். இதை நினைத்தபோது அவளுக்கு வெட்கமாக இருந்தது.

ஊரிலே ஏதேதோ கதைகள் உலாவுவதாகத் துரைசங்கம் முதலாளி தந்தையிடம் கூறியது அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. நிச்சயமாகத் தன்னையும் மாணிக்கத்தையும் இணைத்துத்தான் கதைகள் இளம்பயிருக்கவேண்டுமென்பது பார்வதிக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. அவள் அவனுடன் நெருங்கிப் பழகி இருக்கிறாள். மற்றவர்கள் தயங்கியபோது அவன் இணற்றுக்குள் குதித்து அவனைக்காப்பாற்றி இருக்கிறான். பின்பு ஊரிலே கதைகள் இளம்புவதற்குக் கேட்கவா வேண்டும்?

கடந்த சில நாட்களாகக் கோவிந்தன்தான் அவளது மாட்டுக்கு ஒலைவெட்டிக்கொண்டு போட்டு விட்டுச்சென்றான். கூப்பன் அரிசி வாங்குவதற்கு பொன்னியைத்தான் அனுப்பிவைத்தான் சின்னத்தங்கம்.

கோவிந்தனோ, பொன்னியோ, மாணிக்கத்தைப்பற்றி அவளிடம் எதுவும் கதைக்கவில்லை. பார்வதிக்கும் அவர்களிடம் மாணிக்கத்தைப்பற்றி கேட்பதற்குத் தயக்கமாக இருந்தது. மாணிக்கத்துடன் சேர்ந்து தான் ஏதோ குற்றம் செய்து விட்டதைப் போன்ற உணர்வு அவளது மனதிலே தோன்றியிருந்தது.

வழக்கமாகப் பார்வதி இரவில் சின்னத்தங்கம் படுக்கும் அறையில் தான் நித்திரை செய்வாள். கடந்த இரண்டுநாட்களாக நித்திரையில் அவள் ஏதோ கனவுகண்டு புலம்புவதாகச் சின்னத்தங்கம் அவளிடம் கூறினாள். அதைக் கேட்டபோது அவளுக்கு மேலும் கலக்கமாக இருந்தது. ஒருவேளை மாணிக்கத்தின் பெயரைச் சொல்லி, தான் ஏதாவது நித்திரையில் உளறிவிட்டால் தாய்கூடத் தன்னைச் சந்தேகப்படுவாளே என அவளுக்குப் பயமாக இருந்தது.

15.

வேள்விக்கு இன்னும் இரண்டே நாட்கள்தான் இருந்தன. கோவிலையும் அதைச் சுற்றியுள்ள இடங்களை யும் அலங்கரிப்பதில் மாணிக்கமும் வேறு சிலரும் முனைந் திருந்தனர். சிறுவர்களுக்கு ஒரே கொண்டாட்டம். கடந்த நான்கைந்து நாட்களாக அவர்கள் கோவிலின் சுற்றாட லிலேதான் தமது நேரத்தைக் கழித்தார்கள். மகிழ்ச்சியோடு ஆடிப்பாடி கூடிநின்றும் மானம் அடித்தார்கள். ஆரவாரம் செய்து நிலத்திலே பரவியிருந்த மணலில் உருண்டு புரண்டார்கள்.

கோவிலின் பந்தற்கால்களுக்கு வர்ணக் கடதாசிகளைச் சுற்றி அழகுபடுத்திக்கொண்டிருந்தான் மாணிக்கம். திடீ ரென அவனது முதுகில் யாரோ அறைந்தார்கள். மாணிக் கம் திடுக்கிற்றுத் திரும்பிப் பார்த்தான். அங்கு சிரித்த வண்ணம் அவனது நண்பன் கந்தசாமி நின்றுகொண்டிருந் தான். மாணிக்கத்திற்குத் தனது கண்களையே நம்பமுடிய வில்லை. நான்கு வருடங்களுக்கு முன்பு யாரிடமும் சொல் லிக்கொள்ளாமல் ஊரைவிட்டோடிய கந்தசாமி இப்போது தான் ஊருக்குத் திரும்பி வந்திருக்கிறான். கந்தசாமியின் தோற்றம் மாணிக்கத்துக்கு மேலும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. புத்தம் புதிய வேட்டி, உயர்ந்தரன் சேட், கையில் விலையுயர்ந்த கைக்கடிகாரம், வீரலில் பளபளக்கும் தங்கமோதிரம், அலையலையாக வாரிவிடப்பட்ட கிராப்பு, நாலு வருடங்களுக்குள் கந்தசாமியில் எவ்வளவோ மாற் றங்கள்!

'மாணிக்கம், அப்படி என்னடா பார்த்திருக்காய்? திகைத்து நின்ற மாணிக்கத்தின் அருகே சென்று அவனது கைகளை ஆன்புடன் பற்றிக்கொண்டான் கந்தசாமி.

அங்கு நின்ற சிறுவர்கள் ஓடிவந்து கந்தசாமியை வளைத் துக் கொண்டார்கள். சிலர் அவனது உடைகளைத் தொட் டுப் பார்த்தார்கள். கந்தசாமி எல்லோரையும் பார்த்துப் பெருமையுடன் சிரித்தான். அங்கு நின்ற எல்லோருக்குமே அவன் ஒரு புத்தம்புது மனிதனாகக் காட்சியளித்தான்.

"எப்ப மச்சான்வந்தனீ?"—மாணிக்கம் தன்னைச் சுதா கரித்துக் கொண்டு கந்தசாமியிடம் கேட்டான்.

"காலைமேதான் வந்தனான் வீட்டிலே குட்கேஸை வைச் சிட்டு நேரே உன்னட்டைத்தான் வாறன்."

"வா மச்சான், ஆறுதலாய் இருந்து கதைப்பம்" கந்த சாமியைக் கோவிலிலிருந்து சுற்றுத் தூரத்திலுள்ள தனிமை யான இடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றான் மாணிக்கம். நண பர்கள் இருவரும் அன்போடு அளவளாவினார்கள்.

கந்தசாமி தனது கதையை மாணிக்கத்திடம் கூறினான்.

யாருக்குமே சொல்லாமல் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்ட கந்தசாமி, நேராக முத்தையன் கட்டுக்குச் சென்றான். முத் தையன் கட்டில் அப்போது போதியளவு கூலிவேலையும், கூலிக்கேற்ற ஊதியமும் கிடைத்தன. காடாகக் கிடந்த இட் மெல்லாம் செல்வம் கொழிக்கும் பூமியாக மாறிக் கொண் டிருந்த நேரமது. அரசாங்கத்தினர் நிலமற்றவர்களுக்கு நிலம் வழங்கினார்கள். தூர்ந்து போயிருந்த குளங்கள் கிடைப் ப்பட்டு நீர்ப்பாசன வசதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. சிலர் தாமாகவே காடுகளில் ஒரு பகுதியைப் பிடித்துத் தமக்குச் சொந்தமாக்கி அதனை விவசாய பூமியாக்கினர். அங்குள்ள குழந்தைகளைப் பார்த்ததும் கந்தசாமியின் இளம் உள்ளத் தில் பலவகையான ஆசைகள் துளிர்ந்தெழுந்தன. எப்படி யாவது கஷ்டப்பட்டு உழைத்துத் தனக்கென காண யொன்றை சொந்தமாக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென அவன் ஆசைப்பட்டான்.

கந்தசாமி ஆர்வத்தோடு கடுமையாக உழைத்தான். மலைநாட்டிலிருந்து அங்கு வந்திருந்த ஒரு குடும்பத்தினரின்

நட்பு அவனுக்குக் கிடைத்தது. அந்தக் குடும்பத்தில் செங்கமலம் என்ற இளநங்கையும், அவளது தாய், தந்தையருமாக மூவர் மட்டுமே இருந்தனர். பல வருடங்களுக்குமுன்பு அங்கு வந்து குடியேறிய அவர்கள் கடினமான உழைப்பினால் தமக்கென ஒரு சிறிய வீட்டையும் ஐந்து ஏக்கர் காணியையும் சொந்தமாக்கி வைத்திருந்தனர்.

தனிக்கட்டையாக இருந்த கந்தசாமியின் தொடர்பால் அந்தக் குடும்பத்தில் பல புதிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அவர்கள் கந்தசாமியைத் தமது குடும்பத்தில் ஒருவனாகக் கருதினர். மகள் செங்கமலத்தின் இதயத்தில் கந்தசாமி சிறிது சிறிதாக இடம் பிடித்துக் கொண்டான். அந்த வருடமே கந்தசாமி அவர்களது நிலத்தில் மிளகாய்க்கன்றுகள் நாட்டினான். கந்தசாமியும் செங்கமலமும் கடினமாக உழைத்தனர். அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செங்கமலத்தின் தாய் தந்தையர்கள் செய்து கொடுத்தார்கள். அதிர்ஷ்ட தேவதையின் பார்வை அவர்களது பக்கம் திரும்பியது. அந்த வருடத்தில் அவர்களுக்குப் பலமடங்கு இலாபமும் கிடைத்தது.

செங்கமலத்தின் தாய் தந்தையர்கள் தங்களது சகல சொத்துக்களையும், செங்கமலத்தையும் கந்தசாமியிடம் ஒப்படைத்து விட்டார்கள்.

கந்தசாமிக்கும், செங்கமலத்துக்கும் திருமணம் நடந்த மறுவருடம், செங்கமலத்தின் தந்தை மலேரியாக் காய்ச்சலினால் பிடிக்கப்பட்டு உயிர் துறந்தார். அதனால் கந்தசாமிக்குப் பொறுப்புக்கள் அதிகமாகின.

இதுவரை காலமும் தனது தாய் தந்தையையும் சகோதரர்களையும் விட்டுப் பிரிந்திருந்த கந்தசாமிக்கு அவர்களையும் அழைத்து வந்து தன்னுடன் வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற ஆவல் எழுந்தது. அதனால் அவன் இப்போது கணுக்கு வந்திருக்கிறான்.

கந்தசாமியின் கதையைக் கேட்ட மாணிக்கத்தின் மன

தில் பலவகையான எண்ணங்கள் எழுந்தன. தானும் கந்தசாமியைப் போல் ஒரு நல்ல நிலைமையை அடைய வேண்டுமென்ற ஆர்வம் அவனுள் துளிர்ந்தது.

"மச்சான் நானும் முத்தையன்கட்டுக்கு வரட்டோ?"

மாணிக்கம் இப்படிக் கேட்டபோது அவனுள் இருந்த ஆசைகளைக் கந்தசாமியால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. முத்தையன் கட்டிலிருந்த வேளைகளில், கந்தசாமி தனது நண்பன் மாணிக்கத்தைப் பற்றி அடிக்கடி நினைத்துக்கொள்வான். மாணிக்கம் முத்தையன்கட்டுக்கு வந்தால் வாழ்க்கையில் பெரிதும் முன்னேறி விடுவானென அவன் நினைத்திருக்கிறான். இப்போது மாணிக்கமே முத்தையன்கட்டுக்கு வர விரும்பியபோது கந்தசாமிக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

"மாணிக்கம், நீ மட்டும் முத்தையன்கட்டுக்கு வந்தால் இரண்டே வருசத்திலே முன்னேறி விடுவாய், அதுக்கு வேண்டிய ஆர்வமும் உழைக்கிற சக்தியும் உனக்கிருக்கு."

கந்தசாமி கொடுத்த உற்சாகம் மாணிக்கத்துக்கு மேலும் ஆர்வத்தை அதிகமாக்கியது.

கடந்த சில நாட்களில் நடந்த நிகழ்ச்சியினால் மாணிக்கம் மிகவும் விரக்தியடைந்திருந்தான். துரைசிங்கம் முதலாளியும், சின்னத்தம்பரும் தன்னுடன் தர்க்கித்துக்கொண்டதும் பார்வதியைக் கிணற்றுக்குள் இருந்து காப்பாற்றியதால் ஏற்பட்டிருந்த வீண் கதைகளும் அவனது மனதை அதிகம் பாதித்திருந்தன.

பார்வதியை அவன் சந்திக்கக் கூடாதெனக் கோவிந்தன் இட்ட கட்டளை அவனது மனதைப் பெரிதும் வேதனைப்படுத்தியது. திடீரெனத் தாய் தந்தையரும் மாமனும் சேர்ந்து தனக்குத் திருமணம் முடித்து வைக்க தீர்மானித்திருப்பதும் அவனது மனதில் வெறுப்பை ஏற்படுத்தி இருந்தது. இவையாவற்றையும் மாணிக்கம் கந்தசாமியிடம் விபரமாகக் கூறினான்.

“மாணிக்கம் ஊரிலே நீ வீண் பகையெல்லாம் தேடி வைச்சிருக்கிறாய், இந்த நிலைமையிலே நீமுன்னேறமுடியாது; முன்னேறுவதற்கு இங்கை இருக்கிறவை விடவும் மாட்டினம். நீ என்னோடை முத்தையன்கட்டுக்கு வந்தால் உனக்கு வேண்டிய சகல வசதிகளையும் நான் செய்து தருவன். கமம் செய்யக் காணிகூட நீ இலேசாய் பெற்றுக் கொள்ளலாம். கொஞ்சக் காலத்திலேயே மற்றவர்கள் எல்லாம் மதிக்கக் கூடிய விதத்திலே நீ இந்த ஊருக்கு வரலாம்.”

கந்தசாமி மாணிக்கத்துக்கு ஆர்வமுட்டினான்.

“மச்சான் நான் யோசிச்சத்தான் இதுக்கு ஒரு முடிவுக்கு வரவேணும். நீ இப்ப என்னோடை கதைச்ச விஷயங்களை அவசரப்பட்டு ஒருத்தரிட்டையும் சொல்லிப் போடாதை” எனக் சிந்தனையுடன் கூறினான் மாணிக்கம்.

“சரி மாணிக்கம் ஏதோ யோசிச்ச நல்ல முடிவுக்கு வா. நான் வீட்டை போட்டுப் பின்னேரமாய் வந்து உன்னை சந்திக்கிறேன்” எனக் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான் கந்தசாமி.

கந்தசாமி சென்று வெகு நேரமாகிய பின்பும் மாணிக்கம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

கடந்த ஆறு நாட்களாக அவன் பார்வதியைச் சந்திக்க வில்லை. பார்வதியுடன் பழகிய காலத்திலிருந்து அவன் ஒரு போதும் இத்தனை நாட்கள் அவளைச் சந்திக்காமல் இருந்ததில்லை. ஒருநாள் பார்வதியின் வீட்டுக்குச்செல்லாமல் இருந்தால் கூட பார்வதி ஏதாவது காரணத்தை வைத்துக் கொண்டு அவளை வரும்படி சொல்லியனுப்புவாள். இந்தத் தடவையும் அதுபோல் அவள் தன்னை அங்கு வரும்படி அழைப்பாள் எனத்தான் மாணிக்கம் நினைத்திருந்தான். ஆனால், பார்வதிகூடத் தன்னை அழைக்காதது அவனுக்கு பெரும் ஏமாற்றத்தையும் கவலையையும் கொடுத்தது.

பார்வதி என்னை அங்கு அழைக்காததற்கு காரணம் என்ன? ஒருவேளை கிணற்றுக்குள் விழுந்தபோது அவளது

கைகால்கள் பலமாக அடிபட்டு எழுந்து நடமாடமுடியாத நிலையிலே அவள் இருக்கிறாளோ அல்லது தன்னைச் சந்திக்கக் கூடாதென அவளது தாய் தந்தையர்கள் அவளைக் கட்டுப்படுத்தி இருப்பார்களோ?

அவனது தாய் பொன்னி இப்போது செல்லப்பர் வீட்டிற்குச் சென்று அவர்களது வீட்டு வேலைகளைக் கவனித்து வருகிறாள். பார்வதியைப் பற்றித் தனது தாயிடம் கேட்டறிந்து கொள்ளலாமா என அவன் சில வேளைகளில் எண்ணுவான். ஆனாலும் தாய் தன்னைத் தவறாக எண்ணிக் கொள்வாளே என நினைத்து அவன் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வான்.

முத்தையன்கட்டுக்கு சென்று கந்தசாமியைப் போல் தானும் வாழ்க்கையில்முன்னேறிவிடவேண்டுமென மாணிக்கம் தீர்மானித்துக் கொண்டான். இதற்குத் தனது தாய் தந்தையர்கள் சம்மதிக்கமாட்டார்கள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். தாய்தந்தையர்கள் தன்மேல் உயிரையே வைத்திருக்கிறார்கள். தன்னைத் தூர இடத்திற்கு அனுப்புவதற்கு அவர்கள் ஒருபோதும் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். இப்போது மாமன் குட்டியனின் மகளைத் தனக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்நிலையில் கந்தசாமியைப் போல் தானும் இருவருக்கும் சொல்லாமல் முத்தையன்கட்டுக்கு போவது நான் நல்லது என அவனது மனம் சிந்தித்தது. ஆனாலும் தனது முடிவைப் பார்வதியிடம் கூறத்தான் வேண்டுமென அவன் தீர்மானித்துக் கொண்டான். அவளைச் சந்தித்து தான் முத்தையன்கட்டுக்குப் போகப் போவதைப்பற்றி அவளிடம் கூறாமல் வீட்டால், பின்பு அதனை நினைத்து வருந்திக் கொண்டே இருக்க நேரிடும் என அவனது உள்ளம் அஞ்சியது.

“நான் முத்தையன்கட்டுக்குப் போகப் போவதைப்பற்றிக் கூறியதும் பார்வதி சந்தோஷப்படுவாளா?... இப்போது என்னைச் சந்திக்கக்கூட விரும்பாத பார்வதி நான்

சோகமே உருவாக இருந்தான். அவளது தோற்றமும் கண்களிலே வழிந்தோடிய கண்ணீரும் ஏதோ அசம்பாவிதம் நடந்து விட்டதைச் செல்லப்பருக்கு உணர்த்தியது.

'என்னை விடிஞ்சதும் விடியாததுமாய் வீட்டு வாசலிலே தலையை விரிச்சுப் போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறாய்?' செல்லப்பர் எரிச்சலுடன் கேட்டார்.

'ஐயோ.....உவள் பிள்ளையைக் காணேல்லை' சின்னத் தங்கம் இதைக் கூறும் போது பெரும் சோகத்துடன் அழுது புலம்பினாள்.

செல்லப்பருக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

'அவள் உங்கினை தான் எங்கையேன் நிப்பாள். நீ கொஞ்சம் பேசாமல் இரு' எனக் கூறி விட்டு 'பார்வதி பார்வதி' எனச் சற்றுப் பலமான குரலில் கூப்பிட்டார் செல்லப்பர்.

'விடியத் தொடக்கம் கூப்பிட்டதிலே என்றை தொண்டைத் தண்ணியும் வத்திப் போச்சு. வளவு வாய்க்கால் இணறுகட்டை எல்லாம் தேடிப் பார்த்திட்டன். அவளைக் காணேல்லை'.

செல்லப்பருக்கு தலையைச் சுற்றிக் கொண்டு வந்தது. இது வரை காலத்தில் பார்வதி வீட்டை விட்டுத் தவிரயாக எந்த இடத்துக்கும் சென்றதில்லை. இப்போது அவள் எங்கே சென்றிருப்பாள் என அவரால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை.

'முந்த நாள் மாணிக்கன் இங்கை வந்து அவளோடே தனிய இருந்து கதைச்சுப் போட்டுப் போனவன். அதிலே இருந்து பிள்ளை ஏதோ யோசினையும் கவலையுமாய் இருந்தவள். அது தான்..... எனக்குச் சந்தேகமாய்க் கிடக்கு' தனது மனதிலே தோன்றியிருந்த சந்தேகத்தைக் கணவரிடம் கூறினாள் சின்னத்தங்கம்.

அதைக் கேட்ட போது செல்லப்பருக்கு மேலும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

'மாணிக்கன் வந்து அவளோடே என்ன கதைச்சவன்?'

'என்னென்று எனக்குத் தெரியுமில்லை..... இரண்டு பேரும் கிணத்தடியிலே கதைச்சுக் கொண்டு இருந்தவை... மாணிக்கன் போன பிறகு அவனோடே உனக்கு என்ன கதையிண்டு நான் அவளை ஏசினனா. அதிலே இருந்து அவள் ஒரே யோசினையாய் இருந்தவள் ஒழுங்காய்ச் சாப்பிடவும் இல்லை.

'நீ ஏன் இதுகளை முன்னுக்கு என்னட்டை சொல்லுமில்லை.'

'நீங்கள் எடுத்ததுக்கெல்லாம் எரிஞ்சு விழுவியள். அது நான் நான் ஒன்றும் பேசேல்லை.'

'தாயும் மேனாமாய் எல்லாத்தையும் மறைச்சு வைச்சுத்தானே இப்ப இந்த நிலைமை வந்திருக்கு. அவள் எங்கை போனாளோ, என்ன சங்கதியோ' என செல்லப்பர் சின்னத்தங்கத்தின் மேல் எரிந்து விழுந்தார்.

இரவு முழுவதும் கோயிலடிக்கு மாணிக்கம் வந்ததாக தெரியவில்லை. வீட்டிலும் பொன்னி மட்டுந்தான் இருந்தான். வேள்வி அமார்க்களத்தில் அவர் மாணிக்கத்தைப் பற்றி சிந்திக்கவில்லை. மாணிக்கத்தைக் காணாததும் அவருக்கு மேலும் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தியது. மாணிக்கத்தான் பார்வதியை எங்காவது அழைத்துச் சென்றிருப்பானோ? செல்லப்பர் தலையில் கை வைத்த படி திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டார். அவருக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. உண்மையிலே பார்வதியை மாணிக்கம் அழைத்துச் சென்றிருந்தால் அதனால் ஏற்படக் கூடிய அவமானத்தை நினைத்த போது அவர் மனம் வெதும்பியது.

துரைசிங்கம் முதலாளி அவரை அழைத்துச் செல்வதற்காக அங்கே வந்த போது பார்வதியைக் காணவில்லை என்ற செய்தியையும், மாணிக்கனைப் பற்றித் தனது மனதிலே ஏற்பட்டிருந்த சந்தேகத்தையும் அவரிடம் கூறினார் செல்லப்பர். இந்த விஷயத்தைத் துரைசிங்கம் முதலாளியிடம் சொல்லி ஆலோசனை கேட்பதைத் தவிர வேறுவழியாவும் இருப்பதாக அவருக்குத் தெரியவில்லை.

‘இரவு முழுவதும் மாணிக்கம் கோயிலடிப் பக்கம் வருகிறானே’ என்று தான் நான் கவனிச்சுக் கொண்டு இருந்தனான். அவன் அங்கை வரேலில். ஏதேன் கரச்சல் வருமெண்டு தான் கோயிலுக்கு வராமல் நிண்டிட்டான் என்று நினைச்சுப் பேசாமல் இருந்திட்டன். இப்ப தான் தெரியுது அவன் ஏன் அங்கை வரையேல்லையெண்டு அவ்வளவு துணிவு அவனுக்கு வந்திட்டுதோ... அவனை உயிரோடை விட்டு வைக்கப்பிடிாது, என ஆத்திரத்துடன் கூறினார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

‘அண்ணை அவசரப்படாததை..... நல்லாய் விஷயத்தை ஆராய்ஞ்சு அறிய முன்னம் ஒன்றும் செய்யப்பிடிாது. பிள்ளை இப்ப எங்கை போட்டான் என்று ஒடுக்காய்த் தேடிப் பாப்பம்.’

‘செல்லப்பர் உனக்கு பைத்தியமே- அவன் தனிய வெளிக்கிட்டு எங்கையன் போக முடியுமோ? மாணிக்கன் தான் அவனை எங்கையோ கட்டிக்கொண்டு போட்டான்... நான் அப்பவே அவனை இங்கை எடுக்க வேண்டாமெண்டு சொன்னான். நீ தான் அவனை அடி விட்டுக்குள்ளே அடுத்தது வைச்சிருந்தாய். இப்ப அவன் செய்த வேலையைப் பாத் தியே. கடைசிலே மானம் கெட்டுப் போச்சு. இது உனக்கு மட்டுமில்லைச் செல்லப்பர், இந்த ஊருக்கே மரியாதைக் குறைவு’ என்றார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

‘துரைசிங்கண்ணை பதட்டப்படாதை. இப்ப என்ன செய்யலாமெண்டு யோசிச்சுச் சொல்லு’ என்றான் சின்னத்தங்கம் கவலையுடன்.

‘இதிலே யோசிக்க என்ன இருக்கு. அவன் மாணிக்கனைத் தேடிப் பிடிச்சு நாலு உதை உதைச்சால் எல்லா விஷயமும் வெளியிலே வரும். கோவிந்தனுக்கும், பொன்னிக்கும் மாணிக்கம் இருக்கிற இடம் தெரியத்தானே வேணும். அவையன் சொல்லாட்டில் அவங்களை இண்டைக்கு வேள்வி நடத்த விடக்கூடாது. நீ காரிலே ஏறு. அவங்களை ஒருகை பாப்பம்’ துரைசிங்கம் முதலாளி இப்படிச் கூறியதும் செல்லப்பரின் நிலைமை தர்மசங்கடமாகி விட்டது.

‘அண்ணை இப்ப அங்கை வேள்வியிலே குழப்பம் பண்ணினால் உன் முழுதும் கதை பரணிப்போம். இரகசியமாய்த் தான் விசாரிச்சு அறியவேணும்’ எனக் கெஞ்சும் குரலில் கூறினார் செல்லப்பர்.

பார்வதியைக் காணவில்லையே என்ற கவலை துரைசிங்கம் முதலாளிக்கு ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அவரது பேச்சும் நடப்பும் மாணிக்கத்தைப் பழிவாங்குவதற்குக் கிடைத்து விட்ட சந்தர்ப்பத்தைப் பயன் படுத்த வேண்டும் என்பதிலேயே இருந்தது.

பார்வதியைக் காணவில்லை என்ற செய்தியை தான் தெரியாதத்தனமாக துரைசிங்கம் முதலாளியிடம் கூறி விட்டது. இது எனச் செல்லப்பர் சிந்தித்துக் குழப்பமடைந்தார்.

‘இனி யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறதிலே பிரயோசனமில்லை. வேள்வி நடத்திற இடத்துக்குப் போனால் விஷயம் தெரியவரும்’ எனச் செல்லப்பரைத் துறிதப்படுத்தினார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

செல்லப்பர் தயக்கத்துடன் காரில் ஏறினார்.

துரைசிங்கம் முதலாளியின் கார் உறுமலுடன் புறப்பட்டது. அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சின்னத்தங்கம் நினைந்தஞ்சு ‘திக்கு திக்கு’ கென்று அடித்துக் கொண்டது.

17

அன்னமார் கோயிலில் சனக் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. பலி ஆடுகள் கோயிலின் முன்னால் ஒரு பகுதியில் சுட்டப்பட்டிருந்தன. பலிகொடுக்கப்பட்ட ஆடுகளை இறைச் சிக்காக விலைக்கு வாங்க வந்தவர்களும், அவற்றை விலை பேசிக் கொடுப்பதற்காக வந்த சில தரகர்களும் அங்கே காணப்பட்டனர். அவர்களில் பலர் மது போதையுடன் தான் காட்சி அளித்தனர்.

கோயிலின் முன் பக்கத்தில் சிலர் நேர்த்தி வைத்துப் பொங்கிக் கொண்டிருந்தனர். சிறுவர்கள் அங்குமிங்கும் ஓடி ஆரவாரித்துக் கொண்டு இருந்தனர். கோயில் வீதியில் மணிக்கடைக்காரரும், மிட்டாய்க்கடைக்காரரும் துரிதமாக வியாபாரம் செய்தனர். ஒலி பெருக்கியின் சத்தத்தையும் மீறிக் கொண்டு பறை மேளம் அடிப்பவர்கள் ஒரு வித லயத்துடன் உற்சாகமாகத் தமது வாத்தியத்தை முழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அன்றைக்கென விசேஷமாகப் பூசை செய்ய வந்த பூசாரி பூசைக்குரிய ஆயத்தங்கள் யாவற்றையும் செய்து முடித்து விட்டு பொங்கல் முடியும் வரை காத்திருந்தார்.

பலி கொடுக்கப்படும் தலைக்கிடாயை கோவிந்தனும் அவனது உறவினர்களும் மேள வாத்தியங்களுடன் கோயிலுக்கு அழைத்து வந்தார்கள். அந்தக் கிடாய் நன்றாகக் கொழுத்துப் பருத்து மினுமினுப்புடன் காணப்பட்டது.

அதற்கு மாலை சூடி பொட்டுப் போட்டு பல விதமான அலங்காரங்கள் செய்திருந்தார்கள். தலைக்கிடாய் கோயிலை வந்தடைந்ததும் அங்கு நின்றவர்கள் பலர் அதனைச் சூழ்ந்து நின்று அதன் தோற்றத்தை விமர்சித்தனர்.

பூசைக்குரிய நேரம் வந்ததும் பொங்கியவர்கள் பிரசாதத்தைத் தெய்வத்தின் முன்னால் படைத்தார்கள். பூசாரி மந்திர உச்சாடனத்துடன் பூசையை ஆரம்பித்தார். பறை மேளத்தின் ஒலி பலமாக அதிர்ந்தது. குட்டியன் சேமக்கலத்தை எடுத்து அடிக்கத் தொடங்கினான். 'அன்னமாருக்கு அரோகரா, அன்னமாருக்கு அரோகரா' என அங்கு நின்றவர்கள் பக்தியுடன் தலை மேல் கரம் குனிந்து வணங்கினார்கள்.

பறை மேளத்தின் லயமும், சேமக்கலத்தின் நாதமும், மந்திர உச்சாடனமும், அரோகராச் சத்தமும் கோவிந்தனது உள்ளத்தில் பக்தி உணர்வை ஏற்படுத்தின. அவனது உடல் அவனை அறியாமலே ஆட்டங்கண்டது. சிறிது நேரத்தில் அவன் உருக்கொண்டு ஆடத் தொடங்கினான். அவனது கரிய பருத்த தேகத்தில் ஆங்காங்கே விபூதிக் குறிகள் பட்டையாகத் தீட்டப்பட்டிருந்தன. அவனது நெற்றியிலே பெரிய சந்தனப் பொட்டும், அதன் நடுவில் குங்குமமும் இடப்பட்டிருந்தன. வேட்டியை மடித்துக் கொடுக்குக் கட்டி அரையிலே ஒரு சிவப்புத் துண்டையும் வரிந்து கட்டியிருந்தான். அவனது கண்கள் சிவந்திருந்தன. குடுமி அவிழ்ந்து கேசங்கள் கலைந்திருந்தன. பறை மேளம் அடிப்பவர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு அவனது ஆட்டத்துக்கு ஏற்ப தாளத்தை மாற்றி மேளத்தை ஒங்கி ஒங்கி அடித்தார்கள். இப்போது அங்கு நின்ற சிலருக்கும் உரு ஏற்பட்டு அவர்களும் கோவிந்தனோடு சேர்ந்து ஆடத் தொடங்கினார்கள். கோவிந்தன் கையிலிருந்த சங்கை எடுத்து இடையிடையே வாயில் வைத்து ஊதி ஒலியெழுப்பியபடி துள்ளித்துள்ளி உருவாடிக் கொண்டிருந்தான்.

துரைசிங்கம் முதலாளி காரை வேகமாக ஓட்டி வந்து கோயிலின் அருகே நிறுத்தினார். அவர் காரிலிருந்து இறங்கும் போது காரின் கதவைப் பலமாக அறைந்து சாத்திக் கொண்டு இறங்கினார். அவரைத் தொடர்ந்து செல்லப் படும் காரை விட்டிறங்கினார். அவர்களைக் கண்டதும் அங்கு நின்ற சின்னத்தம்பரும், அம்பலவாணரும் அவர்களிடம் சென்றார்கள்.

என்னண்ணை இவ்வளவு நேரம் பித்தி வாறியன்? பூசையெல்லாம் முடியப் போகுது' என சின்னத்தம்பர் துரைசிங்கம் முதலாளியைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

'அதெல்லாஞ்சரி உவன் மாணிக்கன் எங்கை?' துரைசிங்கம் முதலாளி கேட்ட தொனியிலிருந்து ஏதோ அசம்பாவிதம் நடந்து விட்டதென அங்கு நின்றவர்கள் ஊகித்துக்கொண்டார்கள்.

'அவனை இந்தப் பக்கம் காணேல்லை. என்ன சங்கதி?' எனச் சின்னத்தம்பர் துரைசிங்கம் முதலாளியிடம் விசாரித்தார்.

'நான் விஷயத்தைப் பிறகு ஆறுதலாய்ச் சொல்லுறன். இப்ப மாணிக்கன் உங்களை நிற்கிறுனோ பாருங்கோ.'

அங்கு நின்றவர்களுக்கு அப்போது தான் மாணிக்கம் அங்கு வரவில்லை என்பது புரிந்தது. மாணிக்கத்தைக் கண்டிருக்களா என ஒருவரையொருவர் விசாரித்துக் கொண்டனர். அங்கே நின்ற எவருமே கோயிலடியில் மாணிக்கத்தை பார்த்ததாகக் கூறவில்லை.

வேள்வி அமர்க்களத்தில் யாருமே மாணிக்கத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை. துரைசிங்கம் முதலாளியும், செல்லப்படும் கோயிலுக்கு வர முன்பு கோவிந்தனது வீட்டுக்குச் சென்று விட்டு தான் வந்தார்கள். அவர்கள் அங்கு சென்ற வேளையில் ஒருவருமே வீட்டில் இருக்கவில்லை. எல்லோரும் கோயிலுக்கு வந்து விட்டார்கள். ஒரு வேளை

மாணிக்கமும் பார்வதியும் வீட்டினுள்ளே இருப்பார்களோ என்ற சந்தேகத்தில் துரைசிங்கம் முதலாளி வீட்டின் முன் கதவை உதைத்துத் திறந்து உள்ளே சென்று பார்த்து விட்டுத்தான் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

சின்னத்தம்பர் பொன்னியைத் தனியாக அவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்கு அழைத்து வந்தார்.

'எங்கையடி உன்ரை மேன் மாணிக்கன்?'

'அவன் இங்கினேக்கை தான் நிப்பன்' பொன்னி பயந்தவாறு பதில் சொன்னாள். ஏதோ நடக்கக்கூடாதது நடந்து விட்டது. இப்போது இவர்களது கையில் மாணிக்கன் அகப்பட்டால் கொலையும் செய்து விடுவார்களோ என அவளது மனம் பதறியது.

'அடியே ஒண்டும் தெரியாத மாதிரி நடிக்காதே. உண்மையைச் சொல்லிப் போடு' துரைசிங்கம் முதலாளி உறுமிறார்.

'அன்னமாராணைச் சொல்லுறன் கமக்காறன் எனக்குத் தெரியாது. வேள்வி மும்முரத்திலே நாங்கள் அவனைஎங்கை என்று கவனிக்கேல்லை. இங்கினேக்கை தான் நிப்பன் என்று நினைச்சுக் கொண்டு இருந்தான்' என நடுங்கியபடி கூறினாள் பொன்னி.

'உவளிட்டை என்ன கேக்கிறது. வா துரைசிங்கண்ணை கோவிந்தனை நேரிலே கேப்பம்' எனச் சின்னத்தம்பர் துரைசிங்கம் முதலாளியை அழைத்துக் கொண்டு கோவிந்தன் நிற்கும் இடத்திற்குச் சென்றார். செல்லப்படும் அம்பலவாணரும் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். அங்கு நின்றவர்களில் பலர் வேடிக்கை பார்ப்பதற்காக அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

அப்போது கந்தசாயி பொன்னியிடம் ஓடி வந்தான். 'என்னண்ண மாமி, உலையன் என்னவாம்?' என அவளிடம் விசாரித்தான்.

'அவையன் மாணிக்கன் எங்கையெண்டு விசாரிக்கினம், எங்கையடா மேனை அவன் உன்னோடை தானே இரண்டு நாளாய்க் கூடித்திரிஞ்சுவன்' எனக் கந்தசாமியிடம் கேட்டான் பொன்னி.

'நானும் அவனைத் தான் தேடிக் கொண்டு திரியிறன் மாமி, அவன் எங்கை போட்டானெண்டு தெரியேல்லை' எனக் கூறிய கந்தசாமி பொன்னியையும் அழைத்துக் கொண்டு கோவிந்தன் நிற்கும் இடத்திற்குச் சென்றான்.

கோவிந்தனுது ஒரு உச்ச நிலையை அடைந்திருந்தது. பூசை முடிந்ததும் பலி எடுக்கும் கத்தியைப் பூசாரி அவனது கையில் கொடுத்தார். ஒரு கையில் கத்தியுடனும், மறு கையில் சங்குடனும் அவன் ஆடிக் கொண்டிருந்த விதம் பார்ப்பதற்கு பயங்கரமாக இருந்தது.

அவனாகே சென்ற துரைசிங்கம் முதலாளி 'கோவிந்தன்! எங்கையடா மாணிக்கன்?' என அதட்டும் குரலில் கேட்டார்.

கோவிந்தனுக்கு சுற்றாடலில் என்ன நடக்கிறது என்ற உணர்வு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவன் தொடர்ந்தும் ஆடிக் கொண்டே இருந்தான். அவனாகே செல்வதற்கு எல்லோருக்கும் அச்சமாக இருந்தது.

'கோவிந்தன்! டேய் கோவிந்தன்!' எனத் துரைசிங்கம் முதலாளி பலமாக அழைத்த போதும் அவன் பதிலெதுவும் கூறவில்லை.

குட்டியன் சேமக் கலத்தைப் பக்கத்தில் நின்று ஒருவனிடம் கொடுத்து விட்டுத் துரைசிங்கம் முதலாளியின் அருகில் வந்து, 'என்ன கமக்காறன் என்ன சங்கதி.....இந்த நேரத்திலே ஒரு குழப்பமும் செய்யாதையுங்கோ, என்ன விஷயமெண்டாலும் என்னட்டைச் சொல்லுங்கோ நான் தவளிக்கிறேன்' எனப் பணிவான குரலில் கூறினான்.

'வாருங்கோ தனிமையான இடத்துக்கு போய்க்கதைப்பம்' என துரைசிங்கம் முதலாளியை கார் நின்ற இடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார் செல்லப்பர். குட்டியனும், சின்னத்தம்பகும், அம்பலவாணரும் அவர்களோடு சென்றார்கள்.

'மாணிக்கன் எங்கை?'

'சத்தியமாய்க் கமக்காறன் எனக்குத் தெரியாது. ஏன்? என்ன விஷயம் சொல்லுங்கோ.....' குட்டியன் பதட்டத்துடன் கேட்டான்.

'செல்லப்பற்றை மேனை இராத்திரித் தொடக்கம் காணேல்லை; மாணிக்கனையும் காணேல்லை. அது தான் சந்தேகமாய் இருக்கு' எனத் துரைசிங்கம் முதலாளி கூறினார்.

'அப்படியெண்டால் மாணிக்கன் தான் எங்கையாவது கூட்டிக் கொண்டு போயிருப்பன்' என்றார் சின்னத்தம்பர்.

பறைமேளத்தின் சத்தம் இப்போது ஒய்ந்திருந்தது. கோவிந்தன் மட்டும் ஒரு ஆடியபடி சங்கைப்பலமாக ஊதிக் கொண்டிருந்தான். போர்க் களத்திலே வெற்றி கண்டவர்கள் சங்க நாதம் ஒலிப்பது போல் கோவிந்தன் மீண்டும் மீண்டும் சங்கொலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

'பூம்:.....பூம்:.....' என அவன் எழுப்பிய ஒலி விண்ணில் அதிர்ந்தது.

துரைசிங்கம் முதலாளியும், சின்னத்தம்பகும் கூறிய வார்த்தைகள் குட்டியனுக்குப் பெரும் கலக்கத்தை ஏற்படுத்தின.

'ஐயோ கமக்காறனை இதைப் பற்றி ஒருத்தருக்கும் சொல்லாதையுங்கோ. வெளியிலே தெரிஞ்சால் இது உங்களுக்குத் தான் மரியாதைக் குறைவு. வெளியூர் ஆக்களும் இங்கை வந்திருக்கினம். வெள்ளி எல்லாம் முடியட்டும் பிறகு பாப்பம். இப்ப ஒரு குழப்பமும் செய்யாமல்

வீட்டுக்குப் போங்கோ' என அவர்களைப் பார்த்துக் களைக் கூப்பி மன்றாடினான் குட்டியன்.

அவன் கூறியதில் நியாயம் இருப்பதைச் செல்லப்படும் அம்பலவாணரும் புரிந்து கொண்டனர்.

'குட்டியன் சொல்லுறதும் சரி தான். இப்பவாருங்கோ வீட்டை போய் எல்லாம் யோசிச்சுச் செய்வம்' என அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார் செல்லப்பர். எல்லோரும் காரில் போய் அமர்ந்து கொண்டார்கள். காரிகோயின் லிருந்து புறப்பட்டது.

18

வேள்வி முடிந்து இரண்டு நாட்கள் ஆகிவிட்டன. சின்னத்தங்கமும், செல்லப்பரும் சோகமே உருவாகி இருந்தனர். இரண்டு நாட்களாக அவர்கள் எதுவும் சாப்பிடவில்லை. அழுதழுது சின்னத்தங்கத்தின் கண்கள் வீங்கிப் போயிருந்தன.

பார்வதி செய்த செயலை நினைத்தபோது செல்லப்பருக்கு ஒருபுறம் கவலையும், மறுபுறம் அவமானமும் அவரது மனதைப் பெரிதும் வேதனைப்படுத்தின. மாணிக்கமும், பார்வதியும் ஊரில் இல்லையென்ற செய்தி அவர்கள் இருவருஞ் சேர்ந்து ஊரை விட்டு ஓடிவிட்டார்கள் என்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்தியது. துரைசிங்கம் முதலாளியும்; அம்பலவாணரும் தமக்குத் தெரிந்த இடங்களிலெல்லாம் பார்வதியைத் தேடினார்கள். ஆனாலும், எந்தவிதத் தகவலும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அம்பலவாணர் சின்னத்தங்கத்திற்கு அடிக்கடி வந்து ஆறுதல் கூறினார். சின்னத்

தங்கத்தைத் தேற்றுவது எல்லாருக்குமே பெருஞ் சிரமமாக இருந்தது.

செல்லப்பரின் சகோதரி அன்னம்மா தனது வீட்டிலிருந்து உணவு சமைத்து வந்து செல்லப்பரையும் சின்னத்தங்கத்தையும் சாப்பிடும்படி வற்புறுத்தினாள். உண்மையில் பார்வதி மாணிக்கத்துடன் ஓடி விட்டாள் என்ற செய்தி அன்னம்மாவையும் பெரிதும் கலக்கி இருந்தது. பார்வதி இப்படிச் செய்வாளென அவள் ஒரு போதும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அன்று துரைசிங்கம் முதலாளி 'மை போட்டுப்' பார்ப்பதற்கென ஒரு மாந்திரிகனைச் செல்லப்பர் வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தார். அவர் தனது சொந்தச் செல்லிலேயே இவற்றையெல்லாம் செய்தார். மாந்திரிகள் மை போட்டுப் பார்த்துவிட்டு, 'பிரச்சினைக் குரியவர்கள் பாழும் கிணற்றிலே குதித்துத் தமது உயிரை மாய்த்துக் கொண்டார்கள்' எனக் கூறினார்.

இதைக்கேட்டதும் சின்னத்தங்கம் 'ஐயோ' என அழுது புலம்பி மூர்ச்சையாகி விட்டாள். செல்லப்பர் அதிர்ச்சியுடன் ஒன்றுமே பேசமுடியாது தலையில் கை வைத்துக் கொண்டு அமர்ந்தார்.

அப்போது அங்கிருந்த அம்பலவாணர், சின்னத்தங்கத்தின் மூர்ச்சையைத்தெளிவித்து ஆறுதல் கூறினார். மாந்திரிகள் கூறியதைத் துரைசிங்கம் முதலாளியால் நம்ப முடியவில்லை. தற்கொலை செய்வதானால் அவர்கள் ஊரை விட்டே ஓடியிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. மாணிக்கன் தற்கொலை செய்யக் கூடியவனும் இல்லை என அவரது சித்தனை ஓடியது.

மாந்திரிகனை அனுப்பிவிட்டு துரைசிங்கம் முதலாளியும் அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறினார்.

அம்பலவாணர், சாத்திரியார் ஒருவரை அழைத்து வந்தார். கண்காணாத இடத்தில் பார்வதியும், மாணிக்கமும்

இருப்பதாகவும், அவர்கள் இருக்குமிடம் வடக்குப் பக்கமாக உள்ளது எனவும் சாத்திரியார் கூறினர். அவர் கூறிய வார்த்தைகள் செல்லப்பருக்கும் சின்னத்தங்கத்துக்கும் சிறிது ஆறுதலை அளித்தன. துரைசிங்கம் முதலாளிக்கு எப்படியாவது மாணிக்கத்தையும் பார்வதியையும் தான் கண்டு பிடித்து விடவேண்டும் என்ற எண்ணமாகவே இருந்தது. மாணிக்கத்தையும் பார்வதியையும் தேடிப் பிடிப்பதில் தான் அக்கறையாக இருப்பது ஊரிலுள்ளோருக்குத் தெரிந்த பின்பு அவர்களைத் தான் கண்டு பிடிக்காவிட்டால் அது தனது மதிப்புக்கும் செல்வாக்குக்கும் ஏற்படக் கூடிய இழுக்காகுமென அவர் கருதினர்.

கோவிந்தன் பெரிதும் கலக்கமடைந்திருந்தான். பொன்னி எந்நேரமும் அழுதவண்ணம் இருந்தான். இரண்டு நாட்களாகத் தங்களுக்குத் தெரிந்த இடங்களிலெல்லாம் குட்டியனும், கோவிந்தனும் மாணிக்கத்தைப் பற்றி விசாரித்தார்கள். அவன் வந்தால் உடனே தங்களுக்குத் தகவல் தரும்படி அயற் கிராமத்திலுள்ள தமது இனத்தவர்களிடம் சொல்லி வைத்தார்கள். மாணிக்கத்தைத் தேடுவதில் கந்தசாமியும் அவர்களுக்கு ஒத்தாசையாக இருந்தான்.

கோவிந்தனது உறவினர்கள் அடிக்கடி அவனது வீட்டிற்கு வந்து ஆறுதல் கூறினார்கள். மாணிக்கம் பார்வதியை அழைத்துச் சென்றது தமது சமுதாயத்திற்குக் கிடைத்த ஒரு பெரிய வெற்றியென இனம் சந்ததியினர் கருதினார்கள். சாதி வெறி பிடித்த வெறியர்களின் முகத்தில் கரி பூசி விட்டதாகத் தங்களுக்குள் பேசி மகிழ்ந்தனர். ஆனால், வயதானவர்களோ இதனால் ஏற்படக்கூடிய விபரீதங்களை எண்ணிப் பயந்தார்கள். கமக்காறர்கள் எல்லோருஞ் சேர்ந்து கொண்டு தங்கள் எல்லோரையுமே குடி எழுப்பி கமம் செய்யும் குத்தகைக் காணிகளையும் மறித்து விடவும் கூடுமெனச் சிந்தித்து கலக்கமடைந்தார்கள். துரைசிங்கம் முதலாளி இந்த விஷயத்தில் முழுமுச்சாக நிற்பது அவர்களுக்கு மேலும் அச்சத்தைக் கொடுத்தது.

துரைசிங்கம் முதலாளி, அம்பலவாணர், சின்னத்தம் பர் முதலியோர் ஒருபுறமாகவும், கோவிந்தன் குட்டியன் முதலியோர் மறுபுறமாகவும் இரவு பகல் ஓயாது மாணிக்கத்தையும், பார்வதியையும் தேடுவதில் ஈடுபட்டனர்.

கந்தசாமி முத்தையன்கட்டுக்குப் போக வேண்டியிருந்தது. சிறிது நாட்கள் கழித்து மீண்டும் அங்கு வருவதாகக் கூறிவிட்டு அவன் புறப்பட்டான்.

19

அது ஒரு சிறிய குளம். குளத்தில் சிறிதளவு தண்ணீர்தான் இருந்தது. கரையிலிருந்து சிறிது தூரத்தில் இரண்டு கொக்குகள் ஒன்றையொன்று அணைந்த வண்ணம் நீந்திக் கொண்டிருந்தன. ஒன்று மற்றையதைச் சிண்டி விட்டு வேகமாக நீந்தத் தொடங்கியது. மற்றது அதைத் துரத்திப் பிடிப்பதற்காகப் பின்தொடர்ந்து வேகமாக நீந்தியது. பின்பு அவையிரண்டும் மேல் எழுந்து பறக்கத் தொடங்கின. சிறிது தூரம் உயரத்தில் பறந்து விட்டு மீண்டும் குளத்தின் வேரெரு பகுதியில் இறங்கி அந்தக் கொக்குகள் இரண்டும் நீந்தத் தொடங்கின. ஒன்றையொன்று சிண்டுவதும் பின்னர் துரத்திப் பிடிப்பதுமாக அந்தக் காதற் பறவைகள் இரண்டும் களிப்புற்றிருந்தன. குளத்தின் கரையோரமாக வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டிருந்த மரக்கிளையொன்றில் அமர்ந்திருந்த பார்வதி, அந்தச் சோடிப் பறவைகளின் விளையாட்டைப் பார்த்து ரசித்த வண்ணம் தன்னை மறந்திருந்தான்.

அது ஒரு காட்டுப் பிரதேசம். வாழ்நாளில் கண்டிராத பறவைகளையெல்லாம் பார்வதி அங்கு வந்த இரண்டு நாட்கள்

களில் கண்டு களித்தாள். எத்தனை எத்தனையோ விதமான புள்ளினங்களின் விதம் விதமான கீதங்களைக்கேட்டு மகிழ்ந்தாள். குரங்குகள் மரங்களில் தாவி ஓடிப்பிடித்து அவளுக்கு வேடிக்கை காட்டின. அவள் அந்தப் பிரதேசத்துக்கு புதியவள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டோ என்னவோ குரங்கொன்று அவளிடம் அழகு காட்டிவிட்டு பாய்ந்தோடியது. இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது பார்வதிக்கு ஒரே வேடிக்கையாக இருந்தது.

கந்தசாமிக்குச் சொந்தமான காணி சூளத்தின் அருகே தான் இருந்தது. பார்வதியும், மாணிக்கமும் அங்கு வந்த நேரத்திலிருந்து இயற்கைக் காட்சிகளில் இருவரும் தம்மை மறந்திருந்தனர். கந்தசாமியின் மனைவி செங்கமலத்தைச் சிறிது நேரத்திலேயே பார்வதிக்கு நன்றாகப் பிடித்து விட்டது. செங்கமலம் அவர்கள் இருவருக்கும் வேண்டிய எல்லா வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தாள்; பார்வதியும், மாணிக்கமும் தங்குவதற்கென தனியாக ஓர் அறை ஒதுக்கி கொடுத்தாள்.

மாணிக்கமும், பார்வதியும் யாருக்குமே தெரியாமல் முத்தையன் கட்டுக்கு வந்து சேர்வதற்கு கந்தசாமிதான் எல்லா ஒழுங்குகளையும் செய்து கொடுத்தான். வேள்வி நடப்பதற்கு முதன்நாள் காலையில் அவன் திடீரென முத்தையன் கட்டுக்குப் புறப்பட்டு வந்து வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்தபின் மீண்டும் ஊருக்குத் திரும்பினான்.

பார்வதியும், மாணிக்கமும் அங்கு வருவார்கள் என்பதையும் அவர்களுக்கு வேண்டிய சகல வசதிகளையும் அளிக்கும் மாறும் அவன் செங்கமலத்திடம் கூறியிருந்தான். அவர்கள் இருவரும் வேள்வியன்று புறப்பட்டு முத்தையன்கட்டுக்கு வந்து சேருவதற்குத் தனது நம்பிக்கையான நண்பன் ஒருவனின் காரையும் ஒழுங்கு செய்திருந்தான். எல்லாமே அவனது திட்டத்தின்படி ஒழுங்காக நிறைவேறிவிட்டன.

பார்வதியும், மாணிக்கமும் அங்கு வந்த மறுநாளே பக்கத்துக் காணியில் உள்ளவர்கள் அவர்களிடம் வந்து அன்

பாகக் கதைத்துவிட்டுச் சென்றார்கள். அங்குள்ளவர்களிடத்தில் எந்தவிதமான ஏற்றத்தாழ்வுகளும் இருக்கவில்லை. எல்லோரும் சமமாகப் பழகினார்கள். இவையாவும் பார்வதிக்கும், மாணிக்கத்திற்கும் பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தன. சிறையிலிருந்து விடுதலையான கைதி ஒருவன் சுதந்திரமாக வெளியே வரும்போது ஏற்படுகின்ற மகிழ்ச்சியின் மன நிறைவோடு மாணிக்கம் பார்வதியுடன் அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் சுற்றி வந்தான். பாலை மரங்களில் நிறையப் பழங்கள் பழுத்திருந்தன. அவற்றைப் பறித்துப் பார்வதிக்குக் கொடுத்துத் தானும் சுவைத்து மகிழ்ந்தான்.

கந்தசாமியின் தோட்டத்திலுள்ள மிளகாய்க் கன்றுகளில் பழங்கள் நிறைந்து, எங்கும் செக்கச் செவேரெனக் காட்சி அளித்தன. அவற்றைப் பார்த்தபோது மாணிக்கத்திற்கு ஒரே உற்சாகமாக இருந்தது. அன்று பின்னரெங்குடையாரோ வியாபாரி ஒருவன் வந்து செங்கமலத்திடம் மிளகாய் வாங்கிச் சென்றான். இந்த வருடத்தில் எப்படியும் கந்தசாமிக்குப் பத்தாயிரம் ரூபாவுக்கு குறையாத வருமானம் கிடைக்குமென மாணிக்கத்துக்கு மதிப்பிடக் கூடியதாக இருந்தது. கந்தசாமியின் காணியில் மேலும் இரண்டு ஏக்கருக்குக் குறையாத நிலம் செய்கை பண்ணப்படாமலே இருந்தது. அதை ஒட்டிநாற்போல் இருந்த காட்டுப் பகுதியைத் துப்புரவு செய்து மேலும் நாலைந்து ஏக்கரை விவசாயப் பூமியாக மாற்றக் கூடியதாகவும் இருந்தது.

மாணிக்கத்தைச் செங்கமலம் 'அண்ணை, அண்ணை' என வாயோயாமல் அழைத்து அவனுடன் கதைத்தாள்.

'அண்ணை, அடுத்த முறைச் செய்கைக்கு சுமார் கிடக்கிற காணியிலே நீங்களும் மிளகாய்க் கண்டுகள் வைச்சிய ளெண்டால் ஒரு பத்தாயிரத்துக்குப் பிழையில்லை' என அவள் மாணிக்கத்துக்கு ஆர்வமூட்டினாள்.

வெற்றுநிலமாக இருந்த பகுதியை எவ்வாறு விவசாயக் காணியாக மாற்றவேண்டும், எந்தப் பகுதியில் மிளகாய்க்கன்றுகள் நாட்டவேண்டும், எங்கே வாய்க்கால்

வெட்டவேண்டும், எங்கே வரம்பு கட்டவேண்டும் என் றெல்லாம் மாணிக்கம் சிந்தித்தான். தனது திட்டங்களை எல்லாம் பார்வதியிடம் கூறினான். அவன் கூறுவதையெல் லாம் பார்வதியும் ஆர்வத்துடன் கேட்டாள். சிலவேளை களில் மாணிக்கமும் பார்வதியும் செங்கமலத்துக்கு உதவி யாகக் கந்தசாமியின் தோட்டத்தில் வேலை செய்தார்கள்.

கந்தசாமி வேள்வி முடித்தவுடன் ஊரிலிருந்து திரும்பி வருவதாக மாணிக்கத்திடம் கூறியிருந்தான். ஆனாலும் அவன் இதுவரை திரும்பி வராதது மாணிக்கத்துக்குப் பெரும் யோசனையாக இருந்தது. பார்வதியும் மாணிக்க மும் ஊரைவிட்டு ஓடிவரும்பொழுது கந்தசாமியும் கூடவே கந்தால் ஊரில் இருப்பவர்களுக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டு நேராக முத்தையன் கட்டுக்குத் தேடிவந்துவிடுவார்கள் என்ற காரணத்தினாலேதான் கந்தசாமி ஊரில் தங்கி விட் டான். அத்தோடு பார்வதியும் மாணிக்கமும் ஊரைவிட் டுப் புறப்பட்டதைத் தொடர்ந்து அங்கு நடக்கும் விஷயங் களைக் கந்தசாமி அறிந்து வருவதற்கும் வசதியாக இருக்கு மென எண்ணி நண்பர்கள் இருவரும் திட்டமிட்டு, கந்த சாமியிடமும் ஊரில் தங்கிவிட்டான்.

மாணிக்கத்துக்கு அடிக்கடி தாய் தந்தையரைப்பற்றிய எண்ணம் மனதில் எழுந்துகொண்டிருந்தது. அவர்கள் தன் னைக் காணாததால் மனந்துடித்துப் போவார்களே என நினைத்து அவன் கவலையடைந்தான். பார்வதியைக் கூட்டி வந்ததால் தனது தாய் தந்தையர்க்கும், இனத்தவருக்கும் சுமக்காரர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து திங்கு இழைத்து விடு வார்களோ எனவும் இப்போது மாணிக்கத்தின் மனம் திகி லடைந்தது. கந்தசாமி ஊரிலிருந்து திரும்புவதற்கு கால தாமதம் ஏற்படுவது அவனுக்கு மேலும் அச்சத்தைக் கொடுத்தது.

பார்வதியின் மனதிலும் தனது விட்டைப்பற்றிய நினைவுகள் அடிக்கடி எழுந்த வண்ணம் இருந்தன. தன்னைக் காணாது தனது தாய் தந்தையர்கள் எவ்வாறெல்லாம் ஏங்

குவார்களோ என அவளது மனம் கவலையடைந்தது. தான் மாணிக்கத்துடன் ஓடிவந்ததனால் தாய்தந்தையரும் இனத் தவர்களும் அவமானமடைந்து என்னவெல்லாம் செய்வார்களோ என அவள் ஏங்கினாள். தானும் மாணிக்கமும் முத் தையன் கட்டில் இருப்பதை ஊரிலுள்ளவர்கள் அறிந்தால் என்ன நேருமோ என அவளுக்குப் பயமாகவும் இருந்தது. ஆனாலும், தான் மாணிக்கத்துடன் ஓடி வந்தது சரியான முடிவுதான் என அவளது மனம் திடமாக நம்பியது.

முத்தையன்கட்டுக்குப் புறப்படுவதற்கு முன் கிணற்றடி யில் மாணிக்கம் அவளைச்சந்தித்தபோது அவளிடம் தனது தீர்மானத்தைக் கூறிய நிகழ்ச்சி பார்வதியின் நினைவில் வந்தது.

அப்போது அவள் கிணற்றடியில் உடுப்புத் தோய்க்கும் கல்லில் அமர்ந்தவாறு சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள்.

அவள் அங்கிருப்பதைக்கண்ட மாணிக்கம் அவளருகில் வந்தான். அவன் தன்னைநோக்கி வருவதைப் பார்த்ததும் பார்வதி கோபத்துடன் முகத்தை மறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டாள்.

'பார்வதி.....'

'.....'

'என்ன என்னோடை கோபமோ?'

'என்றை கோவம் உன்னையொன்றும் செய்யாது'

'ஏன் பார்வதி உப்பிடிச் சொல்லுறியன்? நான் கிணத் துக்குள்ளேயிருந்து உங்களைத் தூக்கினது பிழையெண்டால் என்னை மன்னிச்சுக்கொள்ளுங்கோ.'

'நான் அதைப் பிழையெண்டு சொல்லேல்லை... இவ் வளவு காலமும் என்னோடை பழகிப்போட்டுத் திடீரெண்டு ஏன் இங்கை வராமலிருப்பான்? நான் நாலைஞ்சு நாளாய் நடக்கமுடியாமல் படுத்திருந்தன். ஒரு நாளெண்டாலும் வந்து பாக்க உனக்கு மனம் வரேல்லையோ?'

இப்படிச் கூறும்போது பார்வதியின் கண்கள் கலங்கின. குறியில் சோகத்தின் சாயல் இழையோடியது.

மாணிக்கம் கலகலவெனச் சிரித்தான்.

'இதுக்கேன் இவ்வளவு கோவம். நீங்கள் என்னை வரச் சொல்லி யாரிட்டையெண்டாலும் சொல்லியனுப்பியிருந்தால் நான் வந்திருப்பன்தானே. உங்களுக்கு என்னை வரச் சொல்லியனுப்ப எண்ணம் வரேலில். பிறகு நான் ஏன் வருவான்?'

'அப்படியெல்லாம் சொல்லாதை மாணிக்கம். இவ்வளவுகாலமும் நான் வரச்சொல்லியோ நீ இங்கைவந்தவி? இந்த நாலைஞ்சு நாளாய் நீ வருவாயெண்டு எதிர்பார்த்திருந்தான்... நீ வராததால் என்றை மனம் எவ்வளவு வேதனைப்பட்டதெண்டு உனக்குத் தெரியுமோ...?'

'நான் இங்கை வந்துபோறதாலை வீண் கதையெல்லாம் வருகுது. உங்களுக்கு என்னுலை கெட்ட பெயர் வாறன்தான் விரும்பேல்லை. அதனால்தான் நான் வராமல் இருந்தனான்.'

'அப்படியெண்டால் இப்பவும் வராமல் இருந்திருக்கலாந்தானே' இப்படிச் கூறிவிட்டுப் பார்வதி முகத்தைக் கைகளால் பொத்திக்கொண்டு விம்மினாள்.

'நான் இனிமேல் இங்கை வரமாட்டன் பார்வதி; இந்த ஊரை விட்டே போகப்போறன். உங்கடை கண்காணாத இடத்திலேபோய் இருக்கப்போறன்.'

'எனக்குக் கெட்டபெயரை ஏற்படுத்திப்போட்டு நீ மட்டும் கண்காணாத இடத்துக்குப்போய் நிம்மதியாய் வாழப்போறியோ?... நீ போறதாலை எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற கெட்டபெயர் நீங்கிவிடுமோ?' இப்படிச் கூறியபோது பார்வதியின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

அவளது கண்களிலிருந்து பெருகும் கண்ணீரைத் துடைத்துவிடவேண்டுமென மாணிக்கத்தின் கைகள் துருதுருத்தன. ஆனாலும் அவன் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

'என்னுடைய நிலைமையிலே நான் இந்த ஊரைவிட்டு எங்கையாவது போறதுதான் நல்லதுபோலே எனக்குத் தெரிபுது.'

'என்னை ஏன் கிணத்துக்கையிருந்து காப்பார்த்தினவி மாணிக்கம்...? சாகவிட்டிருக்கலாந்தானே. உயிரோடையெச்ச ஏன் இப்படியெல்லாம் சித்திரவதை செய்யிறாய்?' பார்த்தைக்களை விம்மியபடி கூறினாள் பார்வதி.

'ஏன் இப்படியெல்லாம் பேசிறியன் பார்வதி... நான் இப்ப என்ன செய்யவேணும் சொல்லுங்கோ...'

'நீ போற இடத்துக்கு என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு போ மாணிக்கம். இனிமேல் ஒரு நிமிசம் கூட உன்னைப் பிரிஞ்சு என்னுலை இந்த ஊரிலே இருக்கேலாது.'

பார்வதி அப்படிச் கூறுவாளென மாணிக்கம் எதிர்பார்க்கவில்லை; அவன் தடுக்குற்று நின்றான். அவளுக்கு என்ன பதில்கூறுவதென்றே அவனுக்குத்தெரியவில்லை. எல்லாமே ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. அவன் மௌனமாக நின்றான்.

'மாணிக்கம் நீ என்னை இங்கை விட்டிட்டுப் போனால், நான் சத்தியமாய் இந்தக் கிணத்துக்கை குதிச்சு உயிரை விட்டிருவன். என்னை நீ எங்கைவேணுமெண்டாலும் கூட்டிக் கொண்டுபோ நான் வரத்தயாராய் இருக்கிறன்' எனக் கொஞ்சம் குரவில் கூறியபடி எழுந்து மாணிக்கத்தின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டான் பார்வதி.

'என்னுடைய வாறதுக்கு நீங்கள் தயாராய் இருந்தால்—அதுக்குரிய துணிவு உங்களுக்கிருந்தால், கூட்டாயம் நான் உங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போறன்' எனக் கூறிய மாணிக்கம் பார்வதியின் பிடியிலிருந்து தன்னை மெதுவாக விலக்கிக்கொண்டான்.

'மாணிக்கம் நீ எப்ப என்னைக் கூப்பிட்டாலும் நான் உன்னுடைய வரத்தயாராயிருக்கிறன்' பார்வதி உறுதியுடன் கூறினாள்.

மாணிக்கம் அவளிடம் தனது திட்டங்கள் யாவற்றையும் விபரமாகக் கூறினான்; தண்பன் கந்தசாமியிடம் கலந்தாலோசித்துவிட்டு அவளை வந்து அழைத்துச் செல்லதாக வாக்களித்தான்.

வேள்விக்கு முதன்நாள் இரவு சின்னத்தங்கம் வீட்டினுள்ளே குறட்டைவிட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். மாணிக்கத்தின் வரவை எதிர்பார்த்துத் திண்ணையில் விழித்திருந்தான் பார்வதி. நடுச்சாமம் தாண்டியதும் வாக்களித்தபடியே மாணிக்கம் வந்து அவளை அழைத்துச் சென்றான்.

ஒழுங்கை முடக்கில் கந்தசாமியால் ஒழுங்கு செய்யப் பட்டிருந்த கார் அவர்களுக்காகக் காத்திருந்தது. அதில் இருவரும் ஏறிக்கொண்டு முத்தையன்கட்டுக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

குளத்தங்கரையில் பறவைகளின் வேடிக்கைகளைப் பார்த்துத் தன்னை மறந்திருந்த பார்வதியின் கண்களைப் பின்னாலிருந்து யாரோ திடீரெனப் பொத்தினார்கள். அப்படி உரிமையுடன் தனது கண்களைப் பெர்த்தக் கூடியவர் மாணிக்கமாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற துணிவுடன் பலமாக அந்தக் கைகளில் கிள்ளினாள் பார்வதி.

'ஆ...' எனக் கைகளை இழுத்துக்கொண்டான் மாணிக்கம்.

காரணமின்றி இருவரும் கலகலவெனச் சிரித்தார்கள்.

மாலையங்கியே நேரம். சோடிக்கொக்குகள் இரண்டும் ஒன்றையொன்று சீண்டியபடி இப்போது குளத்தின் நடுப் பகுதியை அடைந்திருந்தன.

20.

'ஊரைவிட்டு ஓடிய காதலர்கள்' என்ற தலைப்பில் அன்றைய தினசரியில் வெளியான செய்தியை சின்னத்தம்பர் பத்துத் தடவைகளுக்குக் குறையாமல் வாசித்து விட்டார். தனக்குத் தெரிந்தவர்கள் வாசிகசாலைக்கு வரும் போதெல்லாம் அவர் அந்தச் செய்தியை உரக்கவாசித்து விமர்சித்துக்கொண்டிருந்தார். பத்திரிகையில் செய்தி வெளியான சங்கதி அறிந்ததும் அதனை வாசிக்கும் ஆர்வத்துடன் பலர் அங்கு வந்திருந்தனர். வழக்கத்துக்கு மாறாக அன்று காலை வாசிகசாலையில் அதிகமானோர் காணப்பட்டனர். துரைசிங்கம் முதலாளி அம்பலவாணர் முதலியோரும் அங்கு வந்திருந்தார்கள்.

'அண்ணை பேப்பரிலும் இந்தச் சங்கதி வெளிவந்திருது; அதுவும் முன்பக்கத்திலே கொட்டை எழுத்திலே போட்டிங்டாங்கள். இனியென்ன எங்கடை ஊர்மானம் கொடிகட்டிப் பறக்கப்போகுது' சின்னத்தம்பர், துரைசிங்கம் முதலாளியிடம் இப்படிக் கூறிவிட்டு ஊர்மானம் போனதில் பெரிதும் கவலைப்படுபவர்போல முகத்தைச் சோகமாக வைத்துக்கொண்டார்.

'ஓம் சின்னத்தம்பர், ஒரு குடும்பத்திலே நடந்த சங்கதியை இப்ப எல்லாருக்குந்தான் மரியாதைக்கேடு. நான் அப்பவே செல்லப்பரிட்டைச் சொன்னான் மாணிக்கனை விட்டிலே எடுக்கவேண்டாமெண்டு, அவர் கேட்டால் தானே. இப்ப அவன் பெட்டையையே கூட்டிக்கொண்டு ஓடிவிட்டான்' எனக் கூறியபடி துரைசிங்கம் முதலாளி வாசிகசாலைத் திண்ணையில் அமர்ந்தார்.

'அண்ணை நீ செல்லப்பரைக் கூட்டிக்கொண்டு உவ்விடம் முழுதும் தேடித்திரிஞ்சாய்: அப்பிடி உன்னாலே ஓடிப் போனவையனைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் போச்சோ?'

'அப்பிடிச் சொல்லாணை சின்னத்தம்பர். நான் முன்னுக்கு வைச்சகாலே ஒருநாளும் பின்னுக்கு வைக்க மாட்டன். என்னவிதப்பட்டும் உவன் மாணிக்கனைக் கண்டுபிடிச்ச முது நத்தோலை உரிக்காமல் விடமாட்டன்.'

'கோவிந்தனுக்கும், பொன்னிக்கும் கொஞ்சமாவது விஷயம் தெரியத்தான் வேணும். அவையனை பிடிச்ச வெருட்டினால் விஷயம் தானே வெளியிலேவரும்' என்றார் அம்பலவாணர் சிந்தையுடன்.

'கோவிந்தனுக்கும் பொன்னிக்கும் ஒருவேளை இது தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆனால், அவையின்றை ஆக்கள் ஒருதருக்கெண்டாலும் தெரியாமல் போகாது. உவங்கள் எல்லாரும் ஒத்துநிண்டு இந்த விஷயத்தை மறைக்கிறார்கள்' என்ற சின்னத்தம்பர்.

'நாங்களும் எங்களுடைய ஒற்றுமையைக் காட்டுற தெண்டால் ஊரிலே இருக்கிற கீழ்ச்சாதிக்குடும்பங்கள் எல்லாத்தையும் குடியெழுப்ப வேணும். அவங்கள் தோட்டம் செய்யிற குத்தகைக் காணியனை மறிக்கவேணும், கள்ளுச் சேறி பணியனை நிப்பாட்ட வேணும். அப்பதான் அவங்கள் உண்மையைச் சொல்லுவங்கள்' என்றார் துரைசிங்கம் முதலாளி அகங்காரத்துடன்.

'நீ சொல்லுறதுதான் சரியண்ணை. நாங்கள் இப்பவே வெளிக்கிட்டு, எங்கடை ஆக்கள் எல்லாரிட்டையும் சொல்லி இவங்களுக்கு குத்தகைக்குக் குடுத்த காணியனை மறிச்சப்போடவேணும்' என்றார் சின்னத்தம்பர்.

'இந்த விஷயத்திலே எங்கடை ஒற்றுமையை நாங்கள் காட்ட வேணும்' என்றார் அம்பலவாணர் உற்சாகமாக.

அப்போது அங்கிருந்த பொன்னம்பல வாத்தியார் 'தம்பியவை, நாலையும் யோசிச்சுச் செய்யுங்கோ... ஆத்தி

ரத்திலே அறிவை இழக்கப்பிடிாது. நீங்கள் இப்பிடிச் செய்யிறதா உங்களுக்குத்தான் நடடம்வரும்' எனக் கூறினார்.

'ஏன் வாத்தியார் அப்பிடிச் சொல்லுறியன்?' எனக் கேட்டார் சின்னத்தம்பர் சற்றுப் பலமான குரலில்.

'இவங்களோடை பகைத்தால் கூலிவேலைக்கு உங்களுக்கு ஆள் கிடையாது; நீங்கள் தான் பணியிலே ஏறிக் கள்ளுச் சேவவேண்டிவரும். உங்கடை தோட்டந்துரவைப் பார்க்கவும் ஆக்கள் இல்லாமல்போம்' என்றார் பொன்னம்பல வாத்தியார் நிதானமாக.

அவர் கூறியதில் அர்த்தம் இருப்பதுபோல் அங்குள்ள பலருக்குத் தெரிந்தது.

'அப்ப வாத்தியார், இவங்கள் எங்கடை பெம்பிளையனைக் கலியாணம்முடிக்க நாங்கள் விட்டிட்டு இருக்கிறதோ...?' என்றார் சின்னத்தம்பர் சற்றுக் கோபமாக.

'இதெல்லாம் சின்னத்தம்பர் காலமாற்றத்திலே நடக்கத்தான் செய்யும். அதை யாரும் தடுக்கமுடியாது. ஆனால், எந்தச் சூழ்நிலையிலும் நாங்கள் எங்கடை நிதானத்தை இழக்கப்பிடிாது. தனிப்பட்ட ஒருத்தன்ரை விஷயத்துக்காக ஒரு சமூகத்தைப் பழிவாங்கப்பிடிாது.'

'மாஸ்டர் சொல்றதும் சரிதான். நாங்கள் அவசரப்பட்டு ஒன்றும் செய்யப்பிடிாது' என்றார் அங்கிருந்த கந்தையா.

'எப்பிடி இருந்தாலும் இதுக்கு ஒரு நடவடிக்கை எடுக்கத்தான் வேணும்' என்றார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

'துரைசிங்கண்ணை, உங்கடை காணியிலேதானே கோவிந்தன் கமம் செய்யிறான்; உடனே காணியை மறிச்சப் போடுங்கோ. பத்துநாள் தவணைக்குள்ளே உண்மை சொல்லாட்டில் குடியிருக்கிற காணியிலேயிருந்து எழுப்பிப் போடுங்கோ. இதுதான் இதுக்குச் சரியான வழி' என முடிவாகக் கூறினார் சின்னத்தம்பர்.

எல்லோருக்குமே அதுசரியான வழியாகத்தான் பட்டது. பொன்னம்பல வாத்தியார் இனி அவர்களோடு பேசுவதில் பிரயோசனமில்லை என நினைத்து மௌனமாக அவ்விடத்தை விட்டகன்றார்.

'சரி இதுவும் நல்ல யோசனைதான். நான் இப்பவே போய் கோவிந்தலிட்டைச் சொல்லிக் காணியை மறிச்சுப் போடுறன்' எனக் கூறிக்கொண்டு எழுந்திருந்தார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

அவர் அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றதும், சீட்டு விளையாடுவதற்காக எல்லோரும் வட்டமாக அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

'என்ன ஐஸே அம்பலவாணர், நீர் உம்மைப் பார்வதி 'லவ்' பண்ணிறதாகச் சொன்னீர். அவள் கீழ்ச்சாதிக்காரனையல்லோ 'லவ்' பண்ணியிருக்கிறாள்' என்றார் சின்னத்தம்பர் கேலியாக.

பக்கத்திலிருந்த கந்தையா, 'அது பார்வதி இவரை 'லவ்' பண்ணேல்லை. இவரல்லோ முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் திரிஞ்சவர்' எனக் கூறினார்.

அம்பலவாணர் இப்போது சின்னத்தம்பரிடம் வகையாக மாட்டிக் கொண்டார். அங்கிருந்தவர்கள் அவரைக் கேலிசெய்தபோது அவருக்குப் பெரும் அவமானமாக இருந்தது. உண்மையில் பார்வதி தன்மேல் அன்பு வைத்திருப்பதாக அவர் நினைத்திருந்தார். அவள் மாணிக்கத்தோடு ஊரைவிட்டே ஓடிவிடுவாளென அவர் கனவிலும் கருதியதில்லை.

'காத்திருந்தவன் பெண்டிலை நேற்று வந்தவன் கொண்டுபோன கதை மாதிரியெல்லோ முடிஞ்சு போச்சு' என்றார் சின்னத்தம்பர் அம்பலவாணரைச்சீண்டிவிடும் எண்ணத்துடன்.

எல்லோரும் பலமாகச் சிரித்தனர்.

'சும்மா விளக்கதை பேசாதையுங்கோ. உப்பிடியென்ன டால் நான் 'காட்ஸ்' விளையாட வரமாட்டன்' என கையிலிருந்த சீட்டுக்களை நிலத்தில் வீசிவிட்டு கோபமாக எழுந்திருந்தார் அம்பலவாணர்.

'ஐஸே கோவப்படாதையும் சும்மா விளையாட்டுக்கு தானே...' எனக் கூறி அம்பலவாணரின் கைகளைப் பிடித்து அமர்த்தி சமாதானம் செய்தார் கந்தையா.

'காட்ஸ்' விளையாட்டு ஆரம்பமாகியது.

21.

துரைசிங்கம் முதலாளியின் லொறி பேரிரைச்சு லுடன் புழுதியை வாரியிறைத்தபடி ஒழுங்கையில் நெளிந்து வளைந்து கொண்டு கோவிந்தனது தடிசையை நோக்கி விரைந்தது. முதலாளிதான் லொறியை ஓட்டிச் சென்றார். செல்லப்பர் இன்னமும் வேலைக்குத் திரும்பவில்லை. அவர் தற்போது இருக்கும் நிலையில் அவரை வேலைக்கு வரும்படி அழைப்பதும் துரைசிங்கம் முதலாளிக்குச் சரியாகப் படவில்லை. இதனால் துரைசிங்கம் முதலாளியிக்குச் சரியாகப் படவில்லை. இதனால் துரைசிங்கம் முதலாளியி லுடைய பல வேலைகள் தடைப்பட்டுக் கிடந்தன. மாணிக்கத்தைப் பாரவதியையும் தேடி அலைந்ததில் எவ்வித பலனும் கிடைக்காததும் துரைசிங்கம் முதலாளிக்கு எரிச்சலைக் கொடுத்தது. எப்படியும் கோவிந்தனோடு தந்திரமாகக் கதைத்து மாணிக்கம் இருக்கும் இடத்தை அறிந்துவிட வேண்டும் என்பதிலேயே அவரது சிந்தனை முழுவதும் ஓடியது. ஊரில் அவர் செய்யும் காரியங்கள் எதுவும் தோல்வியில் முடிந்ததில்லை. ஆனால், மாணிக்கத்தைத் தேடுவதில்

எடுத்த முயற்சி தோல்வியில் முடிந்து விடும் போல் அவருக்குத் தோன்றியது.

குடிசை வாசலில் லொறி பலத்த சத்தத்துடன் நின்ற போது கோவிந்தனும், பொன்னியும் பதட்டத்துடன் வெளியே வந்தார்கள். துரைசிங்கம் முதலாளி அங்கு வந்ததைப் பார்த்ததும் அவர்களின் பயம் அதிகமாகியது. மாணிக்கம் பார்வதியைக் கூட்டிச் சென்றதால் ஏதோ ஒரு பயங்கரம் நிகழப் போகிறதென்பதை அவர்கள் எந்நேரமும் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். துரைசிங்கம் முதலாளி அவர்களைத் தேடி வந்தபோது அவர்கள் எதிர்பார்த்திருந்த அந்தப் பயங்கர நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகியது போல் அவர்களுக்குத் தோன்றியது. ஆனால், சற்றும் எதிர்பார்க்காத வகையில் துரைசிங்கம் முதலாளி அவர்களைப் பார்த்துப் புன்சிரிப்பு உதிர்த்தபடி லொறியிலிருந்து இறங்கினார்.

'என்ன கமக்காறன் ஒரு சொல்லுச் சொல்லி அனுப்பியிருந்தால் நான் ஓடியிருப்பன்தானே. உங்கட வேலையையும் விட்டிட்டு இவ்வளவு தூரம் ஏன் வந்தியன்?' எனப் பணிவுடன் கேட்டான் கோவிந்தன்.

'அதுக்கென்ன கோவிந்தன் நான் ஒரு முக்கியமான விஷயமாய்த்தான் உன்னைத் தேடி வந்தனான். இங்கைதான் உன்னைத் தனிப்பட்ட முறையிலே சந்திக்கலாம். என்றை இடத்திலே நாலு பத்துப் பேர் வருவனம். எதையும் விபரமாய்க் கதைக்கேலாது' எனக் கூறியபடி குடிசையை நோக்கி நடந்தார் துரைசிங்கம் முதலாளி. பொன்னியும் கோவிந்தனும் அவரைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள். வேப்ப மரத்தின் கீழ் போடப்பட்டிருந்த வாங்கில் துரைசிங்கம் முதலாளி அமர்ந்து கொண்டார்.

'அப்ப கமக்காறனுக்கு ஏதேன் கொண்டு வரட்டோ?' எனக் கேட்டான் பொன்னி தயங்கியவாறு.

'இப்ப எனக்கு ஒண்டும் வேண்டாம். பொன்னி..... உன்னை புருஷன் கோவிந்தன் வலு குரந்தான். எல்லா

விஷயத்தையும் கச்சிதமாய் முடிச்சுப் போட்டான்' எனக் கூறி கொடுப்புக்குள் நழுட்டல் சிரிப்புச் சிரித்தார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

'எதைச் சொல்லுறியன் கமக்காறன்? எனக்கொண்டும் விளங்கேல்லை' எனக் குழைந்து கொண்டே பிடரியை ஒரு விரலினால் சொறிந்தான் கோவிந்தன்.

'என்ன கோவிந்தன் ஒண்டும் விளங்காத மாதிரி நடிக்கிறாய். எனக்குக் கயிறு விடாதை.....'

'சத்தியமாய்க் கமக்காறன் நீங்கள் என்ன சொல்லுறியன் என்று எனக்கு விளங்கேல்லை. விபரமாய்ச் சொல்லுங்கோ'

'உன்னை பெடியன் மாணிக்கன்னை விஷயத்தைப் பற்றித்தான் சொல்லுறன்.'

'அன்னமாருக்குப் பொதுவாய்ச் சொல்லுறன். அவன் எங்கை இருக்கிறானென்று எங்களுக்குத் தெரியாது. கமக்காறன்' என்றான் கோவிந்தன் பதட்டத்துடன்.

'அவன் போனதிலேயிருந்து அடுப்பிலே உலகூட வைக்கேல்லைக் கமக்காறன். நாங்கள் இந்த ஊரிலே எவ்வளவு மானம் மரியாதையாய் புழங்கினாலுங்கள், கடைசியிலே அவன் உந்த வேலை செய்துபோட்டுப் போட்டான்' என்றான் பொன்னி குமுறலுடன்.

'எனக்கொண்டும் தெரியாதென்று நீங்கள் நினைக்காதையுங்கோ. சகல விஷயமும் தெரியும். மாணிக்கன் எங்கை போனான், எப்பிடிப் போனான், இப்ப எங்கை இருக்கிறான் என்ற விபரம் எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். எனக்கு நம்பிக்கையான ஒரு ஆள்—அதுவும் உங்கடே ஆள் தான் சொன்னவன். அதைப் பற்றி நீங்கள் என்ன சொல்லுறியன் என்று கேட்டுப் போட்டுப் போகத்தான் இப்ப வந்தனான்' என்றார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

'ஐயோ கமக்காறன் கடவுளுக்குப் பொதுவாய் எங்களுக்குத் தெரியாது. அவன் எங்கை இருக்கிறான் என்பதை

நீங்களெண்டாலும் எங்களுக்குச் சொல்லுங்கோ' என இரண்டு கைகளையும் குவித்துக் கும்பிட்டபடி கெஞ்சும் குரலில் கூறினான் கோவிந்தன்.

'டேய் எனக்கேடா விடுகை விடுகிறாய். எல்லாருஞ் சேர்ந்து திட்டம் போட்டு அவனைச் செல்லப்பற்றை மகளோட அனுப்பி வைச்சிட்டு நாடகமோடா நடிக்கிறாய்?' கோபத்துடன் வாங்கிலிருந்து எழுந்த துரைசிங்கம் முதலாளி, கோவிந்தன் அரையில் கட்டியிருந்த வேட்டியைத் தவறு இடது கையால் பிடித்து உலுக்கியபடி அவனை அடிப்பதற்காக வலது கையை ஓங்கினார்.

கோவிந்தன் இரு கைகளையும் கூப்பியபடி, 'ஐயோ கமக்காறன் சத்தியமாய் எனக்கொண்டுத் தெரியாது' எனச் சொல்லி நடுங்கினான்.

பொன்னி பெரிதாக ஓலமிட்டு அழுதபடி நிலத்திலே விழுந்து புரண்டு துரைசிங்கம் முதலாளியின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு, 'ஐயோ கமக்காறன் அவரை அடிக்காதையுங்கோ' எனக் கதறினான்.

'இப்பவே போய் அவன் மாணிக்கனை இரண்டு துண்டாய் வெட்டிப் போட்டுத் தான் நான் மற்ற வேலை பாக்கிறது' எனக் கூறிய துரைசிங்கம் முதலாளி, கோபாவேசத்துடன் வேட்டியை மடித்துச் 'சண்டிக்கட்டு' கட்டிக்கொண்டார்.

'கமக்காறன் நாங்கள் மனம் நொந்து போயிருக்கிற நேரத்திலே நீங்கள் தான் எங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்ல வேணும். நீங்கள் எங்களைப் போட்டு வதைச்சால் நாங்கள் என்ன செய்யிறது' எனக் கூறிய பொன்னி திடீரென ஆவேசம் வந்தவளாய் எழுந்து, 'நீங்கள் செய்யிறதைச் செய்யுங்கோ. என்றை பிள்ளையை வேணுமெண்டால் துண்டு துண்டாய் வெட்டிப் போடுங்கோ..... அக்கிரமம் கூடினால் அன்னமார் உங்களைச் சும்மா விடாது' எனக் கூறி ஒரு பிடி மண்ணை எடுத்து அன்னமார் கோயில் இருக்கும் திசையை நோக்கி வீசித் திட்டினான்.

'என்னடி நீ சாபம் போட்டு என்னைப் பயப்பிடுத்தலாம் என்று நினைக்கிறியோ..... பெரிய பத்தினி... உந்த வெருட்டுக்கெல்லாம் நான் பயப்பிடமாட்டன். என்றை காணியிலே இருந்து கொண்டு எனக்கேடி சாபம் போடுறாய்? என்றை மண்ணையெடுத்து என்னையெல்லோ திட்டுறாய்..... ஒரு கிழமைக்குள்ளே மாணிக்கன் இருக்கிற இடத்தைச் சொல்ல வேணும். இல்லையெண்டால் நீங்கள் என்றை காணியை விட்டுக் குடி எழும்பிப் போக வேணும். தோட்டம் செய்யிற காணியையும் விட்டுவிட வேணும்' எனக் கூறிவிட்டு விருட்டென லொறியை நோக்கிச் சென்ற துரைசிங்கம் முதலாளி, சாரதியின் ஆசனத்தில் ஏறி 'அமர்ந்துகொண்டார். கோவிந்தனும் பொன்னியும் திகைத்தபடி அவரையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். லொறியை 'ஸ்ராட்' செய்துகொண்டே கோவிந்தனின் பக்கம் திரும்பி உரத்த குரலில், 'டேய் இன்னும் ஒரு கிழமைத் தவணைதான் இருக்கு எண்டதை மறந்திடாதை' எனக் கூறிவிட்டு அவர் லொறியை வேகமாக செலுத்தத் தொடங்கினார்.

லொறி சென்று மறையும்வரை அதனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கோவிந்தன் ஆத்திரத்துடன் பொன்னியை ஏசினான். 'உன்னால்தானேடி எல்லாம் வாறது, கமக்காற னோட நான் கதைக்கேக்கை நீ ஏன் குறுக்கை வந்து கதைச்சனி? இப்ப கமக்காறன் குடியெழும்ப வேணுமெண்டு நிக்குறார். இனியென்ன செய்யிறது?'

'அப்பிடி அவர் எங்களைக் குடி எழுப்பினால் வேறயாற்றையேன் காணியிலையெண்டாலும் கெஞ்சி மன்றாடி இருக்கலாம்தானே.'

'நீ விசரக் கதை கதைக்காதையடி. உன்றை மேன் செய்துவிட்ட வேலைக்கு ஒருகமக்காறரவையும் எங்களுக்குக் காணி தரமாட்டினம்' என எரிந்து விழுந்தான் கோவிந்தன்.

பொன்னி மௌனமானான்.

'தோட்டச், காணியையும் விடச் சொல்லிப்போட்டுப் போட்டார். மிளகாய்க் கண்டுகளெல்லாம் பிஞ்சும் பூவுமாய் நிக்கிதுகள். இந்த நேரத்திலே அவர் காணியைப் பறிச் சரல் நாங்கள் பட்ட கடனை எப்படியடி தீர்க்கிறது?' எனக் கூறியபடி தலையில் கை வைத்துக்கொண்டு யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டான் கோவிந்தன்.

பொன்னிக்குத் தலையைச் சுற்றியது.

மாணிக்கத்தைப் பற்றிய கவலையில் மனமுடைந்திருந்த அவளுக்கு இப்போது புதிய கவலைகளும் சேர்ந்துகொண்டன.

22.

செங்கமலத்துக்கு உதவியாக மாணிக்கமும் பார்வதியும் மிளகாய்ப் பழங்களைப் பிடுங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். காலையிலிருந்து பிடுங்கிய பழங்களைக் கொட்டிலின் முன் பக்கத்தில் சிறிய குவியல்களாகச் செங்கமலம் குவித்திருந்தான். வேறொரு பகுதியில் முன்னர் பிடுங்கிய பழங்களைக் காய விட்டிருந்தான். அவற்றையெல்லாம் பார்க்கும் போது பார்வதிக்கும் மாணிக்கத்திற்கும் உற்சாகமாக இருந்தது. ஊரிலே தனது தந்தை கோவிந்தன் செய்கை பண்ணியிருக்கும் மிளகாய்க் கன்றுகளோடு கந்தசாமியின் கன்றுகளை அவன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். ஊரிலுள்ள கன்றுகளை விடக் கந்தசாமியின் மிளகாய்க் கன்றுகள் அதிக பலனைக் கொடுக்கின்றன. அதற்குக்காரணம் அப் பிரதேசத்திலுள்ள மண் வளந்தான் என்பது மாணிக்கத்துக்குப் புரிந்தது.

ஊரிலே மிளகாய்க் கன்றுகளை செய்கை பண்ணுவதற்கு உரத்துக்கும் மருந்து வகைகளுக்கும் அதிக செலவுகள் செய்யவேண்டியிருந்தது. ஆனால், முத்தையன்கட்டில், மண்ணிலே இயற்கையாக இருக்கும் பசனையின் காரணமாகச் செலவு குறைவாக இருக்குமென்பதை மாணிக்கம் புரிந்து கொண்டான்.

அடுத்த போகத்திற்கு நாலாயிரம் மிளகாய்க் கன்றுகளையாவது நடவேண்டுமெனத் தனக்குள்ளேயே திட்டமிட்டான் மாணிக்கம். கஷ்டப்பட்டு உழைத்துக் கவனமாகக் கமஞ் செய்தால் பத்தாயிரத்துக்குக் குறையாத இலாபத்தை நிச்சயம் பெற்றுவிடலாம். செலவுக்கு வேண்டிய பணத்தை நண்பன் கந்தசாமி கொடுத்து உதவுவான். மண்ணிலே இட்ட பணம் ஒரு நாளும் வீண்போகாது. ஒரு நல்ல நிலை ஏற்பட்டதும் முதல் வேலையாகத் தனது தாய் தந்தையரை முத்தையன்கட்டுக்கு அழைத்து வரவேண்டும். சீர்கெட்டுப் போயிருக்கும் சமுதாய அமைப்பிலிருந்து தாய், தந்தையரை விடுவிக்க வேண்டும். அவர்கள் தங்களது இறுதிக் காலத்திலேயாவது சுதந்திரமாக இருக்கவேண்டும் என்றெல்லாம் அவன் மனதிலே எண்ணிக் கொண்டான்.

ஊரிலிருந்து அப்போதுதான் கந்தசாமி அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனைக் கண்டதும் மாணிக்கமும் பார்வதியும் செங்கமலமும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

'என்ன மச்சான், ஊரிலே ஏதேன் கரைச்சலோ? ஏன் இவ்வளவு நாளும் சுணங்கினி?' என ஆவலுடன் கேட்டான் மாணிக்கம்.

'பிரச்சினை ஒன்றும் இல்லை. எல்லாம் நல்லபடியாய்த் தான் நடந்து முடிஞ்சிருக்கு' என்று கந்தசாமி சிரித்தபடி.

'கமக்காறவை எங்கடை ஆக்களுக்கு ஏதேன் கரச்சல் கொடுத்தவையோ, உள்ளதைச் சொல்லு மச்சான்' எனக் கேட்டான் மாணிக்கம்.

'அங்கை ஒரு கரைச்சலும் இல்லை. அவையன் இரண்டு நாளாய்க் காரிலை ஓடியாடித் திரிஞ்சினம். இப்ப எல்லாரும் அலுத்துப் போய் அவரவரே பேசாமல் இருக்கினம்.'

பார்வதி இடைமறித்து, 'எங்கடை வீட்டிலே அப்புவும் அம்மாவும் எப்பிடி இருக்கினம்? அம்மாவுக்கு ஏதேன் வருத்தம் வந்ததோ?' என ஆவலுடன் கேட்டாள்.

'நான் இங்கை வாறதுக்கு முன்னுக்கும் உங்கடை வீட்டை போய்க் கதைச்சுப் போட்டுத்தான் வந்தனன். உங்கடை அன்னம்மா மாமிதான் அவையனுக்கு உதவியாய் இருக்கிறா. நான் போன நேரத்திலே உங்கடை அப்புவீட்டிலே இல்லை..... வேலைக்குப் போட்டார். உங்கடை அம்மாதான் நடந்து முடிஞ்ச காரியத்துக்கு இவியென்ன செய்யிறதெண்டு சொன்னவ.'

கந்தசாமி கூறிய வார்த்தைகள் ஓளவு பார்வதிக்கு ஆறுதல் அளித்தன.

ஆனால், அவன் கூறிய எவற்றையுமே மாணிக்கம் நம்பவில்லை. பார்வதியும் தானும் மன அமைதியுடன் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகக் கந்தசாமி பொய் சொல்லுகிறான் என அவன் நினைத்துக் கொண்டான். ஆனாலும் பார்வதியின் முன்னால் எதையுமே விபரமாகக் கேட்கக் கூடா தென எண்ணி அவன் மௌனமானான்.

செங்கமலம் தேநீர் தயாரிப்பதற்காக வீட்டினுள்ளே சென்றான். அவளைத் தொடர்ந்து பார்வதியும் சென்றாள்.

'என்ன மாணிக்கம் சோர்ந்து போயிருக்கிறாய்? புது மாப்பிள்ளை சந்தோஷமாயெல்லோ இருக்கவேணும்' எனக் கூறிக்கொண்டே மாணிக்கத்தின் முதுகில் விளையாட்டாகத் தட்டினான் கந்தசாமி.

'நான் சந்தோஷமாய்த்தான் இருக்கிறேன்' எனச் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு கூறினான் மாணிக்கம்.

'மாணிக்கம். உனக்கும் பார்வதிக்கும் இங்கை ஒரு குறையும் இருக்கப்பிடிாது. என்ன வேணுமெண்டாலும் என்னட்டைத் தயக்கமில்லாமல் சொல்லு.'

'இங்கை எங்களுக்கு ஒரு குறையுமில்லை, மச்சான்' மாணிக்கம் அன்புடன் கந்தசாமியின் கைகளைப் பற்றிய வண்ணம் கூறினான்.

அப்போது படலைப் பக்கம் ஒரு கார் வந்து நிற்கும் சத்தங் கேட்டது. காரிலிருந்து மூவர் இறங்கிக் கந்தசாமி வீடம் வந்தார்கள்.

'மிளகாய்ச் செத்தல் இருக்கோ கந்தசாமி.....' வந்தவர்களில் ஒருவன் கேட்டான்.

'ஓ... இருக்குத்தான்... இப்ப என்ன விலை நடக்குது?'

'நல்ல காஞ்ச செத்தவெண்டால் பத்து ரூபாய்க்கு எடுப்பம்.'

ஏனண்ணை..... கொழும்பிலே இப்ப பதினாலு, பதினைஞ்ச நடக்குதாம். நீங்கள் ஆகக் குறைச்சக் கேக் கிறியன்' என்றான் கந்தசாமி.

'போன கிழமைதான் அந்த விலை. இப்ப விழுந்து போச்சு, நொச்சிகாமம் செத்தலும் கொழும்புக்குப் போகுதாம்'

'அண்ணை பதினொரு ரூபாயெண்டாலும் போடுங்கோ. என்னட்டை நாலு அந்தர் மட்டிலே இருக்கு.'

'தம்பி எங்களுக்குக் கட்டாது. பத்தரையெண்டால் சொல்லு முழுக்க எடுக்கிறம்.'

அவர்களது சம்பாஷணையிலிருந்து வந்தவர்கள் மிளகாய் வியாபாரிகள் என்பதை மாணிக்கம் புரிந்து கொண்டான்.

அப்போது செங்கமலமும், பார்வதியும் வெளியே வந்தார்கள்.

கையிலே தராசுடன் நின்றவன் பார்வதியை உற்று நோக்கினான். பார்வதியும் அவனைப் பார்த்தாள். முன்னர்

எங்கேயோ அவனைப் பார்த்தது அங்குக்கு நினைவில் வந்தது. ஆனால், எங்கே எப்போது பார்த்திருக்கக் கூடுமென்பதை அவனால் நினைவுக்குக் கொண்டு வரமுடியவில்லை. பார்வதி மீண்டும் மெதுவாக வீட்டினுள்ளே சென்று விட்டாள்.

வந்தவர்கள் மிககாயை விலக்குப் பெற்றுக் கொண்டு சென்றார்கள். அவர்கள் போனபின் கந்தசாமியும், மாணிக்கமும் வெளியேயிருந்து தேநீர் அருந்தியபடி எதைப்பற்றியோ கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

செங்கமலம் சமையல் செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தாள். பார்வதி மட்டும் தனியாக ஓர் அறையிலிருந்து ஆழ்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

23.

லொறியின் கீழே படுத்திருந்து அதன் இயந்திரத்தைப் போட்டு குடைந்து கொண்டிருந்தார் துரைசிங்கம் முதலாளி. காலை யில் எழுந்ததினிருந்து ஒரு மணி நேரமாக இயந்திரத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் கோளாறைக் கண்டு பிடிப்பதில் முனைந்திருந்த போதும், அதனை அவரால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. வழக்கமாக லொறியில் ஏதாவது சிறிய பிழைகள் ஏற்பட்டால் செல்லப்பர் அதனைச் சரிப்படுத்தி விடுவார். இப்போது செல்லப்பர் வேலைக்கு வராததினால் துரைசிங்கம் முதலாளிக்குப் பல சிரமங்கள் ஏற்பட்டு இருந்தன. அவரது வேலைகள் பல தடைப்பட்டு வருவாயும் குறைந்து போயிருந்தது.

செல்லப்பர் அவரிடம் வேலைக்குச் சேருவதற்கு முன்பு பலர் அவரிடம் லொறிச் சாரதியாக வேலை பார்த்திருக்கி

றார்கள். ஆனாலும், ஒருவராவது அந்த வேலையில் நிரந்தரமாக நின்று பிடிக்கவில்லை. உண்மையில், துரைசிங்கம் முதலாளியிடம் வேலை செய்வது மிகவும் சிரமமான காரியம். அவரிடம் லொறிச் சாரதியாக இருப்பவர்கள் அவருக்குப் பல வேலைகளில் ஒத்தாசை புரிய வேண்டும். ஊரில் அவர் செய்யும் சண்டித்தனங்களுக்கும், அட்டகாசச் செயல்களுக்கும் லொறிச் சாரதியும் உடந்தையாக இருக்க வேண்டுமென அவர் எதிர்பார்ப்பார். அவருக்கு இருக்கும் எதிரிகள் யாவரோடும் லொறிச் சாரதியும் எதிரியாக இருக்க வேண்டும். அவர் யாரையாவது அடித்துவிட்டு வரும்படி கூறினால், அதனைத் தட்டாது சிரமேற் கொண்டு சாரதி அதனைச் செய்து விட்டு வரவேண்டும்.

முன்பு ஒரு தடவை இரவு சினிமா பார்த்து விட்டு சைக்கிளில் வந்துகொண்டிருந்த தனது எதிரியை அப்போது நன்னிடம் வேலை செய்த லொறிச் சாரதியைக் கொண்டு லொறியினால் மோதவைத்து ஸ்தலத்திலேயே மரணமடையச் செய்த சங்கதி ஊருக்குள் பிரபலமடைந்தபரம ரகசியம். அந்தச் சம்பவம் தொடர்பான வழக்கில் துரைசிங்கம் முதலாளிக்கு ஏகப்பட்ட செலவு ஏற்பட்டுத் தனக்குச் சொந்தமான காணிகள் சிலவற்றை விற்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டதும் பலருக்குத் தெரியும்.

இப்படியான காரணங்களாலே தான் துரைசிங்கம் முதலாளியிடம் யாருமே வேலைக்கு வருவதற்கு பயப்படுகிறார்கள்.

செல்லப்பரைப் பொறுத்த வரையில் முன்பு முதலாளியிடம் வேலை செய்த எவருக்குமே இல்லாத சலுகைகள் அவருக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. அதற்குக் காரணம் ஆரம்ப காலத்தில் செல்லப்பர்தான் துரைசிங்கம் முதலாளிக்கு லொறி ஒட்டுவதற்குக் கூற்றுக் கொடுத்தவர். அத்தோடு இருவரும் வெகுகாலமாக அந்நியோன்னியமாகப் பழகுவார்கள்.

செல்லப்பரின் வயது காரணமாக முதலாளி அவரைத் தனது சண்டித்தன வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்துவதும் மிகவும் குறைவு. அதனாலேதான் செல்லப்பர் சில வருடங்களாகத் துரைசிங்கம் முதலாளியிடம் லொறிச் சாரதியாக நின்று பிடிக்கிறார். செல்லப்பரை விட்டால் வேறு ஒருவரும் தன்னிடம் சாரதியாக நின்று பிடிக்கமாட்டார்கள் என்பதும் துரைசிங்கம் முதலாளிக்குத் தெரியும்.

இரண்டு மூன்று நாட்களாக துரைசிங்கம் முதலாளியின் மனதைப் பல விஷயங்கள் குடைந்து கொண்டிருந்தன. அவரது மகளுக்கு இன்னும் சில மாதங்களில் திருமணம் செய்வதற்கு ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. சேதனம் கொடுப்பதற்கும், ஊருக்குச் சொல்லித் தனது பவிசு குறையாமல் கவியாணத்தை நடத்தி வைப்பதற்கும் அவருக்குப் பெருந்தொகையான பணம் தேவைப்பட்டது.

அந்தப் பணத்தைப் பெறுவதற்கு அவர் தனது காணியையோ, காரையோ அல்லது லொறியையோ விற்கவேண்டும். வேறு எந்த வழியும் இருப்பதாக அவருக்குத் தோன்றவில்லை. அவர் தனது பரம்பரைச் சொத்தாக இருந்த பல காணிகளை விற்று விட்டார். தற்போது கோவிந்தன் குடியிருக்கும் காணியும், தோட்டஞ் செய்யும் பகுதியும், அன்னமார் கோயிலிருக்கும் காணியும் அவரது விடுவளவும் மட்டுமே மீதியாக இருக்கிறது.

துரைசிங்கம் முதலாளியின் மனைவி இறந்து பத்து வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. அவரது மனைவி இருக்கும் வரை தனக்குச் சொந்தமான ஒரு காணியையாவது துரைசிங்கம் முதலாளியால் விற்க முடியவில்லை. காணி விற்பதைப் பற்றிக் கதைத்தாலே அவள் பெரிதாக அவரிடம் சண்டை பிடித்துத் தடுத்து விடுவாள். அவள் இறந்ததிலிருந்து அவர் செய்யும் எந்தக் காரியத்தையும் தடுக்க ஆள் இல்லாமல் போய்விட்டது. அவர் தனது ஒரே மகளைச் செல்லமாக

வளர்த்து வந்ததினால் அவளுக்குப் போதிய அனுபவம் இருக்கவில்லை. அதனால் அவள் தந்தையை ஒருபோதும் கண்டிப்பதில்லை. இப்போது துரைசிங்கம் முதலாளி பெருந்தொகையான கடனுக்கு மத்தியில் தனக்குள்ள பகட்டினை விட்டுக்கொடுக்காமல் வாழ்ந்து வருகிறார்.

"என்ன துரைசிங்கண்ண லொறியிலே ஏதோ பழுது போலை கிடக்கு?"

லொறியின் அடியிலே படுத்திருந்த துரைசிங்கம் முதலாளியால் பக்கத்தில் வந்து நிற்பது யாரென்பதைப் பார்க்க முடியவில்லை. கால்களை மட்டுமே பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. அவை யாருக்குச் சொந்தமான கால்கள் என்பதையும் துரைசிங்கம் முதலாளியால் ஊகிக்க முடியவில்லை. அதனால் அவர் நிலத்திலே அரைந்தபடி லொறியின் அடியிலிருந்து வெளியே புறப்பட்டு வந்தார். அப்போதுதான் வந்தவர் தரகர் ஆறுமுகமென்பது அவருக்குத் தெரிந்தது.

"என்ன ஆறுமுகம்..... கனகாலமாய் இந்தப் பக்கம் காணேல்லை. என்ன சங்கதி.....?"

"இப்பதானண்ண கொஞ்ச வருவாய் வாற காலம் மிளகாய் விலையும் கொஞ்சம் சூடாய் இருக்குது. அதுதான் மிளகாய் கட்டுறதிலே திரியிறன்"

"அப்ப ஆறுமுகம் இந்த முறை எனக்குப் பிழையில் லாப்போலை....." எனக் கூறிய துரைசிங்கம் முதலாளி முதுகுப் பக்கம் படிந்திருந்த மண்ணைத் தனது சால்வையால் துடைத்துக் கொண்டார்.

"போனமுறை உவ்விடம் முழுதும் திரிஞ்ச வெங்காயம் கட்டினான். கொழும்பிலே திடீரெண்டு விலை விழுந்ததாலே எனக்கு ஆறுமுகம் நட்டம். இப்பதானண்ண அதைக் கொஞ்சம் நிரவியிருக்கிறன்."

"ஓ..... வியாபாரம் எண்டால் அப்பிடித்தானே. ஒண்டிலே விழுந்தால் ஒண்டிலேதானே எடுக்க வேணும்....."

அது சரி ஆறுமுகம், என்ன சங்கதி இப்ப விடிஞ்சதும் விடியாததுமாய் வந்திருக்கிறாய்?"

"இல்லையண்ணை உங்கடை செல்லப்பர் வீட்டு விசயங்கள் எல்லாம் கேள்விப்பட்டன்..... அதுதான் ஒருக்காக கதைப்பம் எண்டு வந்தனான்....."

"அது ஆறுமுகம் செல்லப்பற்றை பிழைதான். மகளை அவனோடை பழகவிட்டிட்டு இப்ப யோசிச்சு என்ன பிரயோசனம். அவனை வைக்க வேண்டிய இடத்திலே வைச்சிருக்க வேணும்."

"ஓ..... அது சரிதானண்ணை. ஆனால், செல்லப்பர் தான் பாவம். நல்ல மனிசன். ஏதோ நடந்தது நடந்து போச்சு. அவரை நீங்கள் கைவிடக் கூடாது."

"ஓ..... நானும் உவ்விடம் முழுதும் தேடிப் பாத்திட்டன். அவனும் செல்லப்பற்றை மகளும் எங்கை இருக்கின்றன எண்டு கண்டு பிடிக்க முடியேல்லை. அவங்கடை சாறியாக்கள் எல்லாரும் ஒத்து நின்று விஷயத்தை மறைக்கிறார்கள்."

"எல்லா விஷயமும் நான் கேள்விப்பட்டனான். நீ தானண்ணை மும்முரமாய் ஓடியாடித் திரிஞ்சனியெண்டும் அறிஞ்சன். அதுதான் உன்னட்டை ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்ல வந்தனான்" எனக் கூறினார் ஆறுமுகம்.

"அப்படியென்ன, நீ கதைக்கிறதைப் பாத்தால் உனக்கு ஏதோ தெரியும் போலே கிடக்கு."

"ஓமண்ணை சில பல விஷயங்கள் தெரியுந்தான். நான் அதை வெளியிலே கதைக்கிறது நல்லாயில்லைத் துரையில் கண்ணை. என்றை தொழிலுக்கு நான் பலரோடும் புழங்கிறேன் பல இடத்துக்கும் பாறனான். என்றை வாயாலை உட்கார்ந்த பிறகு ஏதேன் பிரச்சினை வந்தால் எனக்குத்தான் வீண் கரச்சல்."

"இல்லை ஆறுமுகம், நீ தெரிஞ்சதைச் சொல்லு, நீ சொன்னதாய் நான் ஒருத்தருக்கும் சொல்ல மாட்டன்"

"இப்ப இரண்டு மூன்று நாளைக்கு முன்னம் நான் முத்தையன் கட்டிலை மிளகாய் கட்டினான். அப்ப நான் செல்லப்பற்றை மகளை ஒரு வீட்டிலே பாத்தன். அங்கே அவனோடை வேறே ஒரு பெடியனும்திண்டவன். அவனை ஆரெண்டு எனக்குச் சரியாத் தெரியேல்லை."

"என்ன முத்தையன்கட்டிலையோ..... ஆர், அவன் கந்தசாமி வீட்டிலையோ அவையன் இருக்கின்றன?"

"ஓமண்ணை உனக்கும் கந்தசாமியைத் தெரியுமோ?" என ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார் ஆறுமுகம்.

"என்ன விசர்க்கதை கதைக்கிறாய். அவன் எங்கடை ஊர்ப் பெடியன்தானே."

"அப்படியே சங்கதி. எனக்கு உண்மையிலே தெரியாது. அவன் ஒரு இந்தியாக்காற மனுசியைக் கலியாணம் செய்திருக்கிறான். அவனும் ஒரு இந்தியாக்காறப் பெடியனெண்டுதான் நான் இவ்வளவு காலமும் நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறன்."

"என்ன ஆறுமுகம் அப்படி எங்கடை ஊர்ப் பெடியன்களை உனக்குத் தெரியாமல் போச்சோ?"

"இந்த ஊரிலே அண்ணை எனக்கு உங்கடையும் செல்லப்பரையும் வேறே நாலைஞ்சு பேரையும்தான் தெரியும். உங்கடை லொறியிலே சில நேரங்களிலே சாமான் ஏத்திற படியாலை உங்கள் இரண்டு பேரையும் நல்லாய்த் தெரியும். வேறையும் ஒரு நாலைஞ்சுபேரை மடத்தடியிலே கண்டு பழக்கம். இந்த ஊரிலே இருக்கிற மற்றப் பகுதி ஆக்கலை எனக்கு அவ்வளவு தெரியாது."

"ஓகோ..... இவங்கள் திட்டம் போட்டுத்தான் எங்கள் ஏமாத்தியிருக்கிறார்கள். நான் உலையனை லேசிலே

விடமாட்டன்" எனக் கறுவிக் கொண்டார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

"அண்ணை இந்த ஊரில் இப்பிடியொரு விஷயம் நடந்ததெண்டு பேப்பரிலே வாசிச்சுனான். முத்தையன்கட்டிலே செல்லப்பற்றை மகளைக் கண்டதும் தான் எனக்குச் சந்தேகம் வந்தது. நேற்றுப் பின்னேரம் உங்கை மடத்தடியிலே வந்த பொழுதுதான் முழு விபரமும் அறிஞ்சன். ஆனால், நான் ஒருத்தரிட்டையும் எனக்கு விஷயம் தெரிஞ்ச தாய்க் காட்டிக் கொள்ளேல்லை."

"ஆறுமுகம் இப்ப உடனே வெளிக்கிட்டுப் போனால் ஆக்களைப் பிடிக்கலாமோ?" எனக் கேட்டார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

"முத்தையன்கட்டிலே பிள்ளையார் கோயில் வீதியோடை இருக்கிற நாலாவது காணியிலேதான் அவையன் இருக்கினம். அதுசரி கூட்டிக் கொண்டு போனது குறைஞ்ச பகுதிப் பெடியனெண்டால் பிறகு ஏனண்ணை உதிலே மிளக்கடுறியன், கை கழுவி விட வேண்டியதுதானே" எனக் கூறினார் ஆறுமுகம்.

"ஆறுமுகம் உனக்கு உதுகளொண்டும் விளங்காது. செல்லப்பர் என்றை ஆள், அவற்றை மகளை உவங்கள் கூட்டிக்கொண்டு போறதெண்டால் அவங்கள் எனக்கும் பயப் பிடேல்லைத்தானே. இதுக்கு நான் ஒரு நல்ல முடிவு எடுக்காட்டில் இந்த ஊரிலே நான் ஒரு மனிசனெண்டு இருக்கிற திலே வேலையில்லை."

"அண்ணை ஏதோ நாலையும் யோசிச்சு செய்யுங்கோ, என்னால்தான் இந்த விஷயம் கிளம்பினதெண்டு ஒருத்தருக்கும் தெரியப்பிடாது."

"அதுக்கு நீ யோசிக்காதை ஆறுமுகம், அப்படி ஏதேன் பிரச்சினை வந்தாலும் எல்லாத்துக்கும் நான் இருக்கிறேன்."

"அப்ப நான் வரப் போறனண்ணை, என்னோடை கூட வத்தவையை மடத்தடியிலே விட்டிட்டு வந்தான். சுண்ணை கேலாது" எனக் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார் ஆறுமுகம்.

"அப்பசரி ஆறுமுகம் எனக்கும் கொஞ்சவேலை இருக்கு நீ போட்டு வா" எனக் கூறி ஆறுமுகத்தை அனுப்பிவைத்தார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

தொடர்ந்தும் லொறியில் பழுது பார்ப்பதற்குத் துரைசிங்கம் முதலாளியின் மனம் இடங் கொடுக்கவில்லை. அப்படியே போட்டு விட்டு வீட்டுக்குள் நுழைந்தவர் மகளிடம் "பிள்ளை எனக்குக் கொஞ்சம் தேத்தண்ணி தா, நான் அவசரமாய் வெளியிலே போக வேணும்" எனக் கூறிக் கொண்டே முன் விருந்தையில் சுவரோரமாகச் சாய்த்து வைக்கப்பட்டிருந்த சைக்கிளை எடுத்து முற்றத்தில் வைத்தார்.

24.

பட்டையடியில் துரைசிங்கம் முதலாளி சைக்கிளை விருந்து இறங்குவதைக் கண்டதும் செல்லப்பர் சார்மனைக் கதிரையிலிருந்து எழுந்து உட்கார்ந்தார். பட்டையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்த துரைசிங்கம் முதலாளி சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு வந்து முருங்கை மரத்தில் சாத்திவிட்டு செல்லப்பரின் அருகிலிருந்த கதிரையிலே அமர்ந்து கொண்டார்.

"என்னண்ணை காலிமை வந்திருக்கிறியள், ஏதேன் அவசரமோ?" என வினவினார் செல்லப்பர்.

"ஓ..... அவசரமான விஷயமாய்த்தான் வந்திருக்கிறன். உன்னை மகளும், மாணிக்கனும் இப்ப முத்தையன் கட்டிலை இருக்கினமாம்."

"என்ன முத்தையன்கட்டிலையோ..... எப்பிடியினை உனக்குத் தெரியும்?"

அவர்களது சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சின்னத்தங்கம் வெளியே வந்தான். குசினியில் வேலையாய் இருந்த அன்னம்மாவும் இப்போது மேலும் விபரம் அறியும் ஆவலுடன் அங்கு வந்தான். துரைசிங்கம் முதலாளியின் முன்பாக அன்னம்மாவும், சின்னத்தங்கமும் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

"இண்டைக்குக் காலைமேதான் எனக்கு ஒரு ஆள் சொன்னது. அவன் கந்தசாமியினை வீட்டிலேதான் இப்ப அவையன் இருக்கினமாம்."

"அவள் எங்கையிருந்தால் என்ன, இனி அவளை நாங்கள் கைகழுவி விடவேண்டியதுதான்."

செல்லப்பர் இப்படிச் கூறுவாரென அங்கிருந்த யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை.

"என்ன செல்லப்பர் விசர்க்கதை பேசிறாய். பிள்ளையை கீழ்ச்சாதிக்காரன் கொண்டு போய் வைச்சிருக்க நாங்கள் பாத்துக்கொண்டு இருக்கிறதோ?" எனக் கேட்டார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

"அப்ப, ஓடிப் போனவளைக் கூட்டியந்து நாங்கள் வீட்டிலே வைச்சிருக்கிறதோ?" என்றார் செல்லப்பர் வெறுப்பான குரலில். செல்லப்பர் இப்படிக்கூறியதைக்கேட்டதும் அன்னம்மாவும், சின்னத்தங்கமும் திகைத்துப்போனார்கள்.

"செல்லப்பர் நீ இப்ப மனக்குழப்பத்திலே இருக்கிறாய். அதுதான் உப்பிடியெல்லாம் கதைக்கிறாய். நான் உன்னை நன்மைக்குத்தான் சொல்லுறேன். இப்பவே போய் உன்னை முகளைக் கூட்டியாறுதுதான் நல்லது."

"அண்ணை நான் நிதானமாய் யோசிச்சுப் போட்டுத் தான் சொல்லுறேன். இனி நான் அவளை இந்த வீட்டு வாசலுக்கும் அடுக்கமாட்டன். அவளைக் கண்டால் வெட்டித் துண்டாக்கிப் போட்டுத்தான் மற்ற வேலை பாப்பன்." செல்லப்பருக்குக் கோபத்தினால் உடலெல்லாம் ஆடியது. கண்கள் கலங்கிச் சிலந்தன.

"ஐயோ, இந்த மனிசனுக்கு விசர்தான் பிடிச்சிருக்கு. அவள் பிள்ளை எப்பிடிச் கஷ்டப்படுறாளோ ஆருக்குத் தெரியும்" எனக் கூறிப் பெரிதாக ஓலமிட்டு அழத் தொடங்கினார் சின்னத்தங்கம்.

"எடியேய்..... பொத்தடி வாயை, முச்சுக் காட்டிக் கூடாது. எல்லாம் உன்னால்தான் வந்தது" என ஆக்ரோஷத்துடன் எழுந்த செல்லப்பர் தன்னை மறந்த நிலையில் சின்னத்தங்கத்தின் தலையிரைப் பிடித்து உலுப்பி அவளை அடிப்பதற்குக் கையை ஓங்கினார்.

"செல்லப்பர்! கொஞ்சம் பொறு. உதென்ன வேலை?" எனக் கூறி துரைசிங்கம் முதலாளி, சின்னத்தங்கத்தைச் செல்லப்பருடைய பிடியிலிருந்து விலக்கி விட்டார்.

"என்னை குடும்ப மானத்தையெல்லாம் இவள் கப்பலேத்திப் போட்டாள். என்னைத் தலைநிமிர்ந்து நடக்காமல் செய்து போட்டாள். இவள் ஒழுங்காயிருந்தால், அவள் நகுநாளும் ஓடியிருக்கமாட்டாள்" எனக் கூறிய செல்லப்பர் கவலை தாளாது விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கினார்.

துரைசிங்கம் முதலாளியின் மனமும் வேதனையடைந்தது.

"செல்லப்பர் நீ கொஞ்சம் அமைதியாயிரு. நடந்து முடிஞ்சதைப்பற்றி யோசிக்கப் பிடாது. இனி நடக்க வேண்டியதைக் கவனிக்கவேண்டும்" எனச் செல்லப்பரின் கைகளைப் பற்றியபடி கூறினார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

இதுவரை நேரமும் அமைதியாயிருந்த அன்னம்மா, செல்லப்பர் கலங்குவதைப் பார்த்ததும் முந்தானையால் முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு விம்மினாள். அவர்கள் எல்லோரும் தேறுதல் அடையட்டும் என்பதற்காகத் துரைசிங்கம் முதலாளி சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார்.

"செல்லப்பர், நான் சொல்விறதைக் கொஞ்சம் அமைதியாய்க் கேக்க வேணும். உன்னை மகளைப் போய்க் கூட்டியாறதுதான் நல்லது. மாணிக்கவேளை இருக்கவிடுகிறது எங்கள் எல்லோருக்கும் மானக்கேடு."

"அவளைக் கூட்டியந்துதானண்ணை என்னசெய்யலாம்?"

"அதுக்கொண்டும் யோசிக்காதை செல்லப்பர். கொஞ்சக் காலம் போன பிறகு அவளுக்கு ஏதேன் ஒருவழி செய்யலாம். காலப்போக்கிலே எல்லாம் சரிவரும்" எனத் தேறுதல் கூறினர் துரைசிங்கம் முதலாளி.

"தம்பி, துரைசிங்கம் சொல்லுறது சரியென்றுதான் நானும் நினைக்கிறேன். பார்வதியை எப்பிடியாவது கூட்டியாறதுதான் நல்லது" எனச் செல்லப்பரிடம் சொன்னாள் அன்னம்மா.

சகோதரியும் இப்படிக் கூறியபோது செல்லப்பர் சிறிது அமைதியடைந்தார்.

"என்னவோ நீங்களெல்லாம் விரும்பினபடி செய்யுங்கோ. எனக்கெண்டால் அவளைக் கூட்டிக்கொண்டு வாறது விருப்பமில்லை" எனத் தலையில் கைவைத்தபடி கூறினர் செல்லப்பர்.

"தம்பி, நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதை. பார்வதியைக் கூட்டிக்கொண்டு வா. எதுவந்தாலும் அதுக்கு நான் பொறுப்பு" அன்னம்மா செல்லப்பரைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

"மச்சாள் நான் இன்னும் கனகாலம் இருக்கமாட்டன், சாறெதுக்கு முன்னம் என்றை மின்னையை ஒஞ்சு காண்

ணலை பாக்க வேணும்" எனக் கூறிய சின்னத்தங்கம் மின்னும் விம்மினாள்.

இப்போது செல்லப்பர் எதுவுமே பேசவில்லை, அமைதியாக இருந்தார்.

"செல்லப்பர், பொழுதுபட்ட பிறகு நான் கார்கொண்டுவாறன். நீ ஆயத்தமாயிரு. இண்டைக்கே உன்னை மேனைக் கூட்டியந்திடவேணும்."

"நாங்கள் போய்க் கூப்பிட அவள் வரமாட்டன் என்று சொன்னால் என்ன செய்யிறது? மானக் கெட்டெல்லோ திரும்ப வேணும்" என்றார் செல்லப்பர் யோசித்தபடி.

"என்ன செல்லப்பர் இவ்வளவு காலமும் நீ என்னோடை பழகின பிறகு உப்பிடிச் சொல்லுறாய்? அவள் வரமாட்டன் என்று சொன்னால் காரிலை தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு வாறதுதானே."

"இல்லையெண்ணை நாலையும் யோசிச்சுத்தான் செய்ய வேணும். போற இடத்திலே ஏதேன் பிரச்சினை வந்தால் என்ன செய்யிறது?"

"ஒரு பிரச்சினையும் வராது செல்லப்பர், அப்பிடி ஏதேன் வந்தாலும் சமாளிக்கிறதுக்கு நான் ஆயத்தமாய்த்தான் வருவன். நாங்கள் போற விஷயத்தை மட்டும் இப்ப வேறையொருத்தருக்கும் சொல்லிப் போடாதை" எனக் கூறிவிட்டு புறப்பட்டுச் சென்றார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

செல்லப்பர் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து விட்டார். துரைசிங்கம் முதலாளி ஏதாவது முரட்டுத் தனமாக நடந்து கொள்வாரோ என அவரது மனம் கலக்கமடைந்தது.

"தம்பி ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதை. எல்லாம் நல்லபடியாய்த்தான் நடக்கும். நீ இப்ப வந்து சாப்பிடு"

எனக் கூறிவிட்டுக் குசினிப் பக்கம் எழுந்து சென்றான் அன்
னம்மா.

செல்லப்பருக்கு உணவருந்த மனம் வரவில்லை. ஆன
லும் சகோதரியின் பேச்சைத் தட்டாது எழுந்து குசினிப்
பக்கம் சென்றான்.

25.

பூரணசந்திரன் நான்கு நாட்களில் மெலிந்து போயி
ருந்தான். நிலமடந்தையுடன் சல்லாபம் புரிந்ததால் ஏற்
பட்ட மெலிவு! நிலமடந்தை வெறுந் மேனியாய்ச்
சோர்ந்து கிடந்தாள். சந்திரன் தனது வெண் விற ஒளித்
துகிலால் அவளது உடலைப் போர்த்தி விட்டான்.

மாணிக்கமும், பார்வதியும் வீட்டு முற்றத்திலிருந்த
கொட்டிலில் நிலமடந்தையின் மேனியை முடியிருந்த
வெண் விற ஒளித்துவிடின் அழகினை இரசித்தபடி தங்களுக்
குள் பேசி மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். செங்கமலம்
அவர்களின் தனிமையைக் கலைக்கவிரும்பாது வீட்டினுள்ளே
ஏதோ வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தான்.

கந்தசாமி பகல் போசனத்துக்குப் பின்பு உரம் வாங்கு
வதற்காக முல்லைத்தீவுக்குச் சென்றிருந்தான். இரவு எப்
படியும் திரும்பி விடுவதாகக் கூறிச் சென்றவன் இன்னமும்
திரும்பவில்லை.

குளத்தைத் தழுவி வந்த குளிர்காற்று சில்லென அவர்
களின் உடலைத் தழுவிச் சென்றது. அந்தக் குளிரைப்
பொருட்படுத்தக் கூடிய நிலையில் மாணிக்கமும், பார்வதி
யும் இருக்கவில்லை.

சற்று நேரத்திற்கு முன்னர் குழு மாடுகள் சில கூட்ட
மாக வேலியை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்து மிள
காய்க் கன்றுகளில் சிலவற்றைச் சேதப்படுத்துவதற்கு எத்
தணித்த போது, மாணிக்கம் பாய்ந்து சென்று அவற்றை
விரட்டிவிட்டு வந்தான். அதனால் அவனது நெற்றியில்
வியர்வைத் துளிகள் பூத்திருந்தன. பார்வதி, மாணிக்கத்
தன் தலையைத் தன் மடியில் சாய்த்து வியர்வைத்துளிகளைத்
தனது முந்தானையால் ஒற்றி எடுத்தாள். அந்தச் சுகத்தில்
மாணிக்கம் தன்னை மறந்திருந்தான்.

காட்டினுள்ளேயிருந்து பறவைகள் இனிமையாகக் கே
டெழுப்பின. விலங்குகளின் விதம்விதமான ஒலிகளும்
இடையிடையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. இரண்டு நாட்
களுக்கு முன்பு காட்டுயானை யொன்று பக்கத்து கமத்தில்
பலத்தசேதம் விளைவித்ததாகப் பலரும் பேசிக்கொண்டார்
கள். அதைக் கேட்ட பார்வதிக்குக் கலக்கமாக இருந்தது.
ஒருவேளை கந்தசாமியின் தோட்டத்துக்கும் அந்த யானை
வந்துவிடுமோ என அவள் பயந்தாள்.

அந்த யானை வந்தால் அதனைத் தூக்கி வேலிக்கு
வெளியே ஒரே வீச்சில் வீசி எறியப் போவதாகக் கூறிச்
சிரித்தான் மாணிக்கம். அவன் கூறியதைப் பார்வதியும்
இரசித்துச் சிரித்தான்.

பார்வதிக்கு தாய் தந்தையரைப் பிரிந்து வந்தபோது
ஏற்பட்டிருந்த பயமும், கலக்கமும், இப்போது ஓரளவு
அற்றுப் போயிருந்தன. ஆரம்பத்தில் தாய் தந்தையின்
நினைவுகள் அடிக்கடி வந்து அவளைக் கலக்கியவண்ணம்
இருந்தன. தான் மாணிக்கத்தோடு வந்ததினால் ஊரிலே
என்னென்ன பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டிருக்குமோ என நினைத்து
அவளது உள்ளம் நடுங்கும். இப்போது மாணிக்கத்தின்
அன்பும் ஆதரவும் அவளை ஊர்நினைவுகளிலிருந்து முற்
றுக மறக்கச் செய்திருந்தன.

மாணிக்கத்திற்கும் ஆரம்பத்தில் இருந்த மனக்குழப்பங்கள் யாவும் இப்போது நீங்கியிருந்தன. கடந்த பத்து நாட்களில் அவன் பார்வையினுடைய பெண்ணையின் நளினங்களை எல்லாம் பூரணமாக அனுபவித்திருந்தான்.

மாணிக்கத்துடன் அனுபவித்த இன்பத்தினால் பார்வதியின் பெண்ணை பூரணத்துவமடைந்திருந்தது. அவள் என்று மில்லாதவாறு இப்போது மலர்ச்சியுடன் இருந்தாள். எந்த நேரமும் மாணிக்கத்தின் அணைப்பிலேயே இருக்க வேண்டுமென அவளது உள்ளம் விரும்பியது. தாய் தந்தையரோடு அழித்த நாட்களைவிட மாணிக்கத்தோடு கூடிக் களிக்கும் நாட்கள் அவளை மெய்மறக்கச் செய்தன.

வெளியே படலையடியில் கார் நிற்கும் சத்தம் கேட்டது. கந்தசாமிதான் வந்திருக்க வேண்டுமென நினைத்துப் பார்வதியும், மாணிக்கமும் எழுந்திருந்தார்கள். வீட்டினுள்ளே இருந்த செங்கமலம் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்து விறுந்தையில் மாட்டியிருந்த லாந்தரின் நிரியைத் தூண்டிவிட்டாள். வெளிச்சம் பளீரென எங்கும் பரவியது. காரிலிருந்து நால்வர் இறங்குவது நிலவு வெளிச்சத்தில் மங்கலாகத் தெரிந்தது. சிறிது நேரம் அந்த நால்வரும் காருக்குப் பக்கத்திலிருந்து தங்களுக்குள் ஏதோ பேசிக் கொண்டார்கள். பின்னர் இருவர் மட்டும் வீட்டை நோக்கி வந்தார்கள். விளக்கு வெளிச்சம் அவர்கள் மேல் படிந்த போது அங்கு வந்தவர்கள் துரைசிங்கம் முதலாவியும், செல்லப்பருந்தான் என்பதை மாணிக்கமும் பார்வதியும் தெரிந்து கொண்டார்கள்.

பார்வதியின் நெஞ்சு 'திக் திக்'கென அடித்துக்கொண்டது. பயத்தினால் அவளது உடல் நடுங்கியது.

மாணிக்கத்தின் மனமும் சிறிது பதட்டம் அடைந்தது. ஆனாலும் எதையும் சமாளிப்பதற்கு அவன் தன்னைத் தயாராக்கிக் கொண்டான்.

"ஆர் நீங்கள்.....? ஆரைப் பாக்க வேணும்? வீட்டிலே அவர் இல்லை... வெளியிலே போயிருக்கிறார்." செங்கமலந்தான் இப்படிச் கூறினான்.

பார்வதி பதட்டமடைவதிலிருந்தும், மாணிக்கத்தின் முகமாற்றத்திலிருந்தும் வந்திருப்பவர்கள் மாணிக்கத்தையும் பார்வதியையும் தேடிக்கொண்டுதான் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதைச் செங்கமலம் ஊகித்துக் கொண்டான்.

"நாங்கள் இவையனைத் தேடித்தான் வந்திருக்கிறம்" மாணிக்கமும் பார்வதியும் நின்ற பக்கம் கையைக் காட்டிக் குமையான குரலில் கூறினர் துரைசிங்கம் முதலாவி.

அப்போது செல்லப்பர் முன்னே வந்து, "பிள்ளை..... வா பிள்ளை..... வீட்டை போவம்" எனப் பார்வதியைப் பார்த்துக் கூறினார்.

"அப்பு, நான் இனி அங்கை வரமாட்டன்"

"பிள்ளை நான் உன்னை ஒண்டும் செய்யமாட்டன். அங்கை அம்மா வருத்தத்திலே கிடக்கிறா..... அவதான் உன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வரச் சொன்னவ..... வா பிள்ளை....." செல்லப்பர் அன்பான குரலில் கூறினார்.

"நான் வரமாட்டன் அப்பு" பார்வதி ஏனோ அழத் தொடங்கினாள்.

செல்லப்பர் பார்வதியின் அருகில் சென்று அவளது கைகளைப் பற்றி, "வா பிள்ளை வந்து காரிலே ஏறு" என அவளை இழுத்தார்.

"அப்பு என்றை கையை வீடுங்கோ, நான் வரமாட்டனெண்டால் வரமாட்டன்" என அழுதுகொண்டு செல்லப்பர் பிடித்திருந்த கையை விலக்க முயன்றாள் பார்வதி.

செல்லப்பருக்கு இப்போது கோபம் பொங்கியது.

'வாடி நாயே' என அதட்டியபடி அவனைத் தன் இரு கைகளாலும் வாரித் தூக்கிக் காருக்குக் கொண்டுசெல்ல முயன்றார்.

பார்வதி கைகளையும் கால்களையும் உதறி 'ஐயோ, அப்பு என்னை விடுங்கோ' எனக் கதறி அவரது கையைக் கடித்துத் திமிறி, பிடியிலிருந்து விலக முயன்றாள்.

மாணிக்கம், செல்லப்பரின் முன்பக்கமாக வந்து அவரைத் தடுத்து நிறுத்தினான். அப்போது துரைசிங்கம் முதலாளி மாணிக்கத்தின் கழுத்தைப் பிடித்துப் பலமாகத் தள்ளினார். ஒருகணம் நிலை தடுமாறிய மாணிக்கம் தள்ளைச் சுதாரித்துக் கொண்டு துரைசிங்கம் முதலாளியின் மேல் பாய்ந்தான். செங்கமலம் 'ஐயோ' என அலறியபடி ஓடிவந்து செல்லப்பரைப் பிடித்து இழுத்து அவரைப் போகவிடாது தடுத்தாள்.

'டேய் வாருங்கோடா. இங்கை வந்து இவனை அடிச்சு முறியுங்கோடா' என பலத்தசத்தமாகக் கூறினார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

காரின் அருகில் நின்றவர்கள் நடுமென அங்கு ஓடி வந்தார்கள். ஒருவனது கையில் துவக்கும், மற்றவனது கையில் ஒரு பலமான இரும்புத் துண்டும் காணப்பட்டன. ஒருவன் ஓடிவந்த வேகத்தில் பாய்ந்து துவக்குப் பிடியினால் மாணிக்கத்தின் பிடரியில் பலமாக அடித்தான். மற்றவன் இரும்புத் துண்டினால் மாணிக்கத்தின் காலில் அடித்தான். இதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பார்வதி, 'ஐயோ அவரை ஒண்டும் செய்யாதையுங்கோ.....ஒண்டும் செய்யாதையுங்கோ...' என அலறினாள்.

செல்லப்பரைத் தடுத்து நின்ற செங்கமலத்தை துரைசிங்கம் முதலாளி ஒரு பக்கம் இழுத்து நில்த்திலே தள்ளினார். 'ஐயோ.....ஐயோ.....' எனச் செங்கமலம் பலமாகக் கத்தினாள். பார்வதியை வாரித் தூக்கிய செல்லப்பரிலைந்து சென்று காரின் பின்பக்கத்தில் ஏற்றி அவள்

வெளியில் பாய்ந்துவிடாமல் அழுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டார். பார்வதியால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

செங்கமலத்தின் அலறலும், பார்வதியின் அழுகையும் அந்தப் பிரதேசத்தில் பலமாக ஒலித்தன. மயக்கமுற்று இரத்த வெள்ளத்தில் சாய்ந்திருந்த மாணிக்கத்தைப் புரட்டித் தள்ளிவிட்டு ஓடிவந்து எல்லோரும் காருக்குள் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

மறுகணம் கார் உறுமலுடன் வேகமாகக் கிளம்பியது.

கை கால்களை அடித்துப் பலத்த சத்தத்துடன் அழுத வண்ணம் இருந்த பார்வதியை செல்லப்பர் அழுக்கிப் பிடித்தபோது வேரெருவன் அவளது கைகளையும் கால்களையும் வரிந்து கட்டினான். இப்போது பார்வதியால் அசையக் கூட முடியவில்லை. செல்லப்பர் அவளது வாய்க்குள் நனது சால்வையைத் திணித்துவிட்டார். பார்வதிக்கு தலை கற்றுவது போல் இருந்தது.

"முதலாளி, நான் அடிச்ச அடியிலே மண்டை பிளந்து போச்சு. இதுவரைலே அவன்ரை உயிர் போயிருக்கும்". என கையில் துவக்கு வைத்திருந்தவன் கூறுவது பார்வதியின் காதிலும் விழுந்தது.

பார்வதியின் இதயத் துடிப்பு ஒரு கணம் நின்று துடித்தது. மறுகணம் அவள் மயக்கமுற்றுச் சாய்ந்தாள்.

வேகமாக ஓட்டி வந்த காரை துரைசிங்கம் முதலாளி ஓரிடத்தில் நிறுத்தினார். காரிலிருந்து இருவர் இறங்கினார்கள்.

"முதலாளி நாங்கள் பிறகு ஆறுதலாய் உங்களை வந்து சந்திக்கிறம்" எனக் கூறி அந்த இருவரும் துரைசிங்கம் முதலாளியிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

செல்லப்பருக்கு அவர்கள் இருவரையும் பார்ப்பதற்கு வெறுப்பாக இருந்தது. எப்படியிருந்தபோதிலும் உயிருக்கு அபத்து ஏற்படும் வகையில் அவர்கள் மாணிக்கனை அடித்திருக்கக் கூடாது என அவர் எண்ணினார்.

மீண்டும் கார் வேகமாகப் புறப்பட்டது. செல்லப் பரும் துரைசிங்கம் முதலாளியும் ஒருவரோடு ஒருவராக கதைக்கவில்லை. பார்வதி மயக்க நிலையிலேயே இருந்தாள். இரவின் நிசப்தத்தினாலே செல்லப்பரின் வீட்டை நோக்கி கார் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

26.

இரவின் நிசப்தத்தை கிட்டுத்துக்கொண்டு எங்கோ சாம்கோழி கூவியது. அன்னம்மாவும்கூட சின்னத்தங்கமும் வெளி விருந்தையில் இருந்து செல்லப்பரினதும் துரைசிங்கம் முதலாளியினதும் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தனர். நேரஞ் செல்லச் செல்ல அவர்களின் மனதில்கலக்கம் அதிகமாகியது. பார்வதியை கூட்டிவரச் சென்ற இடத்தில் ஏதும் அசம்பாவிதங்கள் நடந்திருக்குமோ என எண்ணி அவர்கள் பயந்தார்கள்.

வெகு நேரத்தின்பின் படலையடியில் கார் வந்து நிற்கும் சத்தங் கேட்டது. சின்னத்தங்கமும் அன்னம்மாவும்கூட அவசர அவசரமாக எழுந்து படலையடிக்குச் சென்றார்கள்.

பார்வதியின் மயக்கம் இப்போது தெளிந்திருந்தது. செல்லப்பர் காரை விட்டு இறங்கியதும் பார்வதியையும் இறங்கும்படி கூறினர். பார்வதியின் முகம் அழுதழுது வீழ் இருந்தது. அவளது உடலெல்லாம் வலி எடுத்தது. அவள் எதுவுமே பேசாது மெதுவாகக் காரிலிருந்து இறங்கினாள்.

துரைசிங்கம் முதலாளி அவர்கள் இறங்கியதும், 'செல்லப்பர், நேரமாகுது நான் வாறன்; நாளைக்கு எல்லாம் ஆறுதலாய்க் கதைப்பம்' எனக் கூறிவிட்டு புறப்பட்டார்.

சின்னத்தங்கம் பார்வதியை கூட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு பெரிதாக அழத் தொடங்கினான். செல்லப்பருக்கு அதைப் பார்த்த போது எரிச்சலாக இருந்தது. பார்வதியும் விம்மத் தொடங்கினாள்.

'ஏனடி, இரண்டு பேரும் அழுகிறியன். நான் செத்தாப் பிறகு கட்டிப் பிடிச்ச ஒப்பாரி வையுங்கோடி' செல்லப்பர் எரிச்சலுடன் கூறினர்.

'படலையடியில் திக்காமல் எல்லாரும் வாருங்கோ வீட்டுக்குப் போவம்' எனக் கூறி அவர்களை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றான் அன்னம்மா.

செல்லப்பர் சார்மனைக் கதிரையில் போய் தொப்பென்று உட்கார்ந்து கொண்டார். அவரது உள்ளம் நிம்மதியற்றுத் தத்தனித்துக் கொண்டிருந்தது.

சின்னத்தங்கத்தின் அழுகை ஒருவாறு ஓய்ந்திருந்தது. பார்வதி மட்டும் அழுத வண்ணம் இருந்தாள்.

'என்ன தம்பி ஒரு மாதிரியாயிருக்கிறாய்? போன இடத்திலே ஏதேன் கரச்சலோ?' எனத் தயங்கியபடியே அன்னம்மா செல்லப்பரிடம் கேட்டாள்.

'எல்லாம் இவன் ஆட்டக்காரியாலை வந்த கரச்சல் நான்' பல்லை நெருடிக்கொண்டு பார்வதியை முறைத்துப் பார்த்தார் செல்லப்பர்.

'ஏன் தம்பி கோவிக்கிறாய், கொஞ்சம் விளக்கமாய்ச் சொல்லன்' என வேண்டினான் அன்னம்மா.

'உவன்...உந்தச்சலியன்...நான் கூப்பிட வரமாட்டன் என்று சொல்லி அடம் பிடிக்கத் தொடங்கிவிட்டான். உவனுக்கு அந்தக் கீழ்சாதிக்காரன் அவ்வளவு பெரிசாப்போச்சு' இப்படிக்கூறியபோது செல்லப்பருக்கு ஆத்திரத்தினால் உடல் நடுங்கியது. கோபாவேசத்துடன் எழுந்த செல்லப்பர் பார்வதியின் பக்கம் பாய்ந்து சென்று 'சீ...நாயே..... உனக்கு அவ்வளவு திமிர் பிடிச்சிட்டுதோடி?' எனக் கூறி அவனைக் காலால் எட்டி உதைத்தார்.

பார்வதி நிலை தடுமாறி நிலத்திலே சாய்ந்தாள்.

அன்னம்மா பதறிப்போய், 'உனக்கென்ன தம்பி பயிற்சியும் பிடிச்சிருக்கா' எனக் கூறியபடி செல்லப்பரின் கையைப் பிடித்து அவர் மேலும் பார்வதியை எதுவும் செய்து விடாதபடி தடுத்தாள்.

'நீ சும்மா இரக்கா, உனக்கொண்டும் தெரியாது, உவளை...துண்டு துண்டாய் வெட்டினுல்தான் என்ற ஆத்திரம் திரும்' செல்லப்பர் பார்வதியை உதைப்பதற்காக மீண்டும் காலை ஓங்கினார்.

ஓவெனப் பெரிதாக அழுது கொண்டு சின்னத்தங்கம் ஓடிவந்து செல்லப்பரின் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

'எல்லாம் இந்த ஆட்டக்காரியாலை வந்துதுதான்' எனக் கூறிய செல்லப்பர் சின்னத்தங்கத்தைக் காலால் எத்தித் தள்ளினார்.

சின்னத்தங்கம் சிறிது தூரத்திலே போய் விழுந்தாள்.

'தம்பி இதுக்கோ போய் பார்வதியைக் கூட்டியந்தனி, ஆத்திரப்படுகிறது பிரயோசனமில்லை, நீ இப்ப கொஞ்சம் அமைதியாய் இரு'. அன்னம்மா செல்லப்பரைச் சமாதரனப் படுத்தினாள்.

'அக்கா நான் கூப்பிட உவள் வரமாட்டன் என்று சொல்லி ஆட்டம் போட்டவள். உவள் அப்பிடி அடம் பிடிச்சதிலே மாணிக்கனுக்கு உசார் வந்து அவன் எங்களை எதிர்க்கத் தொடங்கிவிட்டான். அவனை அடிச்ச முறிச்சப் போட்டுத்தான் நாங்கள் இவனைக் கூட்டியந்தனங்கள். இனி என்னென்ன கரச்சல் வரப்போகுதோ தெரியாது' செல்லப்பர் மீண்டும் ஆத்திரத்துடன் பார்வதியை முறைத்துப் பார்த்தார்.

பார்வதி பயத்துடன் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

'சின்னத்தங்கம் நீ பிள்ளையைக் கூட்டிக்கொண்டு விட்டுத் தள்ளிப் போ' எனக் கூறிய அன்னம்மா சின்னத்தங்கத்

தையும் பார்வதியையும் வீட்டினுள்ளே அனுப்பி வைத்தாள்.

செல்லப்பர் தலையில் கைவைத்த வண்ணம் மீண்டும் கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

இப்போது செல்லப்பருடன் கதை கொடுத்தால் திரும்பவும் அவருக்குக் கோபம் வந்து விடுமென நினைத்த அன்னம்மா ஒன்றும் பேசாது வீட்டினுள்ளே சென்றாள்.

'மாமி இந்த வீட்டிலே இனி என்னுடைய இருக்க முடியாது' அப்பு என்னை அடிச்சக் கொண்டு போடுவர்' பார்வதி அன்னம்மாவைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு விம்மினாள்.

'நீ ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாதை பார்வதி; இனி அவர் உன்னை அடிக்க மாட்டார்' எனக் கூறிய அன்னம்மா பார்வதியின் முதுகை ஆதரவாக தடவினாள்.

'மாமி இனி நான் உயிரோடை இருக்கிறதிலே பிரயோசனமில்லை', பார்வதி அழுகையை அடக்க முடியாமல் தேம்பினாள்.

அன்னம்மாவின் உள்னம் பதைபதைத்தது. பார்வதி இப்போது இருக்கும் நிலையில் சில வளை தனது உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளவும் கூடும் என எண்ணி அவள் கலக்க மடைந்தாள்.

பார்வதி நீ ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாதை, உனக்குக் கரச்சல் வராமல்பாக்கிறது என்றை பொறுப்பு எனப் பார்வதிக்கு ஆறுதல் கூறினாள் அன்னம்மா.

'அவர் கோவத்திலே இருக்கிறார். எனக்குப் பயமாய்க் கிடக்கு. நீதான் மச்சான் அவரைச் சமாதானப் படுத்த வேணும்' என அழுது கொண்டே கூறினாள் சின்னத்தங்கம்.

'இப்ப நீங்கள் இரண்டு பேரும் கொஞ்சம் ஆறுதலாய்ப் படுத்திடுங்கோ. நான் தம்பியோடையே கதைச்சுச் சமாதானப்படுத்திதான்' எனக் கூறிய அன்னம்மா வெளியே வந்து செல்லப்பர் படுத்திருந்த சார்மனைக் கதிரையின் அருகே அமர்ந்து, அவரோடு கதைக்கத் தொடங்கினாள்.

27.

காலை நேரத்தில் ஐந்தாறு பேர்தான் வாசிக சாலைக்குப் பேப்பர் வாசிக்க வருவது வழக்கம். ஆனால், அன்று அதிகமானோர் வாசிகசாலையில் கூடியிருந்தனர். செல்லப்பரின் மகளை மீட்டு வந்த செய்தி சிறிது நேரத்தில் ஊர்முழுவதும் காட்டுத் தீ போல் பரவியிருந்தது. வாசிக சாலைக்கு வந்தால் விபரம் அறியலாம் என்றெண்ணிப் பலர் அங்கு வந்திருந்தார்கள். செய்தி அறிந்தவுடனேயே சின்னத்தம்பர் முதல் வேலையாகத் துரைசிங்கம் முதலாளியின் வீட்டுக்குப் போய் அவருடன் கதைத்து விட்டுத்தான் வாசிக சாலைக்கு வந்தார். துரைசிங்கம் முதலாளியிடம் தான் கேட்டறிந்த விஷயத்தை அங்கிருந்தவர்களுக்கு அவர் கவல படக் கூறிக் கொண்டிருந்தார். அவரைச் சுற்றி எல்லோரும் வட்டமாக அமர்ந்திருந்தனர்.

'என்னதான் இருந்தாலும் துரைசிங்கம் ஆள் ஒரு விண்ணந்தான். செல்லப்பற்றை மகளை எப்படியோ விட்டை கொண்டு வந்து சேர்த்துப் போட்டார்தானே' சின்னத்தம்பர் தன்னைச் சூழ்ந்திருந்தவர்களைப் பார்த்து உற்சாகத்துடன் கூறினார்.

'எப்பிடிச் சின்னத்தம்பர் அவையன் இருந்த இடத்தைத் துரைசிங்கம் கண்டு பிடிச்சவராம்?' எனக் கேட்டார் அருகிலிருந்த கந்தையா.

'என்ன கந்தையா விசர்க்கேள்வி கேக்கிறாய்?... அந்த ஆள் ஊரைத் திண்ட புலி. ஒவ்வொரு ஊரிலும் அவருக்கு ஆக்கள் இருக்கின்றதானே'.

'எந்த ஊரிலிருந்து பார்வதியைப் பிடிச்சுக் கொண்டு வந்தவையாம்?'

'அதைமட்டும் என்னட்டைக் கேக்காதையுங்கோ அதுகள் வெளியிலே வந்தால் வீண் கரச்சல்தான் வரும்'.

'அப்ப மாணிக்கன்ரை சங்கதி என்ன மாநிரி? அவனைத் துரைசிங்கம் சும்மா விட்டிட்டாரோ?'

'எங்களுக்கேன் உந்தக் கதை? துரைசிங்கம் ஊருக்குள்ளையே அவனைச் சரிக்கட்ட வேணுமெண்டு கறுவிக் கொண்டு திரிஞ்சவர். இப்பிடியொரு சந்தர்ப்பம் கிடைச்சிருந்தால் சும்மாவோ விட்டிட்டு வந்திருப்பார்' என்றார் சின்னத்தம்பர் சிரித்தபடி.

'என்ன சின்னத்தம்பர் நீ மறைச்ச மறைச்சுப் பேசுறய் துரைசிங்கம் உன்னட்டை ஒண்டும் சொல்லேல்லையோ?' எனக் கேட்டார் இதுவரை நேரமும் பேசாதிருந்த அம்பலவாணர்.

'அதுதான் 'ஐலே' எனக்கும் சந்தேகமாய்க் கிடக்கு. துரைசிங்கம் என்னட்டை ஒண்டும் விளக்கமாய்ச் சொல்லேல்லை. ஒரு வேளை மாணிக்கனைச் சரிக்கட்டிப் போட்டுத் தான் வந்தாரோ தெரியேல்லை' என யோசனையுடன் கூறினார் சின்னத்தம்பர்.

'துரைசிங்கம் செய்தது சரியெண்டே நீ நினைக்கிறாய் சின்னத்தம்பர்?'

இப்படித் திடீரெனக் கந்தையா கேட்டது எல்லோருக்கும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. எல்லோரும் கந்தையாவை திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

'என்ன கந்தையா திடீரெண்டு உப்பிடிக்கேக்கிறாய்? உன்ரை கதையைப் பார்த்தால் துரைசிங்கம் ஏதோ பிழை செய்த மாநிரியெல்லோ கதைக்கிறாய்'.

'அந்த ஆள் செய்தது முழுப்பிழைகாணும்' என்றார் கந்தையா பக்கத்திலிருந்த மேசையில் குத்தியபடி.

'அப்ப கந்தையா அண்ணை, நீயும் அவங்களுக்கெல்லோ 'சப்போட்' பண்ணுறாய்' என்றார் அம்பலவாணர் கிண்டலான குரலில்.

'நான் ஒண்டும் 'சப்போட்' பண்ணிக் கதேக்கேல்லை, நீங்கள் தான் துரைசிங்கத்துக்குச் சார்ப்பாய்க் கதைக்கிறீர்கள்'.

'கந்தையா, இண்டைக்கு நாங்கள் மானம் மரியாதையோடே உனரினை இருக்கிறதுக்குக் காரணம் அந்த மனிசன் துரைசிங்கந்தான். இல்லாட்டில் கீழ் சாதிக்காரர்கள் தலைக்கு மேலை ஏறிவிடுவீனம். அந்த ஆஸ்தானே அவங்களை அடக்கி வைச்சிருக்கு' என்றார் சின்னத்தம்பர்.

'நான் சொல்லுறது உங்கள் ஒருத்தருக்கும் விளங்கேல்லை...ஒரு கீழ்சாதிக்காரன் கூட்டிக்கொண்டுபோய் வைச்சிருந்த பெட்டையைத் திருப்பி வீட்டை கொணந்தது தான் பிழையெண்டு சொல்லுறன்' என்றார் கந்தையா சின்னத்தம்பரைப் பார்த்து.

'அப்ப கீழ் சாதியான்கள் எங்கடை பிள்ளையனைக் கலியாணம் முடிச்சு, குடும்பம் நடத்தி, பிள்ளைகுட்டியுளும் பெறுவங்கள், எல்லாத்தையும் நாங்கள் பாத்துக்கொண்டல்லோ இருக்கவேணும்' என்றார் சின்னத்தம்பர் காரசாரமாக.

'நீ என்னப்பா விழல்கதை கதைக்கிறாய். அவங்கள் கொண்டுபோய் எச்சில் படுத்தினைத வீட்டுக்குள்ளே கொண்டு வந்து வைச்சிருக்கிறதுதான் சரியெண்டு நீ சொல்லுறாய் போலை கிடக்கு' என்றார் கந்தையா பலமான குரலில்.

'நீ தான் கந்தையா விசர்க்கதை கதைக்கிறாய் துரைசிங்கனை உப்பிடிச் செய்யாமலிருந்தால் நாளைக்கு உன்னை வீட்டிலும் அவங்கள் நுழைஞ்சிடுவங்கள் எண்டதை நினைச்சுக்கொள், அவங்கள் ஒருத்தருக்கும் பயப்பிடமாட்டாங்கள்' என்றார் சின்னத்தம்பர் கோபமாக.

'என்னை வீட்டிலே உப்பிடியெண்டு நடந்தால் நான் அவையனைக் கைகழுவி வீட்டிலுவன். திரும்பவும் அடிவீட்டுக்குள்ளே கொண்டு வந்து வைக்கமாட்டன்...நாளைக்கு உங்கடை வீட்டிலே நல்லது கெட்டது நடந்தால் செல்லப்பரும்

வருவார்தானே. கீழ் சாதிக்காரன் கூட்டிக்கொண்டுபோன மகளைக் கொண்டு வந்து வைச்சிருக்கிற செல்லப்பர், வரலாமெண்டால் ஒரு கீழ் சாதிக்காரனும் வரலாந்தானே...'

கந்தையா இப்படிச் கூறியதும் அங்கு ஓர் அசாதாரண மௌனம் நிலவியது.

'என்ன...ஏன் எல்லாரும் வாயடைச்சப்போய் இருக்கிறீர்கள்? பேசுங்கோவன்'.

'...' ஒருவரும் பதில் பேசவில்லை.

'செல்லப்பர் இப்ப மகளை வீட்டிலே கொணந்து வைச்சிருக்கிறார்; கொஞ்சக்காலம் போனால் அவனுக்குக் கலியாணமும் பேசிச் செய்து வைப்பர். நீங்கள் எல்லாரும் அந்தக் கலியாணத்தை நின்று நடத்தி வைப்பியல்போலை கிடக்கு' என்றார் கந்தையா தொடர்ந்து.

அப்போதும் ஒருவரும் பேசவில்லை.

'என்ன அண்ணையவை கதைச்சுக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். கடுத்தாசிக் கூட்டம் விளையாடேல்லையோ?'

எல்லோரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். நடேச சிரித்தபடி அவர்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். கசங்கிக் கிழிந்துபோயிருந்த அரைக் காற்சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டுத் துழாவி, கச்சான் கடலையொன்றை எடுத்து வாயில் வைத்துக் கடித்து, அதன் தோலை வெளியே துப்பிவிட்டு, ஏதோ முணு முணுத்தபடி கடலையை வாயில் போட்டுச் சப்பிக்கொண்டு வந்தவன், மடத்துத் திண்ணையில் போய் அமர்ந்து கொண்டு எல்லோரையும் பார்த்து விகற்பமின்றிச் சிரித்தான்.

'என்ன மச்சான் விசேஷம்?' சின்னத்தம்பர்தான் கேட்டார்.

நடேச அவரது கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாது அம்பல வாணரின் பக்கத்திரும்பி, 'வாணரண்ணே, பார்வதி மச்சாள் வந்திட்டாளெல்லோ. உனக்குத் தெரியாதே?' எனக் கேட்டான்.

தன்னிடம் நடேசு அப்படிக்கேட்டது அம்பலவாணருக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. ஆனாலும் சமாளித்துக் கொண்டார்.

'இல்லை மச்சான் எனக்குத் தெரியாது. எப்ப வந்தவ?'

'இராத்திரிதான் வந்தவவாம்'

'இவ்வளவு நாளும் எங்கை போயிருந்தவ?'

'முத்தையன் கட்டுக்கு'

'என்ன முத்தையன் கட்டுக்கோ? உனக்கு எப்பிடித் தெரியும்?' சின்னத்தம்பர் நடேசுவைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

'அப்படியெண்ணுதான் எங்கடை அம்மாவும் மாமியும் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தவை'.

இப்போது அங்கிருந்தவர்களுக்குச் செய்தியொன்று புதிதாகக் கிடைத்ததால், மேலும் விஷயம் அறிவதற்காக நடேசுவிடம் கதைக்கொடுத்தார்கள்.

'முத்தையன் கட்டிலையிருந்து எப்பிடி உன்னை மச்சான் வீட்டுக்கு வந்தவ?'

'அது எப்படியெண்டு எனக்குத் தெரியாது அண்ணையவை'

நடேசு இப்படிச் கூறியது அங்கிருந்தவர்களுக்கு ஏமாற்றமாய்ப் போய்விட்டது.

'நடேசு நீ உன்னை மச்சானைப் போய்ப் பாக்கேல்லையே? எனக் கேட்டார் கந்தையா.

'ஏன் பாக்கேல்லை, இப்ப அவனைப் போய்ப் பாத்துட்டுத்தான் இங்கை வாறன்'.

'நீ உன்னை மச்சானோடே கதைக் கேல்லையோ?' என்றார் சின்னத்தம்பர் சிரித்தபடி.

'அவவுக்கு இப்ப பெரிய நடப்பு. ஒருதரோடையும் கதைக்கிறேல்லை. நெடுக நெடுக அறைக்குள்ளே போய் இருக்கிறா. நான் கதைக்கேட்ட போழுதும் என்னோடே ஒண்டும் பேசேல்லை... ஏன் மச்சான் என்னோடே கோவமோ' என்று கேட்டன். இல்லையெண்டு தலையை மட்டும் ஆட்டினான்...பதில்

சொல்லேல்லை' எனக் கூறி விட்டு அந்த இடத்தை விட்டு எழுந்தான் நடேசு.

'என்ன நடேசு அவசரப் படுகிறாய்? கொஞ்ச நேரம் இருந்து கதைச்சிட்டுப் போவன்' என அவனைத் தடுத்தார் அம்பலவாணர்.

'அண்ணையவை எனக்கு நேரமில்லை. நான் போகவேணும், உங்கை பிள்ளையார் கோயிலிலே ஒரு கலியாணமாம். கோயிலடியிலே நிறையக் காரி நிக்குது. நான் ஒருக்கா பெம்பிளை மாப்பிளையை பாக்கவேணும்' எனக் கூறிய நடேசு அங்கிருந்தவர்களிடம் மேலும் கதைத்துக் கெர்ண்டிராமல் அவ்விடத்தை விட்டகன்றான்.

வாசிகசாலையில் இருந்தவர்களும் ஒவ்வொருவராகக் கலையத் தொடங்கினர்.

28.

சில நிமிடங்களில் நடந்து முடிந்துவிட்ட அந்தப் பயங்கர நிகழ்ச்சி செங்கமலத்தை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியிருந்தது. அதிலிருந்து விடுபட அவளுக்குச் சிறிது நேரம் பிடித்தது. மாணிக்கத்தின் தலையிலிருந்து இரத்தம் வழிந்தோடிய படி இருந்தது. அவன் நினைவிழந்து கிடந்தான். செங்கமலத்துக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. மாணிக்கத்தின் முக்கினருகே விரலை வைத்து மூச்சு வருகிறதா எனக் கவனித்தான். சிறிதாக மூச்சு வந்து கொண்டிருந்தது.

சற்று முன்னர் அவன் போட்ட சத்தத்தைக் கேட்டு அயலிலுள்ளவர்கள் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். செங்கமலம் அவர்களுக்கு நடந்ததை விளக்கிக் கூறினான். மாணிக்கத்தை எல்லோருமாகத் தூக்கி ஒரு வாங்கில் படுக்கவைத்து

விட்டு ஈரத் துணியால் அவனது தலையிலே கட்டுப்போட்டார்கள். இரத்தம் வழிந்தோடுவதைத் தடுப்பதற்கு அவர்கள் செய்த முயற்சி எதுவும் பலனளிக்க வில்லை. மாணிக்கம் மயங்கிய நிலையிலேயே கிடந்தான்.

மாணிக்கத்தை உடனே ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லாவிட்டால் உயிருக்கே ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடும் போல் அவர்களுக்குத் தோன்றியது. ஒருவன் கார்பிடித்து வருவதாகக் கூறிவிட்டு வீட்டு விழுந்ததையில் வைக்கப்பட்டிருந்த கந்தசாமியின் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு அவசர அவசரமாக வெளியே சென்றான். தனது கணவன் கந்தசாமி அந்த நேரத்தில் அங்கு இல்லாமல் போய்விட்டாரே என செங்கமலத்தின் மனம் பதறிய வண்ணம் இருந்தது.

சிறிது நேரத்தின் பின் மாணிக்கத்தைக் கொண்டு செல்வதற்குக் கார் வந்து சேர்ந்தது. மாணிக்கத்தை அங்கிருந்த வர்களின் துணையோடு காரில் ஏற்றிக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் புறப்பட்டாள் செங்கமலம். மாணிக்கத்தின் உயிருக்கு எதுவும் நேரக்கூடாதென அவளது மனம் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தது. பார்வதியைப் பற்றிய எண்ணமும் செங்கமலத்தைப் பெரிதும் வாட்டியது. பார்வதிக்கு என்ன நேர்ந்திருக்குமோ, அவளை என்ன செய்திருப்பார்களோ என்றெல்லாம் அவள் எண்ணிக் கலங்கினாள். ஆஸ்பத்திரியில் மாணிக்கத்தைச் சேர்க்கும் போதும் அவன் நினைவிழந்த நிலையிலேயே கிடந்தான்.

மாணிக்கம் யாரால் தாக்கப்பட்டாளென ஆஸ்பத்திரியிலுள்ளவர்கள் விபரம் கேட்டபோது செங்கமலத்தால் எதுவுமே கூறமுடியவில்லை. உண்மையில் யார் மாணிக்கத்தைத் தாக்கினார்கள் என்பது அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

அவசர அவசரமாக மாணிக்கத்தைப் பரிசோதித்த வைத்தியர்கள் அவனைச் சிகிச்சைக்காக உள்ளே எடுத்துச் சென்றார்கள். மாணிக்கத்தின் நிலைமை மிகவும் மோசமாயிருக்கிறது என்பதை மட்டுந்தான் அவர்கள் செங்கமலத்திடம் கூறினார்கள்.

ஆஸ்பத்திரி ஊழியர்கள் செங்கமலத்தையும் கூடவந்தவர்களையும் ஆஸ்பத்திரியின் உள்ளே அனுமதிக்க மறுத்து, மறுநாட் காலை வந்து பார்க்கும் படி கூறிவிட்டார்கள்.

மாணிக்கத்தை அநாதரவாக ஆஸ்பத்திரியில் விட்டுச் செல்ல செங்கமலம் விரும்பவில்லை. ஆனாலும் வேறு வழியின்றி அவள் கூட வந்தவர்களோடு வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாள்.

செங்கமலம் வீட்டை அடைந்து வெகுநேரத்தின் பின்பு தான் கந்தசாமி வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். முத்தையன் கட்டுக்கு வரும் கடைசி பஸ்சையும் தவறவிட்டு விட்டு அவன் வெகு தூரம் நடந்து வீட்டுக்கு வந்ததால் காலதாமதமாகிவிட்டது. செங்கமலம் சகல விஷயங்களையும் அவனிடம் கூறினாள். அதைக் கேட்டபோது கந்தசாமி பதறிப் போனான். மாணிக்கத்துக்கு ஏற்பட்ட நிலைமையை நினைத்த போது அவனது கண்கள் கலங்கின. உடனே ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்ல வேண்டுமென அவன் புறப்பட்டான். ஆனால், ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றால் அந்த நேரத்தில் மாணிக்கத்தைப் பார்க்க ஆஸ்பத்திரி ஊழியர்கள் அனுமதிக்க மாட்டார்கள் எனக் கூறிச் செங்கமலம் அவனைத் தடுத்துவிட்டாள்.

அன்று இரவு முழுவதும் செங்கமலமும் கந்தசாமியும் நித்திரை கொள்ளவேயில்லை. செங்கமலம் கூறியதிலிருந்து செல்லப்படும் துரைசிங்கமும் அவர்களுடைய கையாட்களுந்தான் மாணிக்கத்தைத் தாக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதை கந்தசாமியால் ஊகிக்க முடிந்தது.

'இதெல்லாத்துக்கும் நான் தான் காரணம். என்னுடைய தான் மாணிக்கம் பார்வதியை முத்தையன் கட்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தான். அவன்ரை உயிருக்கு ஏதேன் நடந்தால் அதுக்குக் காரணம் நான்தான் என செங்கமலத்திடம் கூறிக் கலங்கிய வண்ணம் இருந்தான் கந்தசாமி.

நன்றாகப் பொழுது புலர்வதற்கு முன்பே செங்கமலமும் கந்தசாமியும் ஆஸ்பத்திரிக்குப் புறப்பட்டார்கள். அவர்கள்

அங்கு சென்ற போது ஆஸ்பத்திரியில் கிடைத்த செய்தி மேலும் அவர்களுக்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. மாணிக்கத்தின் நிலைமை மோசமடைந்திருந்ததினால் அவனை முல்லைத் தீவு பெரியாஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள் என்றும் அவனுக்கு இன்னமும் நிலைவு திரும்பவில்லை என்றும் அறிந்த போது கந்தசாமியின் நெஞ்சு விறைத்துப் போயிற்று. உடனே அவன் செங்கமலத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு முல்லைத் தீவு பெரியாஸ்பத்திரிக்குப் புறப்பட்டான்.

29.

கோவிந்தனும் பொன்னியும் பெரிதும் கலங்கிப் போயிருந்தனர். துரைசிங்கம் முதலாளி இன்னும் ஒரு கிழமைக்குள் குடியிருக்கும் காணியையும் தோட்டம் செய்யும் நிலத்தையும் விட்டுவிட வேண்டுமெனக்கூறியதிலிருந்து அவர்களுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. துரைசிங்கம் கமக்காறனிடம் சென்று கெஞ்சி மன்றாடியாவது இன்னும் சிறிது காலத்துக்குத் தவணை தரும்படி கேட்கலாமெனக் கோவிந்தன் யோசித்தான். ஆனால், துரைசிங்கம் கமக்காறன் இப்போது இருக்கும் நிலையில் தங்களுக்கு இரக்கம் காட்டமாட்டார் என்பதும் அவனுக்குத் தெரிந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மாணிக்கம் எங்கே இருக்கிறான், என்ன ஆனால் என்ற விபரங்கள் எதுவும் தெரியாதது அவனுக்கும் பொன்னிக்கும் பெரிதும் கலக்கத்தைக் கொடுத்தது.

கோவிந்தனுக்கு எந்த வேலையும் ஒடவில்லை. துரைசிங்கம் கமக்காறன் வந்து போனதிலிருந்து ஒரே யோசனையுடனும், கவலையுடனும் எந்த நேரமும் வீட்டிலேயே அடைந்து கிடந்தான்.

'என்ன மச்சான் யோசிச்சுக் கொண்டு இருக்கிறாய்?' குரல் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்தபோது, குட்டியன் அங்கே வந்திருப்பதைக் கவனித்தான் கோவிந்தன்.

'ஒண்டியில்லைக் குட்டியன். இப்ப இருக்கிற நிலைமையில் எனக்கு விசர் வந்திடும் போலைக் கிடக்கு; இன்னும் ஒரு கிழமையிலே நாங்கள் தெருவிலேதான் திக்க வேண்டியவரும்'

'இல்லை மச்சான் நீ அப்பிடியொண்டும் யோசிக்காதே; நான் எல்லாத்துக்கும் துரைசிங்கம் கமக்காறனோடே பேசி ஒரு நல்ல முடிவு எடுத்துக் கொண்டுதான் இங்கை வந்திருக்கிறன்'.

அப்போது வீட்டினுள்ளே அடுப்படியில் வேலையா மிருந்த பொன்னி, குட்டியனின் குரல் கேட்டு வெளியே வந்தாள்.

'என்ன தம்பி கமக்காறன் சொன்னவர்...?'

'அக்கா உனக்குச் சங்கதி தெரியாதோ? செல்லப்பர் கமக்காறன்ரை மேனைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்திட்டின மாம்'.

'என்ன...? எப்ப கூட்டியந்தவை? எங்கையிருந்து கூட்டியந்தவை?' பொன்னி கேள்விமேல் கேள்வியாகக் கேட்டாள்.

'அதுதானக்கா எனக்கும் தெரியேல்லை. நான் இந்தச் சங்கதியைக் கேள்விப்பட்டவுடனே துரைசிங்கம் கமக்காறன்ரை வீட்டுக்குப்போய்க் கதைச்சுப் போட்டுத்தான் வாறன். அவர் ஒண்டும் சொல்லுறா ரில்லை.'

'மாவிக்கனைக் கமக்காறனைவ ஏதேன் செய்து போட்டினமோ தம்பி?' பொன்னி பதட்டத்துடன் கேட்டாள்.

'சா...அப்பிடியொண்டும் இருக்காது. ஆனால், துரைசிங்கம் கமக்காறன் ஒண்டையும் சொல்லாமல் மறைக்கிறதுதான் எனக்குக் கொஞ்சம் யோசனையாயிருக்கு' எனச் சிந்தனையுடன் கூறினான் குட்டியன்.

'கமக்காறவை மாணிக்கனைச் சும்மா விட்டிருக்க மாட்டினம். உயிரோடை தன்னும் விட்டு வைச்சிருப்பினமோ தெரியேல்லை' எனப் பதறினான் கோவிந்தன்.

அதைக் கேட்ட பொன்னி அழத் தொடங்கிவிட்டாள்.

'நீங்கள் இரண்டு பேரும் மனசை தளரவிடாதையுங்கோ. அப்பிடியொண்டும் நடந்திருக்காது' என அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறினான் குட்டியன்.

'குட்டியன் எல்லாத்தையும் நீ விபரமாய்ச் சொல்லு. அரையும் குறையுமாய்ச் சொல்லி எங்களைக் கவங்க வைக்காதே' எனப் பதட்டத்தான் கோவிந்தன்.

'செல்லப்பர் கமக்காறன், துரைசிங்கம் கமக்காறனோடை போய்த்தான். மேனைக் கூட்டியந்தவராம். நான் எவ்வளவோ கெஞ்சி மன்றாடிக் கேட்டுப் பார்த்தன்; அந்த விஷயம் உனக்குத் தேவையில்லையென்று கமக்காறன் சொல்லிப் போட்டார். மாணிக்கத்துக்கு ஏதேன் உயிருக்கு ஆபத்தோ என்று கூடக் கேட்டுப்பார்த்தன். அவர் மாணிக்கனைத் தாங்கள் காணவேயில்லை என்று சொல்லுரார்'.

'அப்ப செல்லப்பர் கமக்காறனிட்டையாவது போய்க் கேட்டு வாவன் தம்பி' என அழுத வண்ணம் கூறினான் பொன்னி.

'என்னக்கா நீ கதைக்கிறகதை. அவற்றை மேனைத் தானே மாணிக்கன் கூட்டிக் கொண்டு போனவன்; நான் எந்த முகத்தோடை போய் அவரோடை கதைக்கிறது'.

'துரைசிங்கம் கமக்காறன் வேறையொன்றும் சொல்லேல்லையோ?' என யோசனையுடன் கேட்டான்கோவிந்தன்.

'கொஞ்சக் காலத்துக்கு என்டாலும் உங்களை இந்தக் காணியிலே இருக்கிறதுக்கும், தோட்டம் செய்யிறதுக்கும் தவணை குடுத்துச் சொல்லி அவரிட்டைக் கெஞ்சிக் கேட்டன்; அவருக்கு உடனை பெரிசாய்க் கோபம் வந்திட்டுது. தன்னை மண் அள்ளித் திட்டினவையை காணியிலே இருக்க விடுகிறதோ என்று கேக்கிறார். நான் அவரைச் சமாதானப்

படுத்த பெரிய கஷ்டமாய்ப் போச்சு. கடைசியிலே காலிலே விழந்து கும்பிட்டன். அதுக்குப் பிறகுதான் அவற்றை கோபம் அடங்கிச்சுது. இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு உங்களை இந்தக் காணியிலே இருக்கலாமென்று சொல்லி இருக்கிறார்' என விபரமாகக் கூறினான் குட்டியன்.

'குட்டியன் இதிலே ஏதோ சூழ்ச்சி இருக்கு; கமக்காறன் ஒன்று சொன்னால் பிறகு ஆர் என்ன சொன்னாலும் மாத்த மாட்டார். அவற்றை குணம் எனக்குத் தெரியும். அவர் மாணிக்கனுக்கு ஏதோ செய்து போட்டு வந்துதான் இப்ப எங்களைக் காணியிலே குடியிருக்க தவணை குடுத்திருக்கிறார்'.

கோவிந்தன் கூறுவதும் சரியாக இருக்கலாம் போலக் குட்டியனுக்குத் தோன்றியது.

அப்போது வெளியே சைக்கிள் மணியோசை கேட்டது. தட்டிப்படலையடியில் தந்திச் சேவகன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

'கோவிந்தனுடைய வீடு இதுதானே?'

கோவிந்தன் எழுந்து தந்திச் சேவகனருகில் சென்றான். அவனைத் தொடர்ந்து குட்டியனும், பொன்னியும் சென்றார்கள்.

'அவசரத் தந்தி ஒன்று வந்திருக்கு' எனக் கூறிக் கொண்டு கோவிந்தனிடம் கையொப்பம் வாங்கினான் தந்திச் சேவகன்.

'எங்களுக்கு வாசிக்கத் தெரியாது; உந்தத் தந்தியை ழுக்கா வாசிச்சுக் காட்டுங்கோ தம்பி' எனப் பதட்டத்தான் சொன்னான் கோவிந்தன்.

'மாணிக்கம் முல்லைத்திவு ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப் பட்டிருக்கிறான். உடனே வரவும்'—கந்தசாமி.

தந்தியை வாசித்துக் கூறிய தந்திச் சேவகன், அதனைக் கோவிந்தனது கையில் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பினான்.

'என்றை பிள்ளையை அன்னமார்தான் காப்பாத்த வேணும்' பொன்னி பெரிதாக ஒப்பாரி வைத்து அழத் தொடங்கி விட்டாள்.

கோவிந்தனுக்கும், குட்டியனுக்கும் அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபட சிறிது நேரம் பிடித்தது. மாணிக்கத்துக்கு கமக்காறர்கள் தான் ஏதோ தீங்கு செய்து விட்டார்கள் என்பது இப்போது அவர்களுக்கு திட்டவட்டமாகத் தெரிந்து விட்டது.

கந்தசாமி ஏன் தந்தி கொடுத்திருக்கிறான்? அவனுக்கு எப்படி மாணிக்கம் முல்லைத்தீவு ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பது தெரிய வந்தது? மாணிக்கத்தின் உயிருக்கு ஏதேன் ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்குமோ?

எதற்கும் உடனே முல்லைத்தீவு ஆஸ்பத்திரிக்குப் புறப்பட்டுச் செல்வதுதான் சரியெனத் தீர்மானித்தான் கோவிந்தன்.

'மச்சான் நீயும் அக்காவும் உடனே புறப்படுங்கோ. நான் ஒருக்கா என்றை வீட்டை போட்டு வாறன். எல்லோருமாய் முல்லைத்தீவுக்குப் போவம்' எனக் கூறிவிட்டு அவசரமாக அங்கிருந்து புறப்பட்டான் குட்டியன்.

* * *

முல்லைத்தீவு அரசினர் ஆஸ்பத்திரியில், அவசர சிகிச்சைப் பகுதியில் உள்ள பிரத்தியேக அறையொன்றில் மாணிக்கம் படுத்திருந்தான். அவனது உடலைச் சுற்றி எங்கும் சுட்டுப் போட்டிருந்தார்கள். கைவிலே ஊசியொன்று பொருத்தப்பட்டு அதன் மூலமாக அவனது உடலில் சிறிது சிறிதாக ஏதோ நிரவம் ஏற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவனைப் பார்ப்பதற்கோ அல்லது அவனுடன் கதைப்பதற்கோ யாருக்கும் அனுமதி வழங்கப்படவில்லை.

அதிகாலையில் அவனுக்கு நினைவு திரும்பி இருந்தது. அப்போது அவன் தன்னை இனம் தெரியாத நான்கு பேர் தாக்கிவிட்டுச் சென்றதாக வைத்தியர்களிடம் வாக்குமூலம் கொடுத்திருந்தான். பார்வதியைத் தன்னிடமிருந்து அவர்கள் பிரித்து சென்ற விபரம் எதையும் அவன் அவரிடமிடம் கூறவில்லை.

ஆஸ்பத்திரி விழுந்தையிலிருந்த வாங்கொவ்வில் கந்தசாமி யும்; செங்கமலமும் கவலையே உருவாக அமர்ந்திருந்தனர். வைத்தியர்கள் கூறிய விபரங்கள் பெரிதும் அவர்களைக் கலக்கத்துக்குள்ளாக்கியிருந்தது. மாணிக்கத்தின் வலது கால் முறித்து விட்டதென்றும்-தலையில் பலமான அடி விழுந்ததினால் இரத்தப் பெருக்கு ஏற்பட்டு அவனது நிலைமை கவலைக்கிடமாக இருக்கின்றதென்றும் அவன் பலமான அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியிருக்கிறான் எனவும் அவர்கள் கூறினார்கள்.

மாணிக்கம் காலையில் தங்களுடன் சில வார்த்தைகள் பேசியதாகவும் தன்னை அடித்தவர்களை அவனுக்குத் தெரிய வில்லை எனவும் வைத்தியர்கள் கூறியபோது கந்தசாமிக்கு பெரிதும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

மாணிக்கம் ஏன் தன்னைத் தாக்கியவர்களை யாரெனத் தனக்குத் தெரியாதெனக் கூறவேண்டும்? பார்வதியைக் கடத்திச் சென்ற விபரத்தை ஏன் மாணிக்கம் அவர்களிடம் கூறவில்லை? ஒருவேளை அவனுக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியினால் மூளை தாக்கப்பட்டு எல்லாவற்றையுமே மறந்து விட்டானோ?

கந்தசாமி இப்போது பெரிதும் சோர்வடைந்திருந்தான். ஒவ்வொரு நிமிடமும் அவன் கோவிந்தனது வரவை எதிர்பார்த்த வண்ணம் இருந்தான்.

கோவிந்தனும், குட்டியனும், பொன்னியும் அன்று மாலைதான் ஆஸ்பத்திரியை வந்தடைந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டதும் தான் கந்தசாமிக்கு சிறிது ஆறுதலாக இருந்தது. அவர்கள் அங்கு வந்தபோது காலந்தாழ்ந்து விட்டபடியால், ஆஸ்பத்திரி ஊழியர்கள் அவர்களை உள்ளே அனுமதிக்க மறுத்து விட்டார்கள். கந்தசாமி பெரும் சிரமப்பட்டு அங்குள்ளவர்களுக்கு நிலைமையை விளக்கிய பின்பு தான் அவர்களை ஐந்து நிமிட நேரம் மாணிக்கத்தைப் பார்ப்பதற்கு அனுமதி வழங்கினார்கள்.

மாணிக்கம் கூட்டில் படுத்திருந்த நிலைமையைப் பார்த்ததும்பொன்னி பெரிதாக ஓலமிட்டு அழத்தொடங்கி விட்டாள். கோவிந்தனது நெஞ்சு விறைத்துப் போயிற்று. குட்டியனும் ஒருகணம் கலங்கிவிட்டான்.

மாணிக்கம் எதுவுமே பேசவில்லை. எல்லோரையும் ஒருகணம் பார்த்துவிட்டுக் கண்களை மூடிக் கொண்டான். அவனது முகத்தில் வேதனையின் சாயல் படர்ந்திருந்தது.

பொன்னி, மாணிக்கத்தின் அருகே சென்று அவனோடு கதைக்க முயன்ற போது வைத்தியசாலை ஊழியர்கள் அவளைத் தடுத்து எல்லோரையும் வெளியேறும்படி கூறி விட்டார்கள். பொன்னியைத் தேற்றுவது குட்டியனுக்கும், கந்தசாமிக்கும் பெருஞ் சிரமமாய்ப் போயிற்று. அவள் மாணிக்கத்தின் அருகேயே தான் இருக்க வேண்டுமெனக் கூறி ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியே வர மறுத்து விட்டாள். பெருஞ் சிரமப்பட்டு கந்தசாமி அவளை வெளியே கூட்டி வந்தான். இனி அங்கு இருப்பதில் பிரயோசனமில்லை எனத் தெரிந்த கந்தசாமி, மறுநாட்காலை வந்து மாணிக்கத்தைப் பார்க்கலாம் எனக் கூறி எல்லோரையும் அழைத்துக் கொண்டு முத்தையன் கட்டுக்குப் புறப்பட்டான்.

30.

பலவிதமான பிரச்சினைகள் துரைசிங்கம் முதலாளியின் மூளையைப் போட்டுக் குடைந்து கொண்டிருந்தன. செல்லப்பரின் மகள் பார்வதியை மாணிக்கத்திடமிருந்து மீட்டு வராவியில் தனது மதிப்புக்கு இழுக்கு ஏற்பட்டுவிடுமென நினைத்து அவர் செய்த காரியம் இப்போது விபரீதத்

தில் முடிந்திருக்கிறது. மாணிக்கத்தின் திமிரை அடக்குவதற்கு உதவியாக தான் அழைத்துச் சென்றவர்கள் அவனது உயிருக்கே ஆபத்து ஏற்படும் வகையில் அவனை அடிப்பார்கள் என அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. மாணிக்கத்தின் உயிருக்கு எதுவும் ஆபத்து ஏற்பட்டால் அதனால், பல கரச்சல்கள் ஏற்படும் என்பதைத் துரைசிங்கம் முதலாளி இப்போது உணர்ந்து கொண்டார்.

அவர் பார்வதியை மீட்டுவந்ததைப்பற்றி பலரும் பல விதமான அபிப்பிராயங்கள் தெரிவித்தனர். பார்வதியை மீட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கக் கூடாதென அவரிடம் நேரடியாகவே சிலர் கூறியிருந்தனர். ஒரு கீழ்ச்சாதிக்காரனோடு கூடிச் சென்றவனை மீட்டுவந்ததால் தமது சமூகத்துக்கே இழுக்கு ஏற்பட்டு விட்டதெனப் பலர் கூறிக்கொண்டார்கள்.

பார்வதியை அழைத்து வந்து ஐந்து நாட்கள் கழிந்து விட்டன. இந்த ஐந்து நாட்களும் அவர் கலங்கிய வண்ணம் இருந்தார். எந்த நேரமும் பொலிசார் தன்னைத்தேடி வரலாமென அவர் எதிர்பார்த்தார். அவர் எதிர்பார்த்தது போல் எதுவுமே நடக்காதது அவருக்குச் சிறிது யோசனையாகவும் இருந்தது.

மாணிக்கம் ஆபத்தான நிலையில் முல்லைத்தீவு ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்றும்; அவனைப் பார்ப்பதற்காக கோவிந்தன், குட்டியன், பொன்னி முதலானோர் முல்லைத்தீவுக்குச் சென்றதாகவும் அறிந்த பொழுது துரைசிங்கம் முதலாளியின் மனம் மேலும் கலக்க மடைந்தது.

செல்லப்பர் வேலைக்கு வராததினால் தமாதமாகியிருந்த வேலைகளையெல்லாம் அவர் காலந்தாழ்த்தாது கவனிக்கவேண்டியிருந்தது. அதனால், அவர் செல்லப்பரை உடனே வேலைக்கு வரும்படி சொல்லியனுப்பி இருந்தார். செல்லப்பரும் மறுப்பு எதுவும் கூறுது உடனே வந்து லொறியில் வேலை செய்யத் தொடங்கினார்.

இந்த வேளையிலே தான் துரைசிங்கம் முதலாளியின் மகளுக்குத் திருமணம் பொருந்தி வந்திருந்தது. மாணிக்கத்தைத் தாக்கியதால் ஏற்படும் பிரச்சினைகள் தோன்று முன் தனது மகளின் திருமணத்தை எப்படியாவது செய்து முடித்துவிட வேண்டும் என அவர் விரும்பினார். மாப்பிள்ளை வீட்டார் பெருந்தொகையான சேனம் கேட்டார்கள். எப்படியாவது அவர்கள் கேட்பதைக் கொடுத்து மகளின் திருமணத்தை முடித்துவிட வேண்டுமென்பதிலேயே அவரது எண்ணம் முழுவதும் லயித்திருந்தது. சேனமாகத் தோட்டக் காணியையும், கோவிந்தன் குடியிருக்கும் காணியையும் கொடுப்பதாக முடிவாயிற்று. ஆனால், மாப்பிள்ளை வீட்டார் கேட்ட பதிலையாயிரம் ரூபா பணத்தைக்கொடுப்பது தான் துரைசிங்கம் முதலாளிக்குப் பெரும் சிரமமாக இருந்தது.

அன்னமார் கோயிலிருக்கும் காணியை விற்று அந்தப் பணத்தைக் குடுத்து விடலாமென அவரது சிந்தனை ஓடியது. ஆனால், அவர் நினைத்தது போல் அது சுலபமான காரியமாக இருக்கவில்லை. ஊரிலுள்ள ஒருவராவது அந்தக் காணியை வாங்க முன்வரவில்லை. கோயிலிருக்கும் காணியில் குடியிருக்கவோ, அல்லது அதனை அழித்துக் கமம் செய்யவோ யாருமே விரும்பவில்லை. அந்தக் காணியில் அன்னமார் கோயில்கொண்டிருக்கும் ஒரே காரணத்தினால் ஊரிலிருப்பவர்கள் எல்லோருமே அதனை விலைக்கு வாங்கத் தயங்கினார்கள். அந்தக் காணியை அடைமானம் வைத்தாவது அவர் பணம் பெற முயற்சி செய்த போது யாருமே அந்தக் காணிக்கு அடைமானமாகப் பணம் கொடுக்கவும் முன்வரவில்லை. கடைசியில் தனது சொந்த வீட்டை அடைமானமாக வைத்துத்தான் துரைசிங்கம் முதலாளி பணத்தை பெறவேண்டியிருந்தது. அந்தப் பணம் மகளுக்குச் சேனம் கொடுப்பதற்கு மட்டுமே போதக்கூடியதாக இருந்தது. திருமணச்செலவுக்கு எப்படிப் பணத்தைப் பூர்த்தி செய்து எனத் தெரியாமல் யோசித்த வண்ணம் இருந்தார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

31.

முத்தையன்கட்டிலிருந்து வந்த நாள் முதல் மாணிக்கத்தின் நினைவாகவே இருந்தாள் பார்வதி. இரத்த வெள்ளத்தில் மாணிக்கம் விழுந்து கிடந்த போது தன்னைத் தந்தை தாக்கி வந்து காரிலே ஏற்றியதும், காருக்குள் இருந்தவன் மாணிக்கத்தின் உயிர் பிரிந்திருக்குமெனக் கூறியதும் அவளது நினைவில் அடிக்கடி வந்து அவளைப் பெரிதும் வேதனைப் படுத்திக்கொண்டிருந்தது. அவள் எந்த நேரமும் அழுத வண்ணம் இருந்தாள். அவளால் ஒழுங்காக உணவருந்த முடியவில்லை. மாணிக்கத்தின் உயிருக்கு எவ்விதத் தீங்கும் நேரிடக்கூடாதென அவளது மனம் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தது. மாணிக்கத்தின் உயிருக்கு ஏதும் ஆபத்து ஏற்படாதிருந்தால் நிச்சயம் அவன் வந்து தன்னை மீண்டும் அழைத்துச் செல்வானென்றும் தன்னைப் பிரிந்து மாணிக்கத்தால் இனி ஒரு கணமேனும் இருக்க முடியாதெனவும் பார்வதி நம்பினாள்.

செல்லப்பர் இப்போது பார்வதியுடன் கதைப்பதில்லை. வேலை முடிந்து வீட்டுக்குத் திரும்பினால் சின்னத்தங்கத்துடன் மட்டும் ஒரு சில வார்த்தைகள் பேசுவார். சின்னத்தங்கம் கூட முன்பு போல் பார்வதியுடன் அதிகம் கதைப்பதில்லை. அன்னம்மா அடிக்கடி வந்து பார்வதியுடன் அன்பாக அளவளாவி விட்டுச் செல்வாள். அவளை உணவருந்தும்படி வற்புறுத்துவாள். நட்டேசுவம் அடிக்கடி அங்கே வருவான். அவன் வரும் போதெல்லாம் வழமைபோல் பார்வதி

வதியுடன் சிறிது நேரம் கதைத்து விட்டுத் தான் செல்வான்.

காலையில் நேசு அங்கு வந்திருந்த போது 'ஏன் பார்வதி நீ இப்ப எனக்குப் பலகாரங்கள் சுட்டுத் தாறேல்லே? முந்தி நான் வரேக்கை நிறையத் தாறனியெல்லோ. என அவனிடம் கேட்டான்.

அவன் அப்படிக்கேட்ட போது, பார்வதிக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

இந்த நேசு மச்சாணைப் போலே வஞ்சகம் குதில்லாமல் எல்லோருமே இருந்து விட்டால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்குமென பார்வதி மனதில் எண்ணிக்கொண்டாள்.

'நானாக்கு வா மச்சான் உனக்குக் கட்டாயம் பலகாரம் சுட்டுத்தாறன்.'

'நீ சும்மா சொல்லி என்னை ஏமாத்திராய் பார்வதி!'

'இல்லை மச்சான், உன்னை ஒரு நாளும் நான் ஏமாத்த மாட்டன்.'

'உன்னை நம்பேலாது பார்வதி, என்னைக் கலியாணம் செய்யிறதெண்டு சொல்லிப் போட்டு ஏமாத்திப்போட்டாய் தானே' எனக் கூறிவிட்டுச் சிரித்தான் நேசு.

பார்வதி தன்னையும் மீறிக்கொண்டு சிரித்து விட்டாள்.

'இல்லை மச்சான் இனி உன்னை ஒரு நாளும் ஏமாத்த மாட்டன்..... பலகாரம் சுட்டுத்தாறன்.'

'நானாக்குக் கட்டாயம் வருவன்' எனக் கூறிவிட்டு நேசு புறப்பட்டான்.

தான் முன்பு விளையாட்டுத் தனமாக நேசு மச்சானுடன் கேலி பேசி அவரது மனதிலே ஆசைகளை வளர்த்து விட்டதற்காகப் பார்வதி இப்போது மிகவும் மனம் வருந்தினாள்.

மறுநாள் காலை எழுந்தபோது பார்வதிக்கு நேசு வருவானென்ற ஞாபகம் வந்தது. அவனுக்காக ஏதாவது

பலகாரம் செய்யலாம் என்ற எண்ணத்துடன் குசினிப்பக்கம் சென்றாள்.

பார்வதிக்கு தலை சுற்றியது. அடிவயிற்றுக்குள் ஏதோ குடைந்து குமட்டியது. விழுந்து விடாமல் இருப்பதற்காகத் திண்ணையிலே உட்கார்ந்து கொண்டாள். மீண்டும் மீண்டும் வயிற்றைக் குமட்டியது. நெஞ்சுக்குள் ஏதோ செய்தது அவள் வெளியே ஓடிவந்து பலத்த சத்தத்துடன் 'ஓங்காளித்து' வாந்தி எடுத்தாள். அவள் வாந்தியெடுக்கும் சத்தங்கேட்டு சின்னத்தங்கம் பதட்டத்துடன் வெளியே வந்தாள்.

முற்றத்தில் வேலியோரமாக எப்போதோ மாணிக்கம் கொண்டு வந்து நட்டு வைத்த மொந்தன் வாழைமரம் இப்போது தழதழவென வளர்ந்து பொத்தி தள்ளியிருந்தது. அந்தப் பொத்தியிலிருந்து விரிந்தசெம்மடல்களினாலாக நான்கைந்து காய்கள் வெளியே தலை நீட்டியிருந்தன. அடிமரத்திலிருந்து ஒரு சில குட்டிகள் முளைத்து வெளிக்கிளம்பியிருந்தன. பொத்தி விரிந்த பொலிவோடு அந்த வாழைமரம் ஒரு புறம் சாய்ந்திருந்தது.

அந்த வாழைமரத்தை ஒரு கையால் பிடித்தபடி குவிந்து வாந்தியெடுத்துக் கொண்டிருந்த பார்வதியைப் பார்த்ததும் சின்னத்தங்கம் துணுக்குற்றாள்.

'என்னடி பிள்ளை, ஏன் சத்தியெடுக்கிறாய். ஏதேன் குடிச்சப்போட்டியோ?' பார்வதி ஏதாவது நஞ்சைக்குடித்திருப்பாளோ என்ற சந்தேகம் சின்னத்தங்கத்துக்கு ஏற்பட்டது.

'நான் ஒண்டும் குடிக்கேல்லை அம்மா. தேத்தண்ணி நான் குடிச்சனான். தேத்தண்ணிக்கு சாயம் கூடிப்போச்சப் போலே. அது தான் வயித்தைக் குமட்டுது' பார்வதிமெதுவாக வந்து திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

சிறிது நேரத்தின் பின்பு எழுந்து குசினிக்கு சென்ற போது மீண்டும் அவளுக்குத் தலையைச் சுற்றி வாந்தி வந்தது. பார்வதியால் எதுவுமே செய்யமுடியவில்லை.

ஏன் இப்படித் தலையை சுற்றுகிறது?

ஏன் இப்படிச் சளைப்பாக இருக்கிறது?

ஏன் வாந்தி எடுக்க வருகிறது?

பார்வதி யோசித்துப் பார்த்தாள்.

ஒரு வேளை... ஒரு வேளை..... அப்படியும் இருக்குமோ? பார்வதிக்கு நெஞ்சுக்குள் ஏதோ செய்தது. மயக்கம் வருவது போல் இருந்தது. அவள் அப்படியே திண்ணையில் சாய்ந்து விட்டாள்.

இவ்வளவு நேரமும் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த சின்னத்தங்கத்துக்கு பலவிதமான சந்தேகங்கள் எழுந்தன. என்றும் இல்லாதவாறு பார்வதி ஏன் வாந்தி எடுக்கவேண்டும்? ஒரு வேளை..... கடவுளே எங்கடை குடும்பத்துக்கு எந்தவித அவமானமும் ஏற்படக்கூடாது. சின்னத்தங்கம் தலையிலே கைவைத்தபடி யோசனையில் ஆழ்ந்து விட்டாள்.

அப்போது அங்கு வந்த அன்னம்மா, 'என்ன சின்னத்தங்கம் தலையிலே கைவைச்சு யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறாய்?' எனக் கேட்டாள்.

'ஒண்டுமில்லை மச்சாள், உவன் பிள்ளையைப் பற்றித் தான் எனக்குக் கவலையாய்க் கிடக்கு. சாப்பிடாமல் கிடக்கிறாள். உப்பிடிச் சாப்பிடாமல் கிடந்தால் உடம்பு என்னத்துக்கு உதவும்.'

பார்வதி வாந்தி எடுத்ததை ஏனோ அன்னம்மாவிடம் கூறாமல் மறைத்து விட்டாள் சின்னத்தங்கம்.

'நான் பார்வதியைச் சாப்பிட வைக்கிறேன். நீ ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாதே' எனக் கூறிய அன்னம்மா பார்வதியின் அருகில் அமர்ந்து அவளின் முதுகை ஆதரவாக தடவினாள்.

32.

காலத்துக்குத் தான் எத்தனை மகத்தான சக்தி! அது எத்தனையோ சமுதாய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. புதிய சரித்திரங்களைப்படைத்திருக்கிறது. புது யுகங்களை உருவாக்கியிருக்கிறது. ஏன் பிரளயங்களையே ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அதற்குப்பார்வதியின் இதயத்திலே ஏற்பட்டிருக்கும் புண்களை ஆற்றுவதிலா சிரமம் இருக்கப்போகிறது?

பார்வதிக்கு அடிக்கடி தலைசுற்றுவதும் வாந்தியெடுப்பதும் தேகத்தில் ஏற்பட்ட வேறும் பல மாற்றங்களும் அவளின் மனதில் ஒரு புதிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தன. மாணிக்கத்துடன் சேர்ந்து வாழ்ந்த குடும்ப வாழ்க்கையின் பயனாக அவனால் அவளுக்கு அளிக்கப்பட்ட சின்னமொன்று வயிற்றுக்குள் வளர்ந்து கொண்டிருப்பதை அவள் உணரத்தொடங்கினாள்.

வயிற்றில் வளரும் அந்தக் கரு உண்மையிலேயே அவளுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. மாணிக்கம் கொடுத்த அந்தப் பரிசை ஏற்று அதனை நல்ல முறையில் வளர்ப்பது தான் மாணிக்கத்துக்கு தான் செய்யும் கைமாறாக இருக்குமென அவள் எண்ணினாள். மாணிக்கத்திடமிருந்து தன்னைப் பிரித்தெடுத்த மூடத்தனமான சமுதாய அமைப்புக்கு தனது வயிற்றிலே வளரும் சிசு ஒரு சவாலாக அமைய வேண்டுமென அவள் மனதிலே வைராக்கியம் கொண்டாள். தனது வயிற்றிலே வளரும் சிசுவைப் பற்றி யாருக்குத் தெரிந்தால் அதனால் பல தொல்லைகள் ஏற்படும் என

பதைப் பார்வதி உணர்ந்தாள். இதைப் பற்றி யாரிடமும் கூறாமல் காலப் போக்கில் ஏற்படும் மாற்றங்களைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்ற முடிவுடன் அவள் எதையுமே ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாரானாள்.

செல்லப்பர் அன்று வேலை முடிந்து வீட்டுக்குத் திரும்பியதும் சின்னத்தங்கத்திடம் கூறிய வார்த்தைகள் பார்வதியின் காதிலும் விழுந்தன.

'நேற்று மாணிக்கன் ஆஸ்பத்திரியிலே செத்துப்போனான்' தேநீர் அருந்தும்போது இதனைச் செல்லப்பர் சின்னத்தங்கத்திடம் கூறினார்.

குசினியிலிருந்த பார்வதி, 'ஐயோ' என ஒரு கணம் தன்னையறியாமல் அலறினாள். பின்பு சேலைத் தலைப்பை வாயில் வைத்து அமுக்கியபடி தன்னை மறந்து விம்மிவிம்மி அழுதாள்.

'என்ன தான் இருந்தாலும் அவனைச்சாகக் கூடியதாக அடிச்சிருக்கப்பிடாது' சின்னத்தங்கம் கலக்கத்துடன் கூறினாள்.

'நீ என்ன விசர்க்கதை பேசிராய். நாளை அவனை அடிச்சானா? துரைசிங்கம் கூட்டி வந்த ஆக்கள் எல்லோர் அவனை முறட்டுத்தனமாய் அடிச்சவை.'

'இதாலை ஏதேன் உங்களுக்குக் கரச்சல் வருமோ?' எனப்பயத்துடன் கேட்டாள் சின்னத்தங்கம்.

'அதைப் பற்றித் தான் எனக்குப் பயமாய்க் கிடக்கு. போகப் போகத் தான் எல்லாம் தெரியும். நான் தானே முதலிலேயே சொன்னான் உவனைக் கூட்டியரப்பிடா தெண்டு; நீ கூட்டியரவேணுமெண்டு பிடிவாதம் பிடிச்சாய் அதனாலே தானே உவ்வளவு கரச்சல் செல்லப்பர் சின்னத்தங்கத்தைக் கடிந்து கொண்டார்.'

'உங்களுக்கு எப்படி மாணிக்கன் செத்த சங்கதி தெரியும்' சின்னத்தங்கம் யோசனையுடன் கேட்டாள்.

'துரைசிங்கத்தான் சொன்னவர்; அண்டைக்கு முத்தையன்கட்டுக்கு எங்களோடை வந்த ஆன் தான் வந்து ஷால்லிப் போட்டுப் போனவனும்.'

'உது ஆரோ சம்மா கதை கட்டியிருக்கினம். அவனை அடிச்சும் இப்ப ஒரு மாசத்துக்கு மேலையாய்ப் போச்சு. இப்ப உந்தக் கதை வாறதெண்டால் நம்பேலாது.'

'அவனை அடிச்சவன் பயத்திலே வந்து துரைசிங்கத் திட்டைச் சொல்லிப் போட்டு போயிருக்கிறான். நீ விசர்க்கதை பேசிராய். உனக்கு எதைச் சொன்னாலும் சந்தேகந்தான்.'

'கோவிந்தனுக்கும் பொன்னிக்கும் இது தெரியுமோ?'

அடிபட்ட மறுநாளே கோவிந்தனும், பொன்னியும் குட்டியலேடை முத்தையன்கட்டுக்கு போனவையெல்லோ குட்டியன் மட்டும் அடுத்த நாள் வந்திட்டானும். கோவிந்தனும் பொன்னியும் இன்னும் திரும்பிவரேல்லை.'

இதுவரை நேரமும் அவர்களது சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பார்வதி தனது மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டாள். 'எல்லோருமாகச் சேர்ந்து எனது மாணிக்கத்தைக் கொலை செய்து விட்டார்கள். இனிதான் யாருக்காக வாழவேண்டும்? என் உயிரைப் போக்கி விட வேண்டியது தான்.'

'ஈ..... அப்படி நான் கோழையாக மாறக் கூடாது. எனது மாணிக்கம் துணிச்சல் மிக்கவர், நான் கிணற்றுக்குள் விழுந்த பொழுது எல்லோருக்கும் முன்னிலையில் எனது உயிரைக் காப்பாற்றியவர். இந்த உயிர் அவருக்குத்தான் சொந்தம். நானாக இந்த உயிரை மாய்த்துக்கொள்வக் கூடாது. மாணிக்கம் அளித்த அவரது குழந்தைக்காக வாழது நான் வாழவேண்டும். எனக்குப் பிறக்கப் போகும் குழந்தை மாணிக்கத்தின் வாரிசென எல்லோருக்கும் தெரிய வேண்டும். மாணிக்கம் அழிந்தாலும் அவர் விட்டுச் சென்ற அவரது சொத்து இந்த சமூகத்தில் இருந்து எல்லோரையும் பழிவாங்க வேண்டும்..

பார்வதியின் மனம் கல்லாகியது. எத்தகைய துன்பங்கள் வந்தாலும் அவள் அதைத் தாங்குவதற்குத் தயாரானாள்.

33.

மறுநாட் காலை யில் சுட்டிலில் படுத்திருந்தபடி சின்னத்தங்கம் ஏதோ கடுமையான யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். அப்போது அங்கு வந்த அன்னம்மாவைக் கூட அவள் கவனிக்கவில்லை.

"என்ன சின்னத்தங்கம் தவிய இருந்து யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய்?"

சின்னத்தங்கம் திடுக்குற்றபடி எழுந்திருந்தாள்.

"ஒண்டுமில்லை மச்சாள்..... நேசு என்னட்டை ஒரு விஷயம் கேட்டவன். அதைப்பற்றித்தான் யோசிச்சுக் கொண்டிருந்தான்" எனக் கூறிவிட்டு அன்னம்மாவைப் பார்த்துச் சிரித்தாள் சின்னத்தங்கம்.

"நீ உப்பிடி யோசிக்கக் கூடியதாய் அவன் என்ன கேட்டவன்?"

சின்னத்தங்கம் பதில் பேசாது வெளியே வந்து பார்வதி எங்கிருக்கிறாள் என்பதைக் கவனித்தாள். அப்போது பார்வதி பின்வளவில் ஆட்டுக்கு குழையொடித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இருவரும் வெளித் திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

"மச்சாள், பார்வதியைத் தனக்கு கலியாணஞ்செய்து தரச் சொல்லி நேசு என்னை அடிக்கடி வந்து கேக்கிறான்....." அன்னம்மாவின் முகத்தைப் பார்த்த வண்ணம் கூறினாள் சின்னத்தங்கம்.

"நீ அவனுக்கு என்ன பதில் சொன்னனி?" எனச் சிரித்த வண்ணம் வினவினாள் அன்னம்மா.

"உன்ரை கொம்மா இதைக் கேள்விப்பட்டால் என்னோடை சண்டைக்கு வந்திடுவா என்று சொன்னன்."

"அதுக்கு நேசு என்ன சொன்னவன்?"

"அம்மா சண்டைக்கு வரமாட்டா, அவவுக்குப் பார்வதியிலே நல்ல விரும்பம் என்று சொன்னான்."

"சின்னத்தங்கம், அவன்ரை குணம் உனக்குத் தெரியாதோ. அவன் உப்பிடித்தான் ஏதேன் தேவையில்லாத கதையன் அலட்டிற்றவன்" எனக் கூறிவிட்டுச் சிரித்தாள் அன்னம்மா.

"அதுக்கென்ன மச்சாள் அவன் வேறையாரோவே...? அவன் கேட்டதிலே ஒரு பிழையும் இல்லை. ஏதோ பார்வதி தெரியாத்தனமாய் நடந்து போட்டாள்..... என்ன செய்யிறது. நீதான் மச்சாள் அவனுக்கு ஒரு நல்ல வழிகாட்ட வேணும். நீ மட்டும் ஒரு தடையும் சொல்லாமல் இருந்தால் நான் பார்வதியை நேசுகளின்ரை கையிலே பிடிச்சுக் குடுத்திடுவன்" எனக் கூறிய சின்னத்தங்கம் ஆவலோடு அன்னம்மாவின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

அன்னம்மாவுக்கு உன்னரச் சந்தோஷமாக இருந்தது. ஆனாலும் அதனை அவள் வெளிக்காட்டவில்லை.

நேசுவுக்கு யாருமே பெண் கொடுக்க மாட்டார்கள். அவன் வாழ்க்கை முழுவதும் பிரமச்சாரியாகவே இருக்க வேண்டும் என இதுவரை காலமும் எண்ணியிருந்தான் அன்னம்மா. இப்போது நேசுவுக்குத் திருமணம் செய்வதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருப்பது அவனுக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. பார்வதியின் கடந்த கால வாழ்க்கையைப் பற்றி அன்னம்மா சிரிது கூடக் கவலைப்படவில்லை. மகனுக்குத் திருமணஞ் செய்து வைக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருப்பதை எண்ணி அவள் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைந்தாள்.

"பார்வதியிட்டை இதைப்பற்றி நீ கேட்டனியோ சின்னத்தங்கம்?" எனக் கேட்டாள் அன்னம்மா.

அவளை நான் எப்பிடியும் சம்மதிக்க வைச்சுப் போடுவன். அவள் செய்த காரியத்தாலே என்னை மனிசன் நடைப்பிணமாய்த் திரியிறார். எனக்கும் இரவு பகலாய் ஒரே கவலையாய்க் கிடக்கு. நாங்கள் எல்லாம் பழையபடி சந்தோஷமாய் இருக்கிறதெண்டால், நீ தான் மச்சான் உதவி செய்ய வேணும். எனக்காக இல்லாட்டிலும் உங்கடை கூடப்பிறந்த சகோதரத்தின்போது சந்தோஷத்துக்காகவாவது நடேசுவைப் பார்வதிக்குக் கட்டி வைக்க வேணும்" சின்னத்தங்கம் அன்னம்மாவின் இரு கைகளையும் பிடித்தபடி, கண்களில் நீர் மல்கக் கூறினான்.

"சின்னத்தங்கம் நீ உவ்வளவு தூரம் கேக்கேக்கை நான் எப்பிடி மறுப்புச் சொல்விறது. ஏதோ கடவுள் நல்லதைத்தான் செய்வார். நீ எதுக்கும் ஒருக்கா என்னை தம்பியிட்டை இந்த விஷயமாய்க் கதைச்சுப் பார்."

"மச்சான், அவர் ஒரு நாளும் உதுக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்க மாட்டார்" சின்னத்தங்கம் உறுதியுடன் கூறினான்.

"சரி, சின்னத்தங்கம் நான் போட்டுப் பின்னேரமாய் வாறன். எல்லாம் விபரமாய் கதைப்பம்" எனக் கூறிவிட்டு மனநிறைவுடன் புறப்பட்டாள் அன்னம்மா.

உண்மையில் நடேசு ஒரு போதும் தனக்குப் பார்வதியைக் கலியாணஞ் செய்து தரும்படி சின்னத்தங்கத்திடம் கேட்டதில்லை. இப்போதுள்ள நிலைமையில் பார்வதியை நடேசுவுக்கு திருமணம் செய்துவைத்தால் பலபிரச்சினைகள் தீர்ந்துவிடுமென சின்னத்தங்கம் எண்ணினான். தனது எண்ணத்தை அன்னம்மாவிடம் தெரிடையாகத் தெரிவிப்பதற்கு அவளுக்குத் தயக்கமாக இருந்தது. அதனால் நடேசுவை பார்வதியைத் தனக்குக் கலியாணம் செய்து தரும்படி கேட்டதாகப் பொய் சொல்லி, சாதுரியமாக அன்னம்மாவின் சம்மதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டாள் சின்னத்தங்கம்.

அன்னம்மா சென்றதும் சிறிது நேரம் கழித்துப் பார்வதியை அழைத்தாள் சின்னத்தங்கம்.

"பிள்ளை நான் உன்னட்டை ஒண்டு கேக்விறன் நீ அதுக்கு மறுப்புச் சொல்லக் கூடாது."

"என்னை அம்மா, என்ன விசயம் சொல்லுங்கோவன்" எனக் கேட்டாள் பார்வதி.

"உன்னை மாமி ஒரு சங்கதி சொல்லிப்போட்டுப் போற அதைப்பற்றித்தான்....." என இழுத்தாள் சின்னத்தங்கம்.

"என்ன மாமி சொன்னவ?"

"உன்னை நடேசுவுக்கு கலியாணம் செய்து வைக்க வேணுமெண்டு கேட்டா."

ஒருகணம் திடுக்குற்ற பார்வதி தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டாள்.

"எனக்கு இனிமேல் கலியாணம் தேவையில்லை."

"அப்பிடிச் சொல்லாதை பிள்ளை, ஏதோ உன்னை கேட்ட காலம் நடக்கக் கூடாதது நடந்து போச்சு. மாமி அதுகள் எல்லாத்தையும் மனசிலே வைச்சிருக்காமல் உன்னை மருமகளாக எடுக்கிறெண்டு சொல்லுறா, நீ அதுக்கு மறுக்கப்பிடிாது.

"உந்த விசயத்தை மட்டும் என்னட்டை கேக்காதையுங்கோ. நான் இனிமேல் கலியாணம் செய்யமாட்டன்."

"எடியேய், உனக்கு அவ்வளவு பிடிவாதமோடி? எங்கடை மானம், மரியாதை யெல்லாத்தையும் அழிச்சு, ஊரவை எங்களை ஒதுக்கி வைக்கச் செய்து போட்டாய். இவ்வளவு நடந்த பிறகும் உனக்குப் பிடிவாதம் போகேல்லை..... நீ நடேசுவைக் கலியாணம் செய்யத் தான் வேணும்." சின்னத்தங்கத்தின் கண்களில் கோபம் தெறித்தது.

“அம்மா என்னைக் கரச்சல் படுத்தாதையுங்கோ. உப் பிடிச் கரச்சல் படுத்தினால் என்னை உயிரோடை பாக்க மாட்டியுள்.”

“எடியேய் நீ இந்தக் கலியாணத்துக்குச் சம்மதிக்காட் டில் என்னை உயிரோடை பாக்கமாட்டாய் எண்டதை நினைச்சுக்கொள்” என்றாள் என்னத்தங்கம்.

“.....”

பார்வதி மௌனமானாள்.

“பிள்ளை கொஞ்சம் நீயே யோசிச்சுப்பார். நீ இப்ப இருக்கிற நிலைமை எனக்குத் தெரியாதெண்டு நினைக் காதை..... எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். உன்னை அப்பு இதை அறிஞ்சால் உடனை உன்னையும் என்னையும் வெட்டித் துண்டாடிப் போட்டு தானும் உயிரை விட்டிருவர். நான் நல்லதுக்குத்தான் சொல்லுறேன், இந்த விசயத்திலே என்னை பேச்சை தட்டாததை பிள்ளை.....” எனக் கூறிய என்னத்தங்கம் பார்வதியின் கைகளைப் பிடித்தபடி கண் ணீர் வடித்தாள்.

பார்வதியால் எவ்வித பதிலும் கூற முடியவில்லை. அவ ளது கண்களிலும் கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

34.

அன்றொருநாள் தோழியால் அனுப்பப்பட்ட திரு மண அழைப்பிதழை வாசித்தபின் கூரைத் தாழ்வாரத் திலே செருகி யிருந்தாள் பார்வதி. இப்போது அந்தத் திருமண அழைப்பிதழ் அவளது கண்களிலே பட்டது. அதனை அவள் கையில் எடுத்தாள்.

மேரி — டேவிட்

சந்திரனை காதலித்த மேரி, இன்று டேவிட்டைத் திரு மணஞ் செய்திருக்கிறாள். அவளால் எப்பிடிச் சந்திரனை மறக்க முடிந்தது?

பார்வதி படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தாள். சிந் தித்து சிந்தித்து அவளது மூளை குழம்பிப் போயிருந்தது. தலை 'விண் விண்'ணென்று தெறித்தது. 'மாணிக்கத்துக்குத் துரோகம் செய்வதா? சில காலமானாலும் அவரோடு கூடி வாழ்ந்த குடும்பவாழ்க்கையை மறந்துஇப்போது வேறொரு வரைத் திருமணம் செய்வதா? இந்தப் பாவிகள் அவரை என்னிடமிருந்து பிரித்து கொலையும் செய்து விட்டார்கள். அவரது குழந்தை என் வயிற்றிலே வளரும் போது அதனை மறைத்து வேறொருவரைத் திருமணம் செய்வது எவ்வளவு பாவமான காரியம். இதையெல்லாம் அறிந்த எனது அம்மாவே பாதகமான செயலைச் செய்யும்படி என்னை வேண்டுகிறாள். நான் ஒருபோதும் இதற்குச் சம்மதிக்கக் கூடாது.....'

'நான் இந்தத் திருமணத்துக்குச் சம்மதிக்காவிட்டால் என்ன நடக்கும்? எனது வயிற்றிலே மாணிக்கத்தின் சிசு வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது அதனை ஊரார் அறியும் போது காறி உமிழ்வார்கள். உமிழ்ந்துவிட்டுப் போகட்டுமே.....'

சாதி வெறி பிடித்த இந்தச் சமூகத்தின் மத்தியில் எனக்கு மாணிக்கம் கொடுத்த அன்புப் பரிசை நான் மற்ற வர்களும் அறியும்படி செய்தால்தான் அவரது ஆத்மா சாந்தி அடையும். ஒருவேளை அம்மா கூறியது போன்று எனது தந்தை கோபங்கொண்டு என்னையே ஒழித்துக்கட்டி விடவும் கூடும். அப்படி எதுவும் நிகழ்ந்துவிட்டால் எப்படி இந்தச் சமூகத்தைப் பழிவாங்க முடியும்? எப்படி மாணிக்கத்தின் அன்புப் பரிசை இந்தச் சமூகத்தின் கைகளில் கொடுக்க முடியும்? நான் வாழத்தான் வேண்டும்.....

மாணிக்கம் எனக்குக் கொடுத்த கரு உருவாகி இந்த உலகத்துக்கு வரும் வரையாவது நான் எப்படியும் வாழவேண்டும்.

எனது உள்ளம் மாணிக்கத்துக்குத்தான் சொந்தம். அதை நான் வேறொருவருக்கும் கொடுக்கமாட்டேன். எனது உடல் மாணிக்கத்தின் சொத்து. அதனையும் நான் மனப்பூர்வமாக யாருக்கும் கொடுக்கமாட்டேன். ஆனாலும் இப்போதுள்ள சூழ்நிலையில் மாணிக்கம் எனக்கு அளித்த அன்புப்பரிசை நான் காப்பாற்ற வேண்டுமானால். அதற்கு ஒரே வழி நடேசு அத்தானைத் திருமணம் செய்யச் சம்மதிப்பதுதான்.

சமூகத்தின் கண்களுக்கு நான் செய்வது தவறாகத் தெரியலாம். எனது வாழ்வைச் சிதைத்த இந்தச் சமூகத்துக்கு நான் ஏன் பயப்பிடுவேண்டும். மனதார நான் என் மாணிக்கத்துக்குத் துரோகம் செய்யப்போவதில்லை. அவர் எனக்குக் கொடுத்த அன்புப் பரிசைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே நான் இந்த முடிவை எடுத்திருக்கிறேன். இப்போதுள்ள சூழ்நிலையில் வேறு எந்த முடிவும் நல்ல முடிவாக அமையாது. நான் எடுத்திருக்கும் இந்த முடிவினால் மாணிக்கத்தின் ஆத்மா நிச்சயம் சாந்தி அடையும்.

காலையில் சின்னத்தங்கத்திடம் பார்வதியாகவே தனது முடிவைத் தெரிவித்தாள்.

“அம்மா நீங்கள் உங்கடை விருப்பம் போலை செய்யுங்கோ. நான் கலியாணத்துக்குச் சம்மதிக்கிறேன்” என்னிடம் உணர்ச்சியுமின்றி இவ்வாறு பார்வதி கூறினாள்.

சின்னத்தங்கத்தின் நெஞ்சிலிருந்து மீம்மதியுடன் பெருமூச்சொன்று வெளிப்பட்டது.

பார்வதியை நடேசுவுக்குத் திருமணம் செய்து வைப்பது பற்றி முதன்நாள் இரவே சின்னத்தங்கம் செல்லப்பரோடு கதைத்திருந்தான். செல்லப்பருக்கும் அது ஒரு நல்ல முடிவாகத்தான் தோன்றியது.

பார்வதி தனது முடிவைக் கூறியதும் செல்லப்பரிடம் அதனைக் கூறி, விரைவிலேயே திருமணத்தை முடித்துவிட வேண்டுமென சின்னத்தங்கம் தீர்மானித்துக்கொண்டான்.

35.

செல்லப்பர் அன்று மாலை வேலை முடிந்ததும் துரைசிங்கம் முதலாளியின் வீட்டில் லொறியை நிறுத்திவிட்டு அதன் சாலியை எடுத்துச் சென்று துரைசிங்கம் முதலாளியிடம் கொடுக்கும் போது பார்வதியின் கலியாண விஷயமாக அவரோடு கதைத்தார்.

“அண்ணை, பார்வதியை நான் என்றை அக்காவின்ரை மகனுக்குக் கலியாணம் செய்து வைக்கத் தீர்மானிச்சிருக்கிறேன்.”

அதைக் கேட்டபோது துரைசிங்கம் முதலாளிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. பார்வதியை மீட்டுவந்து கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதகாலந்தான் ஆகிறது. அதற்குள் அவளுக்கு மீண்டும் கலியாணத்துக்கு ஏற்பாடாகிவிருப்பது வியப்புக்குரிய விஷயந்தான்.

“செல்லப்பர் நீ எடுத்த முடிவு சரிதான். பார்வதிக்கு இப்படியொரு கலியாணம் செய்துவைச்சால் காலப்போக்கிலே எல்லாம் சரியாய்ப் போம்.”

“கலியாணத்தைச் சுருக்கமாய்த்தான் செய்யப்போற மண்ணை... செல்வச் சந்தியிலே கொண்டு போய்த் தாலிகட்டலாமெண்டு தீர்மானிச்சிருக்கிறேன்.”

“ஓம் செல்லப்பர், அதுவும் சரிதான். இந்த விஷயத்தை நாலு பேருக்குத் தெரியிறிமாதிரி செய்யக்கூடாது நான்.”

“அண்ணை நாங்கள் கலியாணத்தை ஒருதருக்கும் சொல்லாமல்தான் செய்யிறம், ஆனால், நீ மட்டும் கட்டாயம் கலியாணத்துக்கு வந்திடவேணும்.”

“எப்ப.செல்லப்பர் கலியாணம் வைக்கிறதாய் யோசிச்சிருக்கிறாய்..... நாள் பார்த்தாச்சோ?”

“வாற வெள்ளிக்கிழமை காலைமை ஒரு நல்ல நேரம் இருக்காம். அந்த நேரத்திலே கலியாணத்தை முடிக்கலாமெண்டு யோசிக்கிறம்.”

“எனக்கும் இங்கை பலவேலையன் இருக்கு நான்தானே எல்லாத்தையும் ஒடியாடிப் பாக்கவேணும். எப்படியும் நான் வரத் தெண்டிக்கிறன்” என்றார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

“என்ன இருந்தாலும். தாலி கட்டுற நேரத்துக்கெண்டாலும் அதிலே ஒருக்கா தலையைக் காட்டிப் போட்டுப் போவேணும்.”

“சரி செல்லப்பர் நான் கட்டாயம் வாறன்.”

“நாளையிலிருந்து பிள்ளையின்ரை கலியாணம் முடியும் வரைக்கும் எனக்கு லீவு வேணும் கலியாணம் முடிஞ்சாப் பிறகுதான் வேலைக்கு வருவனண்ணை.”

“அதைப் பற்றி ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதை செல்லப்பர். பிள்ளையின்ரை கலியாணந்தானே முக்கியம். அதை முதல்லை கவனி” எனக் கூறினார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

“சரியண்ணை நான் வரப்போறன். வெள்ளிக்கிழமை கட்டாயம் வந்திடுங்கோ” எனக் கூறிவிட்டுச் செல்லப்பர் புறப்பட்டார்.

ஊரில் இருப்பவர்கள் எல்லோரும் இப்போது செல்லப்பரை ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். எந்த நன்மை தீமைகளுக்கும் அவரை எவருமே அழைப்பதில்லை. அவர் சமூகத்திலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறார். பார்வதியை மீட்டுவந்த

திலிருந்து துரைசிங்கம் முதலாளி கூட முன்பு போல செல்லப்பரின் வீட்டுக்குச் செல்வதில்லை.

இப்போது செல்லப்பர் தனது மகளின் திருமணத்துக்கு வரும்படி அழைப்பு விடுத்தது துரைசிங்கம் முதலாளிக்குப் பெரும் குழப்பத்தைக் கொடுத்தது. திருமணத்துக்குச் செல்லாவிட்டால் நிச்சயம் செல்லப்பர் மனம்நொந்து போவார். திருமணத்துக்குச் சென்றாலோ செல்லப்பரோடு கொண்டாட்டம் வைத்துக் கொள்வதற்காக ஊரவர்கள் தன்னையும் ஒதுக்கித் தள்ளிவிடுவார்கள் என்ற பயமும் அவருக்கு இருந்தது. அதனால் அவரது மனம் எவ்விதத் தீர்மானத்துக்கும் வரமுடியாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது.

* * *

நடேசு என்றுமில்லாதவாறு குதூகலத்துடன் இருந்தான். தான் வழக்கமாகச் செல்லும் இடங்களுக்கெல்லாம் சென்று தனக்கு நடக்கப் போகும் திருமணத்தைப் பற்றி எல்லோருக்கும் கூறினான். அவன் வாகிகசாலையை அடைந்த போது அங்கு சின்னத்தம்பரும், அம்பலவாணரும் மட்டுமே இருந்தார்கள்.

“வாணரண்ணை எனக்கு வெள்ளிக்கிழமை கலியாணம்” எனக் கூறிவிட்டுச் சிரித்தான் நடேசு.

“என்ன நடேசு உனக்குக் கலியாணமோ..... ஆர் மச்சான் பெம்பினை?” என ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார் அம்பலவாணர்.

“வேறையார்..... என்றை பார்வதி மச்சாள்தான்” அம்பலவாணருக்கும், சின்னத்தம்பருக்கும் நடேசு கூறியதை நம்புவது சிரமமாக இருந்தது.

“என்ன நடேசு நீயும் ஆள் ஒரு புளுகனாய்க்கிடக்கு உன்னை ஒரு நாளும் பார்வதி கல்யாணம் செய்யிறதுக்குச் சம்மதிக்க மாட்டான்” சின்னத்தம்பர்தான் இப்படிக் கூறினார்.

“ஏன் அண்ணையவை..... என்னை நம்பமாட்டியளோ? நான் எப்பவெண்டாலும் உங்களுக்குப் பொய் சொல்லி யிருக்கிறேனோ?”

அம்பலவாணரும், சின்னத்தம்பரும் ஒருவரையொருவர் ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“சந்தித் கோயிலிலைதான் கலியாணம். அண்ணையவை நீங்கள் கட்டாயம் கலியாணத்துக்கு வரவேணும். எனக்கு நிக்க நேரமில்லை. வேறையும் ஆக்களுக்குக் கலியாணத்துக்குச் சொல்ல வேணும்” எனக் கூறிப் புறப்பட்ட நடேசு, “கலியாணத்துக்கு மட்டும் வராமல் நிண்டிடாதையுங்கோ” என மீண்டும் சொல்லிவிட்டுச் சென்றான்.

“என்ன ஐஸே, நடேசு சொல்லிப்போட்டுப் போறது பெரிய புதினமாய்க் கிடக்கு” என்றார் சின்னத்தம்பர் அம்பலவாணரைப் பார்த்து.

“பார்வதியைக் கூட்டியந்து வீட்டிலை வைச்சிருக்கிறது மில்லாமல் செல்லப்பர் அவளுக்குக் கலியாணமும் செய்து வைக்கப் போறார்” என்றார் அம்பலவாணர்.

“பார்வதியைக் கூட்டியந்த ஒரு மாசத்திலை ஏன் அவ சரப்பட்டுக் கலியாணம் செய்யினம்? உதிலை ஏதோ விசயம் இருக்கு” எனச் சந்தேகமான முறையில் கூறினார் சின்னத்தம்பர்.

“அதுதான் சின்னத்தம்பர் எனக்கும் விளங்குகேல்லை நடேசு ஒரு விசரன்தானே. அதுதான் அவனைப் பிடிச்சுக் கலியாணம் செய்து வைக்கினம்” என்றார் அம்பலவாணர்.

“ஊரிலை ஒருத்தரும் நன்மை தீமைக்குக் கூட செல்லப் பரைக் கூப்பிடுகிறதில்லை. அப்படியிருக்க அன்னம்மா எப்பிடித் தன்ரை மகனுக்குப் பார்வதியைக் கட்டிவைக்க ஒப்புகொண்டாவோ தெரியேல்லை.”

“பார்வதிக்கு கலியாணம் செய்து வைச்சால் நடந்த சங்கதியை ஊரிலை யாரும் மறந்து விடுவினமோ அவையனைச் சபைசந்திக்குத்தான் இனி எடுக்கப்போயினமோ? பாவம்..... நடேசு ஒரு பேயன் எண்டாப்போலை இப்பிடி ஒருநாளும் ஏமாத்திக் கலியாணஞ் செய்யப்பிடாது.”

“ஐஸே, நடேசு கலியாணத்துக்கு வரச் சொல்லிப் போட்டுப் போறான்..... நீர் போற்றோ.....?” என்றார் சின்னத்தம்பர் கேலியாக!

“போகத்தான் வேணும் சின்னத்தம்பர். நீயும் வாவன் இரண்டு பேருமாய்க் கூடிப் போவம்.”

“நான் ஒருநாளும் அந்த வீட்டை போகமாட்டன். ஐஸே! நீர்தான் கட்டாயம் போவேணும். பெம்பினை உம்முடைய பழைய கூட்டாளியெல்லோ.”

“என்ன சின்னத்தம்பர் என்னை எப்பிட்யெண்டு நினைச்சிருக்கிறீர், செல்லப்பர் வீட்டுக்கு இனி நான்போனெண்டால் ஊரிலை என்னை யாரும் மதிப்பினமோ” என அம்பலவாணர் கூறிய போது பொன்னம்பலவாத்தியார் பேப்பர் வாசிப்பதற்காக அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரைக் கண்டதும் இருவரும் தமது பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டனர்.

36.

நடேசுவுக்கும் பார்வதிக்கும் சுருக்கமான முறையில் திருமணம் நடந்தேறியது. செல்லப்பர், சின்னத்தங்கம், அன்னம்மா, பார்வதி, நடேசு—இவர்கள் மட்டும் ஒருகாரில் கோவிலுக்குச் சென்று திருமணத்தை முடித்துவிட்டுத் திரும்பினார்கள். வேறு எவருமே திருமணத்துக்குச் சமூகம் அளிக்கவில்லை.

நடேசு பட்டு வேட்டி கட்டி புதிய சேட் அணிந்து தலைப்பாகையுடன் மாப்பிள்ளையாகக் காட்சியளித்தான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் பார்வதி கூறைச் சீலை உடுத்து மணப்பெண்ணுக்குரிய அலங்காரங்களுடன் அமர்ந்திருந்தாள். அவளது கழுத்தில் நடேசு கட்டிய தாலி கனத்துக் கொண்டிருந்தது.

நடேசு அடிக்கடி தனது புதிய பட்டு வேட்டியைத் தடவிப் பார்த்து மகிழ்ந்தான். பார்வதிபேசாமல் இருப்பதைப் பார்த்து, 'ஏன் மச்சாள் என்னோடே பேசாமல் இருக்கிறாய்?' என அடிக்கடி அவளிடம் கேட்டான். அப்படி கேட்கும் போதெல்லாம் அவள் பதிலொன்றும் சொல்லாது மெல்லிதாகப் புன்னகை செய்தாள்.

செல்லப்பர் வீட்டை நோக்கிக் கார் விரைந்தது. அதன் வேகத்தையும் மீறிக்கொண்டு செல்லப்பரின் சிந்தனை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவர் திட்டமிட்டபடியே எல்லாம் நடந்துகொண்டிருந்தன.

பார்வதி, மாணிக்கத்தை மறந்துவிடவேண்டும் என்பதற்காகவே, அவர் அவளை இறந்துவிட்டதாக அவளது காதில் விழும்படி கூறியிருந்தார். அப்படி ஒரு பொய்யைச் சொன்னதாலேதான் பார்வதி இந்தத் திருமணத்துக்குச் சம்மதித்திருக்கிறாளெனவும், அவளது போக்கில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறதெனவும், நினைத்து அவர் இப்போது திருப்தியடைந்தார்.

*

*

*

பார்வதிக்கும் நடேசுவுக்கும் திருமணம் நடந்து ஒரு கிழமை கழிந்துவிட்டது. நடேசுவின் போக்கில் எவ்வித மாறுதல்களும் ஏற்படவில்லை. பார்வதியுடன் அவன் முன்போலவே இப்போதும் பழகினான். அடிக்கடி அவளோடு கதைப்பதும், அவளிடம் தனக்குப் பலகாரங்கள் செய்து தரும்படி வேண்டுவதும், குதூகலமாக ஏதாவது பாட்டைப்

பலமாகப் பாடுவதும், சின்னத்தங்கத்துடனும் தாயுடனும் அளவளாவுவதுமாக அவனது காலம் கழிந்தது.

திருமண நாளன்று பார்வதி மிகவும் பயந்து போயிருந்தாள். நடேசு தன்னை நெருங்கும் போது அவனிடமிருந்து எப்படியாவது தன்னைக் காப்பாற்றிவிட வேண்டுமென எண்ணியிருந்தாள். முதலிரவன்று அவளுடன் அவன் தனியாக இருந்த வேளையில், 'மச்சாள் என்னிலை உனக்கு விருப்பமோ?' எனத் திடீரெனக் கேட்டான் நடேசு.

'ஓ.....உங்களிலை எனக்கு நல்ல விருப்பம். அது தானே நான் உங்களைக் கலியாணஞ் செய்தனன்' எனப் பதிலளித்தாள் பார்வதி.

'என்னிலை கூட விருப்பமோ, மாணிக்கனிலை கூட விருப்பமோ.....'

பார்வதிக்குச் சுரீரென ஏதோ இதயத்திலே தைப்பது போல் இருந்தது. என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

'ஏன் அத்தான் அப்பிடி கேக்கிறியள்.....?' எனச் சமாளித்தபடி கேட்டான் பார்வதி.

'மடத்தடியிலை கதைச்சவை, உனக்கு மாணிக்கனிலை நான் கூட விருப்பமாம்.'

'ஆர் அப்பிடிச் சொன்னது?'

'வாணரண்ணையும் அவற்றை கூட்டாளிமாருந்தான் சொன்னவை.'

'இப்ப ஏன் உந்தக் கதையெல்லாம் கதைக்கிறியள்? உப்பிடியெல்லாம் நீங்கள் கதைக்கக் கூடாது.'

'சரி மச்சாள் நான் இனிமேல் உப்பிடியொண்டும் கதைக்கமாட்டன்' எனக் கூறிவிட்டு கைகளை நீட்டி, முடக்கிப் பெரிதாகக் கொட்டாளி விட்டான் நடேசு.

'அத்தான் உங்களுக்கு நித்திரை வருகுது போலி டிடக்கு. படுங்கோவன்.'

'ஓம் பார்வதி நான் படுக்கப் போறன்' எனக் கூறிய நடேசு மேலும் பார்வதியுடன் எதுவும் பேசாது கட்டிலில் புரண்டு படுத்தான்.

பார்வதி நிலத்திலே பாயை விரித்துப் படுத்துக் கொண்டாள், அவளுக்கு நித்திரை வரவில்லை.

இந்த நடேசு மச்சானின் உலகம் ஒரு புதுமையான உலகம்; பரந்த ஒரு உலகம். இவருக்கு ஏற்றத் தாழ்வுகள் இல்லை. இவரைப்போல் எல்லோருமே இருந்துவிட்டால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும். நான் இருக்கும் நிலையில் இவரைத் தவிர யார்தான் என்னைத் திருமணம் செய்திருப்பார்கள். இவரிடமிருந்து என்னைப் பாதுகாக்க எவ்விதமான சிரமங்களும் இருக்காது.

நடேசுவின் குறட்டைச் சத்தம் அந்த அறையில் பெரிதாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் எவ்வித சலனமுமின்றித் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். பார்வதிக்கு இப்போது ஓரளவு மனதில் நிம்மதி ஏற்பட்டிருந்தது.

37.

மாலை

மயங்கிய தேரம். யாருமே எதிர்பாராத காத வகையில் அம்பலவாணர் அன்று செல்லப்பர் வீட்டுக்கு வந்தார். வழக்கம் போல டாம்பிக்மாக உடையணிந்து 'சென்ற' நின் மணம் கமழக் கையிலே ஒரு பெரிய பார்சலுடன் அவர் அங்கு வந்திருந்தார். வேலைக்குச் சென்ற செல்லப்பர் இன்னமும் வீட்டுக்குத் திரும்பவில்லை. விருந்தையில் கிடந்த சாரிமனைக்கதிரையில் நடேசு படுத்திருந்தான்.

திண்ணையில் அரிக்கன் லாந்தர் அருகே பார்வதி அமர்ந்திருந்து ஏதோபுத்தகம் ஒன்றை வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அம்பலவாணரைக் கண்டதும் வீமன் வாலாட்டியபடி அவரைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து, அவருக்குத் தனது அன்பைத் தெரிவித்தது.

'வாணரண்ணை வா.....வா..... என்னண்ணை கையிலே பார்சலோடை வந்திருக்கிறாய்?' நடேசு குதுகலத்துடன் அவரை வரவேற்றான்.

பார்வதி மெதுவாக எழுந்து உள்ளே சென்று சின்னத் தங்கத்திடம் அம்பலவாணரின் வரவைத் தெரிவித்தாள். சின்னத்தங்கம் பெரு மகிழ்ச்சியுடன் வெளியே வந்தான்.

'வா தம்பி.....வா..... இப்ப எங்கையெல்லாம் மறந்திட்டாய்.....' எனக் குறைப்பட்டுக் கொண்டே அவன் அம்பலவாணரை வரவேற்றான். அம்பலவாணர் வெளியே இருந்த கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

'நான் உங்களை ஒரு நாளும் மறக்கமாட்டேன் மாமி... மறந்திருந்தால் இப்ப இங்கை வருவனே?'

'ஏன் வாணரண்ணை நீ என்றை கலியாணத்துக்கு வரேல்லை? வாறெண்டு சொல்லிப் போட்டு ஏமாத்திப் போட்டாய்.....' நடேசு அம்பலவாணரைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

'நான் கொழும்புக்கு ஒரு அலுவலாய்ப் போய் இண்டைக்குத்தான் ஊருக்குத் திரும்பினான். உடனை நேரே இங்கைதான் வாறன்.'

'கலியாணத்துக்கு அம்மா நிறையப் பலகாரங்கள் சுட்டவ. எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சுது. வாணரண்ணை..... நீ பித்திப் போனாய்.' நடேசு இப்படிச் கூறியபோது அம்பலவாணருக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

'பலகாரம் இல்லாட்டிப் பிறவாயில்லை..... மச்சான் நான் இப்ப உங்களைப் பாக்கித்துக்குத்தான் வந்தனன்.

'வாணரண்ணை நீ நாளைக்கு வந்தியெண்டால் பார்வதியிட்டைச் சொல்லிப் பலகாரம் சுடுவிச்சுத் தாறன்.' அம்பலவாணருக்குப் பலகாரம் கொடுக்க முடியவில்லையே என்பது நடேசுவுக்குப் பெருங் கவலையாக இருந்தது.

'என்ன மாமி.....நல்லாய் மெலிஞ்சு போனியன்?' என சின்னத்தங்கத்தைப் பார்த்துக் கேட்டார் அம்பலவாணர்.

"என்ன செய்யிறது தம்பி. எல்லாம் உனக்குத் தெரியுந்தானே! ஏதோ எங்கடை குடும்பத்துக்கு ஒரு கெட்ட காலம்..... இந்தக் கவலையிலே எனக்கும் வருத்தமும் கூடிக் கொண்டுது."

நடந்து முடிஞ்சதுகளைப் பற்றி யோசிக்காதையுங்கோ மாமி. இனி உங்களுக்கு ஒரு கவலையும் இருக்காது..... நடேசு ஒரு வஞ்சகம் குதில்லாத பிறவி..... அவரை மருமகனாய் எடுத்திட்டியள். இவியேன் யோசிப்பான்."

"அண்ணை உதென்ன பெரிய பாசல் கொண்டு வந்திருக்கிறாய்?" என அம்பலவாணரை இடைமறித்துக் கேட்டான் நடேசு.

"நான் இப்ப பெம்பிளை மாப்பிளையை பார்க்க வெல்லோ வந்திருக்கிறன். அதுதான் பிரசென்ட்கொண்டு வந்தனான். எங்கை பார்வதியைக் காணெல்லை" எனக் கேட்டுக் கொண்டே அம்பலவாணர் அறையின் வாசலை நோக்கினார்.

"ஏனடி பிள்ளை உள்ளுக்கு நிக்கிறாய்..... என்ன வெக்சம் வெளியிலே வாவன். உன்னைப் பாக்கிறதுக்குத்தானே கொண்டை வந்திருக்கிறார்" எனப் பார்வதியை அழைத்தாள் சின்னத்தங்கம்.

பார்வதி குனிந்த தலை நிமிராமல் வெளியே வந்தாள்.

"மச்சான் நீ பார்வதிக்குப் பக்கத்திலே போய் நில்லு. நான் கொண்டு வந்திருக்கிற பரிசை இரண்டு பேரிட்டையாக்கான் தரவேணும்."

நடேசு எழுந்து பார்வதியின் அருகில்போய் நின்றான். அம்பலவாணர் தான் கொண்டு வந்த பார்சலை இருவரது கைகளிலும் கொடுத்து விட்டுச் சிரித்தபடி மீண்டும் கதிரையில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

"என்ன வாணரண்ணை பெரிய பிரசென்டாய்க் கிடக்கு" எனக் குதூகலித்தபடி நடேசு அந்தப் பார்சலை அவிழ்த்துப் பார்த்தான். உள்ளே நடேசுவுக்கு ஒரு வேட்டி, சேட் முதலியனவும், பார்வதிக்கு ஒரு சேலையும் இருந்தது.

"வாணரண்ணைதான் எங்களுக்குப் 'பிரசென்ட்' தந்திருக்கிறார், வேறையொருத்தரும் தரேல்லை" எனக் கூறிய நடேசு, "பார்வதி உனக்கும் அண்ணை திறம் சீலை வாங்கியந்திருக்கிறார்" எனச் சொல்லி பார்வதியிடம் அந்தச் சேலையைக் கொடுத்தான்.

"ஏன் தம்பி உதெல்லாம் வாங்கியந்தலி..... உதுகளுக்குக் கனகாசு வருமெல்லோ?" எனப் பொய்யாகக் குறைப்பட்டுக் கொண்டாள் சின்னத்தங்கம். பின்பு பார்வதியின் பக்கத் திரும்பி, "பிள்ளை கொண்ணருக்குக் கொஞ்சம் தேத்தண்ணி போட்டுக் கொண்டு வாவன்" எனக் கூறினாள்.

"எனக்கொண்டும் வேண்டாம் பார்வதி..... நான் வேறையொரு நாளைக்கு ஆறுதலாய் வாறன். இப்ப நான் போகவேணும்" எனக் கூறிப் புறப்பட்டார் அம்பலவாணர்.

"என்ன தம்பி கனகாலத்துக்குப் பிறகு வந்து தேத்தண்ணி கூடக் குடிக்காமல் போகப் பாக்கிறாய். அதெல்லாம் முடியாது..... பிள்ளை சுறுக்காய்த் தேத்தண்ணி ஊத்திக் கொண்டுவா" எனப் பார்வதியை துரிதப்படுத்தினாள் சின்னத்தங்கம்.

"சரி மாமி..... நான் தேத்தண்ணி தன்னும் குடிக்காமல் போனால் நீங்கள் வித்தியாசமாய் நினைப்பியள்.....

குடிச்சிட்டுப் போறன்'' எழுந்திருந்தவர் மீண்டும் கதிரை யில் அமர்ந்து கொண்டார்.

பார்வதி தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டு வந்து அம்பல வாணருக்குக் கொடுத்தாள்.

''தம்பி முந்தியைப் போலை இனிமேல் அடிக்கடி இங்கை வரவேணும்'' என வேண்டினாள் சின்னத்தங்கம்.

''வாணரண்ணே நீ கட்டாயம் நாளைக்கு வரவேணும். இங்கை வந்து பலகாரம் சாப்பிட்டுத்தான் போவேணும்'' எனக் கூறினாள் நடேசு.

''இனிமேல் அடிக்கடி வாறன்'' எனக் கூறியபடி எழுந்திருந்த அம்பலவாணர், ''மாமி நான் போட்டு வாறன்'' எனச் சின்னத்தங்கத்திடம் விடைபெற்றார். பின்பு நடேசு வின் பக்கத் திரும்பி, ''மச்சான் நான் வரப் போறன்...'' எனக் கூறிவிட்டு, பார்வதியிடம், ''அப்ப நான் போட்டு வரட்டோ?'' எனக் கேட்டு அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

சின்னத்தங்கமும் நடேசுவும் சிரித்தபடி அம்பலவாணருக்கு விடை கொடுத்தனர். அப்போது பார்வதி மௌனமாக வேறு திசையை நோக்கியவண்ணம் இருந்தாள்.

செல்லப்பர் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்ட அம்பலவாணருக்கு பார்வதியைப் பற்றிய சிந்தனைகள் நிறைந்திருந்தன. அவள் ஏன் என்னுடன் கதைக்கவில்லை? ஏன் என்னை நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்கவில்லை? விடைபெற்ற போது கூட ஏன் வேறு பக்கம் பார்க்க வேண்டும்?

ஒருவேளை அவளுக்குத் தான் செய்த காரியங்களினால் ஏற்பட்ட வெட்கமாக இருக்கலாம் என நினைத்துத் தனது மனதைச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டார் அம்பலவாணர்.

38.

முல்லைத்தீவு ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த மாணிக்கத்தின் உடல் நிலை சீரடைந்து வந்தது. அவன் இப்போது சிறிதுதூரம் உலாவக்கூடிய நிலையில் இருந்தான்.

''ஏன் மாணிக்கம் உன்னை அடிச்ச ஆட்களை ஆரெண்டு உனக்குத் தெரியாதோ?'' கந்தசாமி மாணிக்கத்திடம் கேட்டான்.

''செல்லப்பரும், துரைசிங்கமும் ஆரோ இரண்டு பேரைக் கூட்டியந்தவை. அவையள்தான் என்னை அடிச்சவை.''

''அப்ப நீ ஏன் துரைசிங்கத்தைப் பற்றியும், செல்லப்பரைப் பற்றியும் வாக்குமூலத்திலே எதுவும் சொல்லலை?''

''அவையளைப் பற்றிச் சொல்லப்போனால் பார்வதியைப் பற்றியும் சொல்ல வேண்டி வரும். அதை நான் விரும்பேன்'' என்றான் மாணிக்கம்.

''நீ ஒரு மடையனடா. அக்கிரமம் செய்யிறவங்களைக் காட்டிக் குடுக்காமல் விட்டிட்டாய்'' எனப் பதபடத்தான் கந்தசாமி.

''மச்சான் நீ ஆத்திரத்திலே உப்பிடிச் சொல்லுறாய். நாங்கள் ஆத்திரத்திலே செய்யிற காரியம் பார்வதிக்குத் தான் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கும் என்டது உனக்கு விளங்கலை. பார்வதி என்னைக்கோ ஒரு நாளைக்கு என்னட்டைத் திரும்பி வருவாள். அதுக்குப் பிறகு நான் கங்

டாயம் என்னை அடிச்சவையைப் பழிவாங்கத்தான் போறன்?" என்றான் மாணிக்கம் உறுதியான குரலில்.

மாணிக்கம் வாக்குமூலத்தில் எதுவுமே விபரமாகக் கூறுதன் காரணம் இப்போதுதான் கந்தசாமிக்குப் புரிந்தது.

கோவிந்தனும், பொன்னியும் பார்வதியைப் பற்றிய விபரங்களை முன்பே கந்தசாமியிடம் கூறியிருந்தார்கள். பார்வதியை அழைத்துச் சென்றவர்கள் செல்வப்பரும், துரைசிங்கமும் தான் என்பது அவர்கள் மூலந்தான் அவனுக்கு ஊர்ஜிதமாய் வந்தது. அப்போதும் கந்தசாமி ஆத்திர மடைந்தான். உடனேயே பொன்னியில் புகார் செய்ய வேண்டுமெனக் கூறினான். கோவிந்தன் அதற்குப் பிடிவாதமாக மறுத்துவிட்டான்.

கமக்காறர்களைப் பகைக்க வேண்டுமே என்பதற்காக அவன் பயப்படவில்லை. ஆண்டாண்டு காலமாக அவர்களது காணியில் தோட்டம் செய்து வாழ்க்கை நடத்திய நன்றிக் கடனுக்காகவாவது துரைசிங்கம் முதலாளியைப் பற்றி எவ்விதமான புகாரும் செய்யக் கூடாதெனக் கோவிந்தன் விரும்பினான்.

கமக்காறரையைப் பற்றி அவனுக்கு நன்கு தெரியும். துரைசிங்கம் கமக்காறரைப் பற்றிப் பொன்னியில் புகார் செய்தால், சிலவேளை எல்லாக் கமக்காறர்களும் சேர்ந்து தனது இனத்தவர்கள் எல்லோரையுமே குடியெழுப்பி விடவும் கூடுமென அவன் எண்ணினான். துரைசிங்கம் கமக்காறனோடு பகைத்து அவரோடு போராடுவது ஓர் ஆண்மைமிக்க செயலாக அவன் கருதவில்லை. தனது இனத்தவர்கள் எல்லோருக்கும் எவ்விதமான கஷ்டமும் ஏற்படாமல் காப்பதுதான் ஓர் ஆண்மையுள்ள செயலாகக் கோவிந்தன் கருகினான்.

அத்தோடு மாணிக்கம் பார்வதியைக் கூட்டி வந்ததை அவன் டெரிதும் வெறுத்தான். அதனாலேதான் இப்போது

எல்லாப் பிரச்சினைகளும் உருவாகியிருக்கிறது என்றும், மாணிக்கத்தில் பிழையிருக்கும் போது கமக்காறர்களை என் பகைக்க வேண்டும் எனவும் அவனது மனம் எண்ணியது. இதனாலேதான் துரைசிங்கம் முதலாளிக்கு எதிரான காரியங்களில் கந்தசாமியை ஈடுபடவிடாமல் தடுத்துவிட்டான் கோவிந்தன்.

கோவிந்தனையும், பொன்னியையும், மாணிக்கம் ஓரளவு குணமாகும் வரையாவது முத்தையன்கட்டிலேயே தங்கும்படி கந்தசாமி வேண்டிக்கொண்டான். குட்டியன் மட்டும் அங்கு வந்த மறுநாளே ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்று விட்டான்.

மாணிக்கம் முற்றாகக் குணமடைவதற்கு இன்னும் இரண்டு மாதமாவது செல்லும் என வைத்தியர்கள் கூறினார்கள். அவன் குணமடைந்த பின்பும் முத்தையன்கட்டிலேயே தங்கி இருப்பதுதான் நல்லதென கோவிந்தனும் பொன்னியும் தீர்மானித்தார்கள். அவன் ஊருக்குத் திரும்பி வந்தால், பின்பும் ஏதாவது விபரீதங்கள் நிகழ்ந்து விடலாமெனக் கோவிந்தன் பயந்தான். கந்தசாமிக்கும் கோவிந்தன் கூறுவது சரியாகவே பட்டது. சில நாட்கள் கழிந்த பின்பு கோவிந்தனும் பொன்னியும் ஊருக்குத் திரும்பினார்கள்.

39.

நடேசவுக்கும் பார்வதிக்கும் திருமணம் நடந்து மூன்று மாதங்கள் கழிந்து விட்டன. திருமணமான புதியில் நடேசு எங்கும் செல்லாது பார்வதியுடனேயே இருந்தான். ஆனால், நாட் செல்லச் செல்ல பழையபடி அவன் ஊர்சுற்றத் தொடங்கிவிட்டான். அன்னம்மா அவனிடம் எவ்வளவோ எடுத்துக் கூறியும் அவன் கேட்கவில்லை, சில

நாட்களில் அவன் பார்வதியுடன் வீட்டில் தங்குவான். சில நாட்களில் அவன் அன்னம்மா வீட்டில் வந்து படுத்து விடுவான். ஒருநாள் அன்னம்மா நடேசுவிடம் அதனைப் பற்றிக் கேட்டாள்.

“ஏனடாமேனை, பார்வதியை வீட்டிட்டு இங்கை வந்து படுத்திருக்கிறாய்?”

“ஏனம்மா அங்கை நெடுகப் படுப்பான். நான் இன் டைக்கு இங்கை படுக்கப்போறன்” எனக் கூறினாள் நடேசு.

“அப்ப ஏனடா கலியாணம் முடிச்சனி? பெம்பிளையைத் தனிய வீட்டிட்டுத் திரியிறதுக்கோ?”

“இல்லை, அம்மா அங்கை செல்லப்பரம்மாவும் மாமியும் இருக்கினம்தானே.”

அன்னம்மாவுக்கு அதற்குமேல் அவனோடு கதைக்க முடியாமல் போய்விட்டது.

சில நாட்களில் அவன் தன்னந்தனியனாக வாசிகசாலையில் படுத்து நித்திரை கொள்வான். நடேசு வீட்டில் தங்காததைப் பற்றி பார்வதி ஒருபோதும் கவலையடைவதேயில்லை. வீட்டுக்கு வந்தால் மட்டும் அவன் அவனை உபசரிப்பான். அவனுக்கு வேண்டியவற்றைக்கவனிப்பான். நடேசு வராத நாட்களில், ‘ஏன் வரவில்லை, எங்கே போயிருந்தீர்கள்?’ என அவன் ஒருபோதும் அவனைக் கேட்பதில்லை. சின்னத்தங்கம் மட்டும் அவன் வீட்டுக்கு வராளிட்டால் சிறிது கண்டிப்புடன், ஊர்குற்றித் திரிவதை நிறுத்த வேண்டுமெனக் கூறுவான். சின்னத்தங்கத்தின் கண்டிப்பை அவன் சட்டை செய்வதே இல்லை.

இப்போதெல்லாம் அவன் கூடுதலான நாட்களில் வெளியே எங்காவது தங்கிவிடுவான்.

பார்வதியின் சொல்லை நடேசு ஒருபோதும் தட்டுவதில்லை. அவன் நினைத்திருந்தால் அவனை எங்கும் சுற்றித் திரியாமல் வீட்டிலேயே தங்கும்படி கூறியிருக்கலாம். ஆனால், ஏனோ பார்வதி அதனை விரும்பவில்லை.

ஒருநாள் இரவு நடேசு பார்வதியின் வீட்டில் தங்கியிருந்த போது, நடுச்சாமத்தில் விழித்தெழுந்து பார்வதியின் பாயிலே வந்து அமர்ந்து கொண்டான். அப்போது பார்வதி நல்ல நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். நடேசு பார்வதியின் கூந்தலை மெதுவாக வருடிவிட்டான். அவளது கன்னங்களை ஆசையோடு தடவினான். பார்வதி திடீரென விழித்துக் கொண்டாள். நடேசு அருகில் இருந்து தன் கன்னங்களைத் தடவி விடுவதைப் பார்த்ததும் அவளது உடல் நடுங்கியது. அவள் அவளது கைகளை விலக்கியபடி பாயிலே எழுந்து உட்கார்ந்தாள். அப்போது அவள் சற்றும் எதிர்பார்க்காத வகையில் அவளைக் கட்டியணைத்து அவளது கன்னத்திலே முத்தமிட்டான் நடேசு.

“சும்மா இருங்கோ, உதென்ன வேலை” எனக் கூறியபடி அவளை விலக்கித் தள்ளினான் பார்வதி.

நடேசு வெறி கொண்டவன் போல் பார்வதியை இறுக்கக் கட்டியணைத்து கன்னத்திலே மீண்டும் மீண்டும் முத்தமிட்டான். பார்வதி பலம் கொண்ட மட்டும் அவளை விலக்கித் தள்ள முயன்றாள். அவளால் அவளை விலக்க முடியவில்லை. அவள் அவனுடன் பேராசை சோர்ந்து போனாள். நடேசுவின் வெறி அதிகமாகிக் கொண்டே வந்தது. பார்வதிக்குத் தலை சுற்றியது, மயங்கிக் கீழே சாய்ந்தாள்.

அவளது பெண்மை அவனிடம் தோல்வியடைந்தது.

அவன் மயக்கம் நீங்கி விழித்த போது நடேசு அவனருகே சோர்ந்து போய்ப் படுத்திருந்தான். அப்போதுதான் பார்வதி தனது இழப்பை உணர்ந்து கொண்டாள். அவளது உடல் முழுவதும் தழலாகத் தகித்தது. அவளது நெஞ்சில் வேதனை பொங்கி வடிந்தது. அவள் விம்மி விம்மி அழுதாள். அவன் அழுவதைப் பார்த்தபோது நடேசுவின் மனம் பதட்டமடைந்தது.

“ஏன் பார்வதி அழுகிறாய், நான் இனிமேல் உப்பிடி நடக்கமாட்டேன்” கெஞ்சும் குரலில் கூறினான் நடேசு.

அவன் அப்படிச் கூறியபோது பார்வதியின் கவலை மேலும் அதிகமாகியது. அவள் விடியும் வரை அழுது கொண்டே இருந்தாள். அந்த நிகழ்ச்சியின் பின்பு நடேச முன்பு போல் பார்வதியுடன் நெருங்கிப் பழகுவதற்குத் தயக்கமடைந்தான்.

40.

அன்னம்மா அன்று காலை செல்லப்பரீனிலீட்டுக்கு வந்த போது பார்வதி சோர்வடைந்த நிலையில் திண்ணையில் படுத்திருந்தாள்.

அன்னம்மாவைக் கண்டதும் அவள் எழுந்திருக்க முயற்சித்தாள். அவளால் முடியவில்லை. அதிகமாகத் தலைசுற்றியது. மீண்டும் தலையைத் திண்ணையில் சாய்த்துக் கொண்டாள்.

"என்ன பார்வதி என்ன... ஏதேனும் கையில்லையோ?" எனப் பதட்டத்துடன் கேட்டாள் அன்னம்மா.

அப்போது அங்கு வந்த சின்னத்தங்கம், "இப்ப கொஞ்ச நாளாய்ப் பிள்ளைக்கு உப்பிடித்தான் தலைசுத்தும் பிரட்டுந்தான் சோறிது சோந்து படுக்கிறான்- சாப்பாட்டுக்கும் மனமில்லை" எனக் கூறினாள்.

"ஏன் சின்னத்தங்கம் பிள்ளைக்கு தேகத்திலே ஏதேன் வித்தியாசமோ?"

"ஓம் மச்சாள்... இரண்டு மாசமாய்ப் பிள்ளை குளிக் கேல்லை... நடேச உங்கனிட்டைச் சொல்லேல்லையோ?"

"அதைக் கேட்ட போது அன்னம்மாவுக்கு பெரும் மெழ்ச்சியாக இருந்தது.

"அவனுக்குப் பெண்டிலைப் பற்றி கவலையில்லை. ஊர் சுத்துறதுதான் அவ்வளவு வேலை. கவியாணம் முடிஞ்சாப்

பிறகெண்டாலும் திருந்துவான் என்று பாத்தால் இப்ப தான் வர வர மோசமாய்க் கிடக்கு" என நடேசனின் மேல் குறைபட்டுக் கொண்ட அன்னம்மா, பார்வதியின் அருகிலிருந்து தலையை மெதுவாக விரட்டிவிட்டாள்.

"பிள்ளை உப்பிடிச் சாப்பிடாமல் இருக்கக் கூடாது. மனம் இல்லாமல் இருந்தாலும் தெண்டிச்சு ஒரு பிடிதள்ளும் சாப்பிட வேணும்" என வாஞ்சையுடன் கூறினாள்.

"என்ன சாப்பிட்டாலும் வயித்தைப் பிரட்டுது மாமி"

"இந்த நேரத்திலே உன்றை கையாலை சமைச்சு நீ சாப்பிட முடியாது. வேறையாரேன் சமைச்சுத் தந்தால்தான் ஒரு பிடிதள்ளும் சாப்பிட முடியும். நீ அப்ப கொஞ்ச நாளைக்கு என்னோடை வந்திரன் பிள்ளை" என வேண்டினாள் அன்னம்மா.

பார்வதி ஒன்றுமே பேசவில்லை.

"பிள்ளையை நாங்கள் அங்கை அனுப்ப ஏலாது மச்சாள். அவள் இங்கை தான் இருக்க வேணும். நான் என்னோட முடிஞ்சதை அவளுக்குச் செய்து குடுக்கிறேன். என்ன இருந்தாலும் இந்த நேரத்திலே எங்களோடை இருக்கிறது தான் நல்லது" என முடிவாகக் கூறிவிட்டாள் சின்னத்தங்கம்.

"பிள்ளை உனக்கு விருப்பமான சாப்பாட்டைச் சொல்லு. நான் செய்து கொண்டு வாறன்" பார்வதியை வற்புறுத்திக் கேட்டாள் அன்னம்மா.

"மாமி உங்களுக்கு என்னத்துக்குக் கரச்சல். எனக் கொண்டும் வேண்டாம்" பார்வதி அன்னம்மாவிடம் கூறினாள்.

"எனக்கென்ன கரச்சல் பிள்ளை- வீட்டிலே சரசு இருக்கிறான் தானே. நான் என்னுடைய முடிஞ்சதைச் செய்து கொண்டு வாறன். உடம்பு பெலயின்ப்பட்டுப் போனால் மாசம் ஏற ஏற உனக்குத் தான் கரச்சல்" எனக் கூறிய அன்னம்மா, சின்னத்தங்கத்திடம் "மச்சாள் பிள்ளையைக் கவனமாய்ப்

பார்த்துக் கொள்ளுங்கோ, அங்கையிங்கை திரியவிடாறையுங்கோ. தலைசுத்தி பார்வதி எங்கையேன் விழுந்து போவள்" எனக் கூறிவிட்டுத் தனது வீட்டுக்குச் சென்று வருவதற்காகப் புறப்பட்டாள்.

*

*

*

பேரக்குழந்தை பிறக்கப்போவதை அறித்ததிலிருந்து அன்னம்மாவின் மனம் மகிழ்ச்சியால் நிறைந்திருந்தது. நேடேசுவை நினைத்தபோதுதான் அவளுக்கு கோபங் கோபமாக வந்தது. பிள்ளைத்தாச்சியைத் தனிய விட்டிட்டு ஊரளந்து கொண்டு 'திரியிறுண். இண்டைக்கு வரட்டும் நல்ல பேச்சுக் கொடுக்க வேணும் என எண்ணிக் கொண்டாள்.

அன்று மாலை பார்வதிக்கென பயித்தம் பணியாரமும், பால் ரொட்டியும் சுட்டு பனையோலைப் பெட்டியில் வைத்து முடிக்கட்டிக் கொண்டு பார்வதியிடம் வந்தாள். அன்னம்மா, அவள் அங்கு வந்த நேரத்தில் நேடேசுவை அம்பல வாணரும் முன் விருத்தையிலிருந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அன்னம்மாவைக் கண்டதும் நேடேசு, "என்னனை அம்மா, குஞ்சுப் பெட்டிக்கை கொண்டு வாராய்?" எனக் கேட்டபடி எழுந்திருந்தான்.

"சும்மா இரடா...நான் பார்வதிக்கெண்டு பலகாரம் சுட்டுக் கொண்டு வந்தனன்."

"என்ன அன்னம்மா மாழி விசேஷம்பலகாரத்தோடெவாறியள்...?" எனக் கேட்டார் அம்பலவாணர்.

"பார்வதிக்கு இப்ப சாப்பாட்டிலை மனமில்லைத் தம்பி, சுகமில்லாமல் இருக்கிறாள். அதுதான் அவளுக்கெண்டு இரண்டு பால் ரொட்டியும் பயித்தம் பணியாரமும் சுட்டுக் கொண்டு வந்தனன்."

"என்ன மாமி பார்வதிக்கு சுகமில்லையோ...?" என ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார் அம்பலவாணர்.

"பார்வதிக்கு சுகமில்லைத்தான் தம்பி" எனக் கூறிய அன்னம்மா, "கிட்டடியிலை எனக்கு ஒருபேத்தியோ பேரனோ வரப்போகுது" எனச் சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள்.

"அப்படியே சங்கதி. ஏன் மச்சான் எனக்கு நீ இந்த விஷயத்தை சொல்லேல்லை. என்னட்டை மறைச்சுப்போட்டாய்" எனப் பொய்க் கோபத்துடன் நேடேசுவின் முதுகிலே தட்டினார் அம்பலவாணர்.

நேடேசுவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. "என்ன வாணரண்ணை சொல்லுறாய். உனக்கு நான் என்ன சொல்லாமல் மறைச்சனான்?" எனக் கேட்டான்.

"உனக்கு மகனோ, மகளோ பிறக்கப் போகுதெண்டு கொம்மா சொல்லுறா..."

நேடேசு தனது உடம்பை நாணிக் கோணிக் கொண்டு, "அப்படியே வாணரண்ணை எனக்குச் சத்தியமாய்த் தெரியாது" எனக் கூறி விகற்பமின்றிச் சிரித்தான்.

"எனக்கே இண்டைக்குத்தான் தெரியும் தம்பி. பிள்ளை வெக்கப்பட்டு ஒருத்தரிட்டையும் சொல்லேல்லை. சின்னத் தங்கத்தான் சொன்னவ" எனக் கூறிவிட்டு வீட்டினுள்ளே யிருந்த பார்வதியிடம் சென்றாள் அன்னம்மா.

அம்பலவாணருக்கு ஒரே வியப்பாக இருந்தது. இப்போ தெல்லாம் அவர் அடிக்கடி அங்கு வருவது வழக்கம். அவர் வரும் வேளைகளில் நேடேசு அங்கு இருக்காவிட்டால் அவர் சின்னத்தங்கத்தோடு சிறிது நேரம் கதைத்துவிட்டுச் செல்வார். ஆரம்பத்தில் அவருடன் கதைக்கத் தயங்கிய பார்வதியும் நாட் செல்லச் செல்ல சிறிதுசிறிதாக அவருடன் கதைக்கத் தொடங்கியிருந்தாள்.

சின்னத்தங்கமோ பார்வதியோ இந்த விஷயத்தைத் தன்னிடம் கூறுதது அம்பலவாணருக்கு மனதிலே பெருங்

குறையாக இருந்தது. அவருக்குப் பலவிதமான சந்தேகங்கள் இப்போது துளிர்ந்தெழுந்தன.

அன்னம்மா தான் கொண்டு வந்த பலகாரத்தில் கொஞ்சத்தை ஒரு தட்டில் எடுத்து வந்து நடுகவும், அம்பலவாணரும் சாப்பிடுவதற்காக அவர்களின் முன்னே வைத்தாள்.

"வாணரண்ணே, அம்மாவைப் போலே ஒருத்தரும் பயித்தம் பணியாரம் சுடேலாது. சாப்பிட்டுப் பார் சோக்காய் இருக்கும்" எனக் கூறிக் கொண்டு பலகாரத்தைச் சாப்பிடத் தொடங்கினாள் நடுக.

யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்த அம்பலவாணர் பயித்தம் பணியாரம் ஒன்றை எடுத்துக் கடித்து விட்டு "மச்சான் எனக்கு அவசரமாய்க் கொஞ்ச வேலையிருக்கு. நான் போட்டு வாறன்" எனக் கூறிக் கொண்டு எழுந்திருந்தார்.

"ஏன் தமிழி அவசரப்படுகிறாய். வைச்ச பலகாரத்தை பெண்டாடும் சாப்பிட்டுப் போவன்" என அவரிடம் கூறினாள் அன்னம்மா.

"இல்லை மாமி... எனக்குப் போதும். நான் இனிப்புப் பலகாரங்கள் சாப்பிடுகிறது குறைவு... மச்சான் சாப்பிட்டும்" எனக் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார் அம்பலவாணர்.

41.

மாணிக்கம் நிலை கொள்ளாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தான். ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வந்த நேரம் தொடக்கம் அவனது எண்ணம் முழுவதும் ஊருக்குச் செல்ல வேண்டும் என்பதிலேயே லயித்திருந்தது.

"மச்சான் நான் இனி ஒரு நிமிஷம் கூட இங்கை இருக்க ஏலாது. ஊருக்குப் போவேணும்" மாணிக்கத்தின் குரலில் உறுதி தொனித்தது.

"இப்பதான் ஆஸ்பத்திரியிலே இருந்து குணமடைஞ்சு வந்திருக்கிறாய் மாணிக்கம். இன்னும் கொஞ்சநாளாக்கெண்டாலும் நீ முத்தையன் சுட்டிலை தங்கி இருக்கிறதுதான் நல்லது."

கந்தசாமிக்கு, மாணிக்கத்தை ஊருக்கு அனுப்புவது புத்திசாலித்தனமான காரியமாகத் தெரியவில்லை.

"மச்சான் நான் உடனே போய் பார்வதியைச் சந்திக்க வேணும். இல்லாட்டில் எனக்குப் பயித்தியம் பிடிச்சிடும்."

"அவசரப்படாதே மாணிக்கம். நிதானமாய் யோசிச்சுப் பார். நீ ஊருக்கு போறது உன்னுடைய உயிருக்கே ஆபத்தாய் முடியலாம்."

"மச்சான் அதைப்பற்றி எனக்கு கவலையில்லை... நான் உடனே போகத்தான் வேணும்."

"முட்டாள்தனமாய் அவசரப்படாதே மாணிக்கம்; திட்டம் போட்டு கமக்காறறவை உன்னைக் கொலைசெய்து போடுவின்."

"பார்வதியைப் பிரிஞ்சு என்னுளை உயிரோடை இருக்க முடியாது மச்சான். இந்த உயிரைப்பற்றி நான் கவலைப்படேல்லை. எப்படியாவது நான் பார்வதியைச் சந்திக்க வேணும்..."

மாணிக்கத்தின் பிடிவாதத்தைக் கண்ட கந்தசாமி, இனி அவனுடன் சதைப்பதில் எவ்வித பிரயோசனமும் இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டான்.

"சரி மாணிக்கம், இனி நீ உன்னை விருப்பம்போலு செய். நீ இங்கை எப்ப திரும்பி வந்தாலும் உனக்குப் பாதா காப்பு அளிக்கிறதுக்கு நான் தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால், நீ எதிலுமே நிதானமாய் இருக்கிறதுதான் நல்லது. நீ இப்ப

ஊருக்குப் போறதாலே ஏதாவது பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டால் அது உன்னுடைய சொந்தப் பிரச்சினையாய் இருக்க மாட்டுது...இரண்டு சமூகங்களுக்கிடையே ஏற்படும் பிரச்சினையாய்த்தான் இருக்கும். அதுக்கு நாங்கள் எல்லாரும் முதலிலே எங்களைத் தயாராக்கிக் கொள்ளவேணும்."

சுந்தராமி கூறுவது முழுவதும் மாணிக்கத்துக்குச் சரியாகத்தான் பட்டது. ஆனாலும் பார்வதியை மட்டும்பார்விகாமல் இருப்பது அவனுக்கு முடியாதகாரியமாக இருந்தது. அன்று மாலையே மாணிக்கம் ஊருக்குப் புறப்பட்டான்.

*

*

*

மாணிக்கத்தைக் கண்டபோது கோவிந்தனுக்கும் பொன்னிக்கும் அளவுகடந்த மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அவன் ஊருக்குத் திரும்பி வந்ததால் கமக்காறர்கள் அவனுக்கு ஏதாவது தீங்கு இழைக்கவும் கூடுமென அவர்களது மனதிலே பயமும் தோன்றியது. மாணிக்கம் குணமடைந்து வந்ததில் கோவிந்தனுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டபோதிலும் பார்வதியைக் கூட்டிச் சென்றதால் ஏற்பட்டிருந்த கோபம் அவனுக்குத் திரவையில்லை. அதனால் அவன் மாணிக்கத்தோடு முகங்கொடுத்துப் பேசவில்லை. மாணிக்கத்துக்குத் தந்தையைப் பார்ப்பதற்கே பயமாக இருந்தது. அதனால் அவனும் கோவிந்தனோடு கதைப்பதற்கு முயலவில்லை.

மாணிக்கம் வந்த சிறிது நேரத்தில் வெளியே சென்று வருவதாகக் கூறிவிட்டு, குட்டியன் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான் கோவிந்தன்.

"ஏனடா மேனே இங்கை வந்தன? ஒரு கடுதாசி போட்டால் நாங்கள் உன்னை வந்து பாத்திருப்பந்தானே..." மாணிக்கத்துக்கு உணவு பரிமாறிக் கொண்டே கேட்டாள் பொன்னி.

"ஆச்சி...ஏன் நாள் இங்கை வந்தது உங்களுக்குப் பிடிக்கேலையோ?...'' கோபத்துடன் கேட்டான் மாணிக்கம்.

"ஏனடா மேனே கோவிக்கிறாய்... இங்கை கொஞ்ச நாளாய்த்தான் எல்லாக் கரச்சலும் அமந்து போய்க் கிடக்கு...உன்னைக் கண்டதும் கமக்காறரை என்ன செய்வனமோ என்னுதான் பயமாய்க் கிடக்கு..."

"அவையளுக்கு பயந்து கொண்டு எந்த நாளும் நாள் ஒளிஞ்சிருக்க ஏலாது'' என்றான் மாணிக்கம்.

"இல்லையடா மேனே கொஞ்ச நாளைக்கெண்டாலும் நீ முத்தையன் சுட்டிலே இருக்கிறதுதான் நல்லது.....உனக்கு நாங்கள் குட்டியன்ரை மேனாக் கலியாணம் செய்து வைக்கிறதுக்கு ஒழுங்கு செய்திருக்கிறம். கறுக்காய்க் கலியாணத்தை முடிச்சுப் போட வேணுமெண்டு கொம்மான் விரும்புறார். உனக்கும் ஒரு மனமாற்றமாய் இருக்கும். நாங்களும் கொஞ்சக்காலத்தானே உன்னோடே முத்தையன்கட்டிலே வந்திருக்கலாம்." பொன்னி தனது மனதிலே இருந்த திட்டத்தை மாணிக்கத்திடம் கூறினாள்.

"ஆச்சி இனிமேல் எனக்குக் கலியாணம் தேவையில்லை. அம்மாவிட்டைச் சொல்லி அவற்றை மேனாக்கு வேறே இடத்திலே கலியாணம் செய்து வைக்கச் சொல்லுங்கோ."

மாணிக்கம் இப்படிச் கூறியபோது பொன்னி திகைத்துப் போனாள்.

"ஏன் மேனே அப்பிடிச் சொல்லுறாய்? கொம்மான் உனக்கெண்டுதானே மேனே ஒருஇடமும் சுட்டிக் குடுக்காமல் வைச்சிருக்கிறார்."

"ஆச்சி என்னைக் கரச்சல் பண்ணதையுங்கோ:..... இனிமேல் எனக்கு கலியாணம் வேண்டாம்."

"ஏனடா உனக்குக் கலியாணம்வேண்டாம்? நீ நினைச்ச பாட்டுக்கு செல்லப்பர் கமக்காறரை மேனாக் கூட்டிக் கொண்டுபோய்ப் பட்ட கஷ்டம் போதும்...இனிமேல் என்னாலும் எங்கடை சொல்லைக் கேட்டுநட..."

"ஆச்சி இப்ப ஏன்னை தேவையில்லாத கதையெல்லாம் கதைக்கிறாய்?"

"நீ தானடா தேவையில்லாததை நினைச்சுக் கொண்டு கொம்மான்ரை மேனைக் கட்டுறதுக்கு மாட்டன் என்னு சொல்லுறாய். செல்லப்பர் கமக்காறன்ரை மேள் இப்ப வேறை கலியாணமும் முடிச்ச சந்தோஷமாயும் இருக்கிற... நீதான் அவ்வைப் பெரிசா நினைச்சுக்கொண்டு அழியிறாய்..."

திடீரெனப் பெரிய பாராங்கல் ஒன்று தலையிலே விழுந்தது போன்று இருந்தது மாணிக்கத்துக்கு - என்ன... பார்வதி வேறு கலியாணம் செய்துவிட்டாளா? நெஞ்சுக்குள் ஏதோ அழுத்தியது. அவனது கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

"என்னனை சொல்லுறாய் ஆச்சி?" மாணிக்கம் தடுமாறியபடி கேட்டான்.

"செல்லப்பர் கமக்காறன்ரை மேளுக்கும, அன்னம்மா கமக்காறிச்சியின்ரை மேன் நடேசவுக்கும் கலியாணம் நடந்து மூண்டு மாதமாச்சு."

"ஆச்சி உண்மையாய்த்தான் சொல்லுறியோ...?"

"ஏனடா உனக்கு நான் பொய் சொல்ல வேணும். நீ தான் கமக்காறன்ரை மேனை நம்பி - மோசம் போனாய்..... கமக்காறன்ரை மேள் ஊருக்கு வந்து ஒரு மாசத்திலேயே கலியாணம் முடிச்சிட்டா, நீ ஏன் இப்பவும் அவ்வை நினைச்சுக் கொண்டு இருக்கிறாய். நீயும் கலியாணம் செய்து சந்தோஷமாய் இரன்" என்றான் பொன்னி ஏக்கத்துடன்.

மாணிக்கத்துக்கு அதற்கு மேல் அந்த இடத்தில் இருக்க முடியவில்லை. உணவு அருந்தாமல் அரைவாசியில் எழுந்தது கைகழுவிக்கொண்டான்.

அவனது தலை இலேசாக வலித்தது. அவனுக்கு அப்போது தனிமையாக இருக்க வேண்டும்போல்தோன்றியது.

"ஆச்சி எல்லாம் நாளைக்குக் கதைக்கலாம். இப்ப நான் படுக்கப் போறன்" எனக் கூறிக்கொண்டே நினைவில் பாயை விரித்துக் கொண்டான் மாணிக்கம்.

"பார்வதி என்னை ஏமாற்றி விட்டாளா...?"

"ஒருவேளை ஆச்சிதான் எனக்குக் கலியாணம் செய்து வைப்பதற்காக பொய் சொல்லுகிறாளா?"

"ஆச்சி எனக்கு ஒரு நாளும் பொய் சொல்லமாட்டாள். பார்வதி நடேசவைத் திருமணம் செய்து இருக்கத்தான் வேண்டும்."

"உயிர் உள்ள வரைக்கும் என்னை மறக்கமாட்டன் என்றவள் இன்றுவேறொருவனுக்கு மனைவியாகிவிட்டாளா? என்மேல் உண்மையான அன்பிருந்தால் அவள் ஒருபோதும் வேறொருவனைத் திருமணம் செய்யச் சம்மதித்து இருக்க மாட்டாள்."

"துரோகி! அவளால் எனது வாழ்க்கையே அநியாயமாகிவிட்டது. எனது குடும்பத்தவர்களுக்கும், என் குலத்தவர்களுக்கும் கஷ்டம் ஏற்பட்டுவிட்டது."

"அவள் என்னுடன் முத்தையன்கட்டுக்கு ஓடிவந்ததும் கூடிக்குலாவியதும் கொஞ்சியதும்... எல்லாமே நடிப்புத் தானா?"

"ஏன் அவள் இப்பிடி எனது வாழ்க்கையைச் சிதைக்க வேண்டும்? அவளை ஒரு போதும் நான் வாழவிடமாட்டேன். அவளையும் அவளது குடும்பத்தவர்களையும் பூண்டோடு ஒழித்துவிட்டு நானும் அழிந்துபோக வேணும், என்னால் அவளது நினைவுகளை அகற்ற முடியவில்லை."

எனது இதயத்தில் வேறொருவனுக்கு இடம் கொடுக்க முடியவில்லை. அவளால் எவ்வளவு சலபமாக என்னைமறக்க முடிந்தது? ஒரு வேளை இதில் ஏதும் சூழ்ச்சி இருக்குமோ? செல்லப்பரும் துரைசிங்கம் முதலாளியும் பார்வதியின் மனதை மாற்றுவதற்கு ஏதாவது சூழ்ச்சி செய்திருப்பார்களோ?"

"இனி ஒருபோதும் பார்வதி எனக்குரியவளாகமாட்டாள். என்னோடு குலாவியவள் இன்று வேறொருவனோடு

கூடிக் குலாவுகிறாள். மீண்டும் அவளை நான் அடைவதற்கு முயற்சி செய்யவே கூடாது."

மாணிக்கத்தை அவனது சிந்தனைகள் சித்திரவதை செய்து கொண்டிருந்தன.

42.

பார்வதியின் உடலில் பலவிதமான மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. அவளது வயிற்றினுள்ளே வளர்ந்து வரும் சிசு துடித்துக் கொண்டிருக்கும் போதெல்லாம் அவளது உள்ளத்தில் மாணிக்கத்தைப் பற்றிய நினைவுகள் அலைமோதின. முன்பு போல் அவளால் எந்த வேலையும் செய்ய முடியவில்லை. உடலில் சோர்வு அதிகமாகி வயிறும் சற்றுப் பருத்திருந்தது. தனிமையில் இருக்கும் வேளையில் அவள் ஆசையோடு தனது வயிற்றைத் தடவிப்பார்ப்பாள்.

"குழந்தை பிறந்ததும் எப்படி அதன் தோற்றமிருக்கும்? மாணிக்கத்தைப் போன்றுதான் அழகாக இருக்குமா? அந்தக் குழந்தையைப் பார்ப்பவர்கள் அது மாணிக்கத்தின் குழந்தைதான் என இனங்கண்டு கொள்வார்களா? அப்படி இனங்கண்டு கொண்டால் இந்தச் சாதித் திமிர் பிடித்தவர்கள் அந்தக் குழந்தையை என்ன செய்வார்கள்?"

"அன்னம்மா மாமிதான் முதலில் ஏமாற்றமடைவாள். எனது வயிற்றில் வளரும் குழந்தையைத் தனது பேரப்பிள்ளையென நினைத்து ஆசையோடு கொஞ்சிக்குலாவதற்குக் காத்திருக்கிறாள்."

"எனது வயிற்றிலே வளரும் குழந்தை மாணிக்கத்தினுடையதுதான் என்பது அம்மாவுக்குத் தெரியும். ஆனால்

லும் அவள் அதனைத் தெரிந்து கொண்டவள்போல் காண்பிப்பதில்லை. ஒருவேளை அம்மா அதனை அப்புவிடமும் சொல்லியிருப்பாளா? குழந்தை பிறந்ததும் அம்மாவும், அப்புவும் அதனை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்வார்களா?

எப்பொழுதாவது ஒருநாள் பொன்னியோ கோவிந்தனோ அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்? தங்களது பேரக் குழந்தைதான் எனப் புரிந்து கொண்டு பூரிப்படைவார்களா? அல்லது அவர்கள் மேல் அதிகாரம் செலுத்தக்கூடிய ஒரு கமக்காறனின் வாரிசென எண்ணிப் பயபக்தியோடு மதிப்பு கொடுப்பார்களா?"

சித்தனையிலிருந்த பார்வதி, படலை கிறீச்சிடும் ஓசை கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அம்பலவாணர் வந்துகொண்டிருந்தார்.

பார்வதி, சின்னத்தங்கம் படுத்திருக்கும் அறைக்கு எழுந்து சென்றாள். சின்னத்தங்கத்துக்கு கடந்த இரண்டு நாட்களாகத் தொய்வு நோயின் பாதிப்பு அதிகமாகி இருந்தது. மூச்சு முட்டித் திணறுவதும், தொடர்ந்து வரும் இருமலைத் தாங்க முடியாமல் களைத்துச் சேரர்ந்து போவதும் தொண்டைக்குள் ஓட்டிக் கிடக்கும் சளியை வெளியே கொண்டு வரும் முயற்சியில் காறி உமிழ்வதுமாக இருந்தாள்.

முதல் நாள் அம்பலவாணர் அங்கு வந்திருந்த போது வழக்கமாக அவர் கொண்டு வரும் மருந்தில் கொஞ்சம் வாங்கிவரும்படி சின்னத்தங்கம் அவரை வேண்டியிருந்தாள்.

"அம்மா..... எழும்புங்கோ..... இங்கை அண்ணை வந்திருக்கிறார்" பார்வதி, சின்னத்தங்கத்தின் தோள்களை உலுப்பியபடி கூறினாள்.

தலைக்கு மேல் இரு கைகளையும் வைத்து கால்களை மடித்து உடலைச் சுருட்டி சரிந்து படுத்திருந்த சின்னத்தங்கம், மெதுவாக எழுந்து கட்டிலில் உட்கார்ந்தாள். அம்

பலவாணர் அவளருகே இருந்த கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“தம்பி..... என்பாடு பெரிய உபாதையாய்க் கிடக்கு மூச்சு விட முடியேல்லை. மருத்து கொணந்தனியோ?”

“அதை நான் மறப்பேனா மாமி... அது இல்லாட்டில் நீங்கள் கஷ்டப்படுவியள் என்று எனக்குத் தெரியுந்தானே” எனக் கூறிக்கொண்டே தான் கொண்டு வந்து கடுதாசிப் பைக்குள் இருந்த சாராயப் போத்தலை எடுத்து சின்னத்தங்கு கத்திடம் கொடுத்தார் அம்பலவாணர்.

வழக்கமாகச் சின்னத்தங்கம் சாராயப் போத்தலை வாங்கியதும் சுட்டிலின் அடியில் மறைத்து வைப்பாள். ஆனால், இன்று பக்கத்தில் இருக்கும் பேணியை எடுத்து அதில் சாராயத்தை நிரப்பி ஒரே மூச்சில் ‘மடக் மடக்’ என குடித்துவிட்டு பேணியை அருகே வைத்தாள்.

“மாமிக்கு இண்டைக்கு வருத்தம் கூடத்தான்” அம்பலவாணர், சின்னத்தங்கத்தைப் பார்த்துக் கூறினர்.

“தம்பி என்னலை கதைக்க முடியேல்லை..... நீ பிள்ளையோடை இருந்து கதைச்சிட்டுப் போ” எனக் கூறியபடி கட்டிலில் சாய்ந்து கொண்டாள் சின்னத்தங்கம்.

“மாமி வருத்தம் கூட இருந்தால் இன்னும் கொஞ்சம் குடியுங்கோவன்.”

சின்னத்தங்கத்தின் பதிலையும் எதிர்பார்க்காமல் சாராயத்தை மீண்டும் பேணிக்குள் நிரப்பி அவளது கையில் கொடுத்தார் அம்பலவாணர்.

“வேண்டாம் தம்பி..... கூடக் குடிச்சால் எனக்கு ஏதேன் செய்யும்.”

“ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாதையுங்கோ மாமி, குடியுங்கோ. இரண்டு நாளாய்க் கஷ்டப்படுகிறியன். இதைச்

குடிச்சால்தான் கொஞ்ச நேரம் எண்டாலும் நித்திரை கொள்ளலாம்.”

சின்னத்தங்கம் பதில் எதுவும் கூறாமல் அவர் கொடுத்த சாராயத்தை வாங்கிக் குடித்துவிட்டுப் படுத்துக் கொண்டாள்.

சாராயத்தின் நெடி பார்வதிக்கு அருவருப்பைக் கொடுத்தது. அவள் மூக்கை சுளித்துக் கொண்டாள்.

“எங்கை பார்வதி..... நேசு மச்சாளைக் காணேல்லை?”

“காலைமை அன்னம்மா மாமி வந்திருந்தவ, அவ வோடை கூடிக்கொண்டு அவரும் போட்டார்.”

சின்னத்தங்கம் தொண்டையைச் செருமிக் கொண்டு மீண்டும் கட்டிலில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“மாமி இப்ப உங்களுக்கு கொஞ்சம் சுகம் போலை.”

“ஓம் தம்பி..... நெஞ்சுக்குள்ளே இருந்த முட்டு கொஞ்சங் குறைஞ்சு கிடக்கு” சாராயம் குடித்ததினால் ஏற்பட்ட போதையில் கண்கள் துஞ்ச தட்டுத் தடுமாரியபடி கூறினாள் சின்னத்தங்கம்.

“அப்படியெண்டால் இன்னும் கொஞ்சம் குடியுங்கோ மாமி..... நல்ல சுகம் வரும்”

மீண்டும் பேணியை எடுத்து அதனுள் சாராயத்தை நிரப்பி, சின்னத்தங்கத்திடம் நீட்டினார் அம்பலவாணர்.

அதனைச் சின்னத்தங்கம் வாங்கும் போது அவளது கைகள் தடுமாறின. பேணியிலிருந்து சிறிது சாராயம் தழும்பி வெளியே சிந்தியது.

“மாமி கொஞ்சம் பொறுங்கோ. நான் பருக்கி விடுகிறேன்” எனக் கூறிக்கொண்டே அம்பலவாணர் சின்னத்தங்கத்தின் வாயில் பேணியைப் பொருத்தினார். சின்னத்தங்கம் அதனை ஒரு மிடறில் உறிஞ்சிக் குடித்துவிட்டு, “தலை

சுத்துது தம்பி, நான் படுக்கப் போறன்" எனக் கூறிக் கொண்டே போர்வையை இழுத்துத் தன்னை மூடிக்கொண்டு சாய்ந்து விட்டாள்.

"அண்ணை இருங்கோ, நான் தேத்தண்ணி போட்டுக் கொண்டு வாறன்" எனக் கூறிவிட்டு குசினிக்குச் சென்றாள் பார்வதி.

சிறிது நேரத்தின் பின் அம்பலவாணரும் எழுந்து குசினிப் பக்கம் சென்றார். அவரது நெஞ்சு 'திக்கி'க்கென அடித்துக் கொண்டது. இதுதான் சரியான சந்தர்ப்பம். இதனை நழுவ விட்டால் வேறொரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமோ தெரியாது என எண்ணியபடி அவர் பார்வதியின் பின்னால் போய் அவளின் முதுகில் மெதுவாகத் தட்டினார்.

திடுக்குற்றுத் திரும்பிய பார்வதி. அம்பலவாணர் அங்கு வந்திருப்பதைக் கண்டதும், "ஏன் அண்ணை இங்கை வந்தீங்கள்?" எனப் பயத்துடன் கேட்டாள்.

அம்பலவாணர் ஒரு பொழுதும் குசினிப் பக்கம் வந்ததில்லை. இன்று ஏன் வந்திருக்கிறார். பார்வதியின் மனதில் இனம் புரியாத கலக்கம் ஏற்பட்டது. அவளது நெஞ்சு வேகமாக அடித்துக் கொண்டது. அம்பலவாணரின் தடுமாற்றமும் அவரது பேச்சும் அவளுக்கு அச்சத்தை ஊட்டியது. குசினியிலிருந்து வெளியே வருவதற்குப் பார்வதி எத்தனித்தாள். திடீரென அம்பலவாணர் அவளது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார்.

"எங்கை பார்வதி போறாய்...? என்னோடை கொஞ்ச நேரம் இருந்திட்டுப் போவன்."

"அண்ணை என்றை கையை விடுங்கோ....." அம்பலவாணரின் பிடியை விலக்க முயன்றாள் பார்வதி.

"பார்வதி உன்னிலை நான் எவ்வளவு ஆசை வைச்சிருக்கிறன் தெரியுமே..... கொஞ்ச நேரம் என்னோடை இருந்தால் என்ன...?"

அம்பலவாணர் பார்வதியைத் தன் நெஞ்சோடு இறுக்கக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டார். அவள் அவரது பிடியிலிருந்து திமிறினுள். வெறி கொண்டவன் போல பலங் கொண்ட மட்டும் அவரைப் பிடித்துத் தள்ளினாள். தனது இரு கைகளாலும் அவரது கன்னங்களில் மாறி மாறி அறைந்தாள்.

அவளது கூந்தல் கலைந்தது. கோபம் நிறைந்த கண்களில் கண்ணீர் முட்டியது.

அம்பலவாணர் அவளது எதிர்ப்பைத் தாங்க முடியாது சோர்ந்து போய் தனது பிடியைத் தளர்த்திக்கொண்டார். அவரது கண்கள் சிவந்தன. பார்வதி தன்னை உதாசீனம் செய்து விட்டாள் என்ற அவமானம் ஒருபுறமும், அவள் தனது கன்னங்களில் அறைந்து விட்டதால் ஏற்பட்ட கோபம் மறுபுறமும் அம்பலவாணருக்கு ஆத்திரத்தை ஊட்டியது.

"எடியே..... உன்னை சங்கடு ஊர் முழுக்கத் தெரியும். கீழ்ச்சாதிக்காரனோடு கூடிக் களவாய் ஓடினனி. இப்ப பத்தினி வேஷமோ போடுறாய்.....?" பல்லை நெருடியபடி பார்வதியைப் பார்த்துக் கூறினார் அம்பலவாணர்.

பார்வதி மௌனமானாள். அவளது கண்களில் நீர் முட்டி வழிந்தது.

"நீ என்னிலையிலிருந்து ஒருநாளும் தப்ப முடியாது. உன்னை நான் கவனிச்சுக் கொள்ளுறன் பாரடி...—!" எனக் கூறிவிட்டு விருட்டென அவ்விடத்தை விட்டகன்றார் அம்பலவாணர்.

பார்வதி அழுது கொண்டேயிருந்தாள்.

மாணிக்கத்தோடு கூடிச்சென்ற ஒரு காரணத்துக்காக மற்றவர்கள் தன்னைக் கேவலமாக நினைக்கிறார்களே என நினைத்த போது அவளது கவலை மேலும் அதிகமாகியது.

மனமறிந்து நான் ஒரு போதும் மாணிக்கத்துக்குத் துரோகம் செய்யவில்லை, அம்பலவாணர் கூறிச் சென்றது போல் நான் பத்தினி வேஷம் போடவில்லை — நான் பத்தினியேதான்.

பார்வதியின் மனம் ஆறுதலடைவதற்கு வெகுநேரம் பிடித்தது.

43.

மாணிக்கம் உயிரோடு இருப்பதாகவும், இப்போது ஊருக்கு வந்து தாய் தகப்பனுடன் தங்கி இருப்பதாகவும் கேள்வியுற்ற அன்னம்மா பதட்டமடைந்து சின்னத்தங்கத் திடம் வந்தாள்.

அவள் முகத்திலே தெரிந்த மாற்றத்தையும், அவளது பரபரப்பையும் கண்ட சின்னத்தங்கம் ஏதோ விபரீதம் நடந்து விட்டதைப் புரிந்து கொண்டாள்.

“சின்னத்தங்கம், எங்கை பார்வதியைக் காணேல்லை?”

“அவள் உங்கைதான் பின் வளவுக்குப் போனவள். இப்ப வந்திடுவள்” எனப் பதிலளித்தாள் சின்னத்தங்கம்.

“சின்னத்தங்கம், ஒரு சங்கதி கேள்விப்பட்டனியோ? அவன் மாணிக்கன் உங்கை வந்திட்டானாம்.”

“என்ன மச்சாள்..... என்ன சொல்லுறாய்..... அவன் செத்துப் போனான் எண்டெல்லோ அவர் சொன்னவர்...”

“அப்பிடித்தான் சின்னத்தங்கம்..... நானும் நினைச்சுக்கொண்டிருந்தான். எல்லோருமாய்ச் சேர்ந்து அவன் செத்துப் போனான் என்று கதை கட்டிப் போட்டினம்.”

“ஆர் மச்சாள் உனக்கு உந்தக் கதை சொன்னது?”

“இப்ப கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னம் சின்னத்தம் பரை ரோட்டிலே சந்திச்சான் அவர் தான் இதைச்சொன்னவர். அந்த மனிசன் எனக்கு ஒருநாளும் பொய் சொல்லாது.”

கோடிப் புறத்தில் தின்று இதுவரை நேரமு் அவர் களது சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பார்வதிக்குத் தலையைச் சுற்றியது.

“ஆ..... எனது மாணிக்கம் உயிருடனா இருக்கிறார், இந்த வஞ்சகர்கள் எல்லோரும் அவர் இறந்துவிட்டதாகக் கதை கட்டி என்னை நம்ப வைத்து விட்டார்களே? அதனால் இப்போது எவ்வளவு விபரீதங்கள் நடந்துவிட்டன? அவர் உயிருடன் இருக்கும் போதே நான் வேறொருவரைத் திருமணம் செய்து விட்டேனே. அவர் என்னை ஒரு துரோகி என்றல்லவா நினைக்கப் போகிறார். நான் எப்படியாவது அவரைச் சந்திக்க வேண்டும். நடந்தவற்றையெல்லாம் அவருக்கு எடுத்துக் கூறவேண்டும்.”

பார்வதியின் கண்கள் இருண்டு கொண்டு வந்தன. தடாலென நிலத்திலே சாய்ந்தாள்.

“மச்சாள், இப்ப மாணிக்கம் ஏன் ஊருக்கு வந்திருக்கிறானோ தெரியாது. அதுதான் எனக்கு யோசனையாய்க் கிடக்கு. இன்னும் ஏதேன் கரச்சல் வருமோ தெரியாது.....” என்றாள் சின்னத்தங்கம்.

“அதுதான் சின்னத்தங்கம் நானும் உன்னட்டைச் சொல்ல வந்தான். இனி ஏதேன் நடந்தால் எல்லாருக்குத் தான்மானக்கேடு. பார்வதியை நீ கொஞ்சம் கண்காணக்க வேணும். அவளைத் தனிமையாய் விடக்கூடாது” என்றாள் அன்னம்மா யோசனையுடன்.

“உவள் பிள்ளை பின்வளவுக்குப் போனவள்..... இவ்வளவு நேரமாய்க் காணேல்லை” என எழுந்து சென்றாள்

சின்னத்தங்கம். அன்னம்மாவும் அவளோடு வீட்டின் பின் புறமாகச் சென்றாள்.

கோடிப்புறத்தில் பார்வதி விழுந்து கிடந்ததைக் கண்ட சின்னத்தங்கம் அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு, "ஐயோ... பிள்ளை நிலத்திலே விழுந்து கிடக்கிறாள்....." எனக் கூறியபடி பார்வதியின் அருகில் சென்று அவளது தலையைத் தூக்கி நிமிர்த்த முயன்றாள். அன்னம்மா வீட்டிலுள்ள ஓடிச் சென்று செம்பில் தண்ணீர் எடுத்து வந்து பார்வதியின் முகத்தில் தெளித்தாள்.

சிறிது நேரத்தின் பின்புதான் பார்வதி கண் விழித்துப் பார்த்தாள். சின்னத்தங்கமும் அன்னம்மாவும் அவளைக் கைத்தாங்கலாகக் கூட்டி வந்து திண்ணையில் படுக்க வைத்தனர்.

அன்னம்மா கோப்பி தயாரிப்பதற்காக அவசர அவசரமாகக் குசினிப் பக்கம் சென்றாள்.

"பிள்ளை..... பிள்ளை..... என்ன நடந்தது? ஏன் விழுந்தாள்?" எனக் கவலையுடன் கேட்டாள் சின்னத்தங்கம்.

"அம்மா எனக்கு தலையைச் சுத்திக்கொண்டு வந்தது. பிறகு என்ன நடந்ததென்று எனக்குத் தெரியேல்லை" என தடுமாற்றத்துடன் கூறினாள் பார்வதி.

"பிள்ளை இனிமேல் ஒரு இடத்துக்கும் தனியப்போகப் பிடாது. தேகம் பலயின்பட்டுப் போச்சு" என ஆதரவுடன் கூறினாள் சின்னத்தங்கம்.

பார்வதி பதிலெதுவும் பேசவில்லை. அவளையும் மீறிக் கொண்டு அவளது விழிகளில் கண்ணீர் நிறைந்து கன்னங்களிலே வழிந்தது.

44.

இந்த வருடம் அன்னமார் கோயில் வேள்வி நடப்பதற்கு இன்னும் ஒரு சில மாதங்களே இருந்தன. குட்டியன் அன்று காலை வேள்வி விஷயமாகக் கதைப்பதற்கு கோலிந்தனது வீட்டிற்கு வந்திருந்தான்.

"மச்சான் இந்த வரியம் வேள்வி என்ன மாதிரி. ஒரு ஆயத்தமும் செய்யாமல் இருக்கிறாய்?"

"இந்த முறை சுருக்கமாய்த்தான் செய்யவேணும் குட்டியன். பெரிசாத் துவக்கினால் ஏதேன் கரச்சல் வரப் பாகும்."

"அதெப்பிடி மச்சான் சுருக்கமாய் செய்யிறது..... நேரத்திக் கடனுக்கு எல்லாரும் கிடாயன் வளத்து வருகினம். ஒரு நாறு நாற்றைம்பது கிடாயெண்டாலும் இந்த முறை விழும் போலை தெரியுது."

"அப்படியில்லைக் குட்டியன் வழக்கமாய்த் துரைசிங் கம் கமக்காறனும், செல்லப்பர் கமக்காறனும் தானே வந்து நிண்டு வேள்வியை நடத்திறவை. உவன் பெடியன் செய்த வேலையாலை அவையன் எல்லாம் எங்களோடை பகைச்சுக் கொண்டல்லோ திரியினம்."

"இல்லை மச்சான் அந்தச் சங்கதியெல்லாம் இப்ப பழங் கதையாய்ப் போச்சு. செல்லப்பர் கமக்காறனின்ரை மேனுக்குக் கலியாணம் முடிச்சாப்பிறகு அவையின்ரை

கோவமெல்லாம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்க் குறைஞ்சு போச்சு."

"எப்பிடி இருந்தாலுங் குட்டியன், முந்தினமாதிரி கமக்காறவை எங்கனோடை புழங்கமாட்டினம். எல்லாத்துக்கும் பின்னுக்குத்தான் நிப்பினம்." என்றான் கோவிந்தன்.

"அவையள் பின்னுக்கு நிண்டால் நிக்கட்டுமென். நாங்கள் வழக்கம் போல வேள்வியைப் பெரிசாய் நடத்துவம்" என்றான் குட்டியன் அலட்சியத்துடன்.

"என்னதான் இருந்தாலும் எங்கடை கோயில், துரைசிங்கம் கமக்காறனின்றை காணியிலேதானே இருக்குது, நாங்கள் வேள்வியை ஆயத்தம் செய்யெக்கை அவர் வந்து வேள்வி செய்யக் கூடாதெண்டு தடுத்தால் என்ன செய்யிறது" என்றான் கோவிந்தன் சிந்தனையுடன்.

"மச்சான் இப்ப துரைசிங்கம் முதலாளியின்றை மூச்சு வலுவாய்க் குறைச்சு போச்சு. மேனின்றை கலியாணத்துக்கு காசுக்கு ஒடித்திரியிறார். அவருக்குக் கடன்தனி பெருகிப் போச்சாம்" என்றான் குட்டியன்.

இதுவரை நேரமும் அவர்களுடைய சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பொன்வி, "அவருக்குக் கடன் வராமல் என்ன செய்யும். முந்தி இரண்டு மூன்று வழக்கிலே எக்கச்சக்கமாய் காணியிலே வித்துச் செலவழிச்சவரல்லோ" எனக் கூறினான்.

"ஓம் அக்கா, இப்ப நீங்கள் இருக்கிற இந்தக் காலியையும், தோட்டஞ் செய்யிற காணியையும் மேளுக்குச் சீதனமாகக் குடுத்தாப்பிறகு அவரிட்டை மிச்சமாக இருக்கிறது இந்தக் கோயில் காணியும், அவர் குடியிருக்கிற வீட்டுக் காணியுந்தானே."

"என்னதான் இருந்தாலும் துரைசிங்கம் கமக்காறவிட்டை ஒரு சொல்லுச் சொல்லாமல் வேள்வியைத் துவக்கிறது புத்தியில்லை" என்றான் கோவிந்தன்.

"ஓ... அதுசரிதான். அப்பிடியெண்டால் இண்டைக்கு ஒருக்கா அவரோடை போய்க் கதைப்பம்" எனக்கூறிய குட்டியன் பொன்னியின் பக்கத்திரும்பி, "அக்கா இந்த முறை வேள்வியோடையெண்டாலும் என்றை பிள்ளை கண்மணியைக் கொண்டு மாணிக்கத்துக்கு 'சொலுருடுப் பிச்சுப் போடவேணும். நானும் எத்தனை நாளைக்கு அவனை வீட்டுக்குள்ளே வைச்சிருக்கிறது?" எனக் கேட்டாள்.

"தம்பி நாங்களும் எவ்வளவோ மாணிக்கவிட்டைச் சொல்லிப் பாத்தம். அவன் கேக்கிறுனில்லை. தனக்குக் கலியாணம் வேண்டாமெண்டு நிக்கிறான். நாங்கள் என்னதான் செய்யிறது" எனக் கவலையுடன் கூறினாள் பொன்வி.

"அக்கா, நீங்கள் இப்பிடிச்சொல்லுவியென்னு நாள் கனலிலும் நினைக்கேல்லை. இவ்வளவு காலமும் அவன் பிள்ளையைக் கட்டிக் குடுக்காமல் மாணிக்கத்துக்கு எண்டுதானே வைச்சிருந்தனான்."

"அதுக்கென்ன தம்பி செய்யிறது. அவன் விசரன் பைத்தியக்காரன் மாதிரி ஏதோ யோசிச்சுக் கொண்டு திரியிறான். ஒருத்தரோடையும் கதைக்கிறுனும் இல்லை. நாங்கள் ஏதேன் சொன்னாலும் அவனுக்குக் கோவம் வருகுது."

"அவன் இப்பவும் செல்லப்பர் கமக்காறன்றை மேனின்றை நினைவிலேதான் இருக்கிறான் போலேத் தெரியுது" என்றான் கோவிந்தன்.

"நான் நடந்ததெல்லாத்தையும் நினைச்சுப் பாராமல் ஒண்டுக்கையொண்டு ஒற்றுமையாய் இருக்குங்கள் எண்டு தானே என்றை பிள்ளையை மாணிக்கனுக்குக் கட்டிக் குடுக்கிறதுக்கு ஆசைப்படுகிறன்."

"குட்டியன் நீ இந்த விஷயத்திலே குறை நினைக்காதை உன்றை மேள் கண்மணி ஒரு தங்கப்பவுண்; அவனை நாங்கள் மருமேளாய் எடுக்கக் குடுத்து வைக்கேல்லை. என்ன செய்யிறது. மாணிக்கனை எந்த வகையிலும் எவ்வளவோத் இருப்ப ஏலாமல் கிடக்கு" என முடிவாகக் கூறினான் கோவிந்தன்.

"நீங்கள் உப்பிடிச் சொல்லேக்கை நான் என்னதான் செய்யிறது. அப்ப பிள்ளைக்கு வேறே இடத்திலேதான் பாக்க வேணும்" எனக் கூறிக்கொண்டே எழுந்து புறப் பட்டான் குட்டியன்.

கோவிந்தனும் பொன்னியும் குட்டியனின் மனதை நோகவைக்க வேண்டிய நிலை வந்துவிட்டதே என்ற கவலை யுடன் அவனை வழியனுப்பி வைத்தார்கள்.

45.

மயக்கமுற்று விழுந்ததிலிருந்து பார்வதியின் உடல் நிலை பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. அவளால் எழுந்து நடமாட முடியவில்லை. எந்த நேரமும் படுத்தபடுக்கையாகவே கிடந்தாள். சில நாட்களுக்குள் அவளது கால்களும் முகமும் வீங்கிப் போய்விட்டன. தேகமெல்லாம் வெளிநிப் போயிருந்தது. அவளது உடல்நிலை மோசமடைந்து கொண்டே வந்ததினால், செல்லப்படும் சின்னத்தங்கமும் பெரிதும் கவலையடைந்தனர். பார்வதியை ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிச் சென்று காட்டியபோது அவளுக்கு இரத்த அழுத்தம் அதிகமாக இருப்பதாகவும், நோயாளி அதிகம்யோசிப்பதோ கவலையடைவதோ கூடாது எனவும் வைத்தியர்கள் கூறினார்கள். மாசங் கூடக்கூட பார்வதியின் நிலைமை மோசமடைந்துகொண்டே வந்தது. அன்னம்மா அவனைக் கவனிப்பதற்காகத் தனது மகள் சரசுவடன் செல்லப்பர் வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டாள். பிரசவகாலம் நெருங்கியபடியால் பிரசவத்துக்குரிய ஆயத்தங்களையும் அவள் செய்திருந்தாள்.

மாணிக்கம் உயிருடன் இருக்கிறான் என்பதை அறிந்ததிலிருந்து பார்வதியின் மனதிலும் பெருந் தாக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது.

ஏன் மாணிக்கம் என்னைச் சந்திப்பதற்கு முயற்சிசெய்யவில்லை? இந்த ஊரிலேயே இருந்து கொண்டு என்னை வந்து பார்க்காமல் இருப்பதற்கு எப்படி அவருக்கு மனம் வந்தது? மாணிக்கத்துக்கு என்மேல் கோபமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். நான் அவரை மறந்து வேறு திருமணம் செய்து விட்டேன் என எண்ணி என்மேல் கோபமடைந்திருப்பார். அவரை நான் எப்படிச் சந்திப்பது? அவரை இறந்துவிட்டதாகச் சொல்லி என்னை நம்பவைத்துச் சூழ்ச்சி செய்துவிட்டார்கள் என்பதை அவருக்கு எப்படிப் புரியவைப்பது. என் வயிற்றிலே வளரும் குழந்தை அவருடையது தான் என்பதை எப்படி அவருக்குத்தெரிவிப்பது? அவரது குழந்தையை அவரின் நினைவாக வளர்க்க வேண்டும் என்ற காரணத்தினாலேதான் நான் இன்னும் உயிருடன் இருக்கின்றேன் என்பதை அவருக்கு எப்படி எடுத்துக் கூறுவது.

சிந்தித்துச் சிந்தித்து பார்வதி எந்த நேரமும் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

அன்னம்மாவுக்கும் சின்னத்தங்கத்திற்கும் பார்வதியின் நிலையைப் பார்க்கும் போது பெருங் கவலையாக இருந்தது. சில நாட்களாக அவள் படுக்கையில் இருந்தவாறு பிதற்றித் தொடங்கி இருந்தாள்.

"மாணிக்கம் நான் உங்களுக்குத் துரோகம் செய்யேல்லை...உங்களைச் செத்துப்போச்செண்டு சொல்லி என்னை ஏமாத்திப் போட்டினம் மாணிக்கம்...நான் உங்களிடடை வரப் போறன் மாணிக்கம்...என்றை வயித்திலே வளருகிறது உங்கடை பிள்ளைதான் மாணிக்கம்..."

என்றெல்லாம் பைத்தியக்காரிபோல் அவள் அலட்டித் தொடங்கி விட்டாள். அதைக் கேட்டபோது அன்னம்மாவுக்கு ஒரே அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

சின்னத்தங்கத்துக்கு என்ன சொல்வதென்றே புரியவில்லை. "கோவிந்தன் ஆட்கள் அன்னம்மாரை ஏவிவிட்டினமோ, அல்லது பிள்ளைக்கு ஏதேன் செய்வினை சூனியம்

செய்திட்டினமோ தெரியேல்லை, அதுதான் பிள்ளை உப் பிடிப் புலம்புகிறான்" எனக் கவலையுடன் கூறினான்.

பார்வதி இப்படி மாணிக்கத்தை நினைத்து அடிக்கடி புலம்புவது ஊரிலுள்ள சிலருக்கும் தெரிய வந்திருந்தது. நடேச வாசிகசாலைக்கு வரும் வேளைகளில் பார்வதியைப் பற்றிய செய்திகளை எல்லாம் அம்பலவாணர் அவனிடம் கேட்டறிந்து தனது நண்பர்களுக்கும் கூறியிருந்தார்.

வாசிகசாலையில் இப்போது சில நாட்களாக மாணிக் கம் ஊருக்குத் திரும்பி வந்திருப்பதைப் பற்றியும், அவனை நினைத்து பார்வதி எந்நேரமும் புலம்புவது பற்றியுமே கதை யாக இருந்தது.

46.

துரைசிங்கம் முதலாளி பெரிதும் சோர்வடைந் திருந்தார். அவரது மகளின் திருமணத்தைக் கூடியவிரைவி லேயே நடத்த வேண்டிய நிலைமை அவருக்கு ஏற்பட்டிருந் தது. மாப்பிள்ளை வீட்டார் திருமணத்தை உடனே வைக்க வேண்டுமென அவரை வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். உடனே திருமணத்தை நடத்துவதானால் அவர் அன்னமார் கோயில் காணியை எப்படியும் விற்க வேண்டும். அல்லது தனது காரையோ, லொறியையோ விற்கவேண்டும். தனது சொந்தப் பாவனையிலுள்ள காரை மகளின்திருமணத்துக்கு முன் விற்பதற்கு அவருக்கு மனம் வரவில்லை.

லொறியினால் அவருக்குக் கிடைத்து வந்த வருமானம் இப்போது பெரிதும் குறைந்திருந்தது. செல்லப்பர் தனது மகனுக்கு வருத்தம் வருவதாகக் கூறி அடிக்கடி லீவு எடுத்தும் கொண்டிருந்தார். அதனால் தொழிலும் பெரிதும்

பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. இதநிலையில் லொறியை விற்பது தான் புத்திசாலித்தனமாகத் துரைசிங்கம் முதலாளிக்குப் பட்டது. அதனைச் செல்லப்பரிடம் தெரிவித்தபோது, துரை சிங்கம் முதலாளியின் நிலைமையை உணர்ந்த செல்லப்பரும் அதற்கு எவ்வித ஆட்சேபமும் தெரிவிக்கவில்லை.

லொறியை விற்பது சம்பந்தமாகத் தனக்குத் தெரிந்த வர்களுடன் கதைக்கும் நோக்கத்துடன் வெளியே புறப்பட்டுச் செல்ல ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தார் துரைசிங்கம் முதலாளி. அப்போது கோவிந்தனும், குட்டியனும் அவரைத் தேடி அங்கு வந்தார்கள்.

"என்ன விஷயம் இந்த நேரத்திலே இரண்டு பேருமாய் வாரியன்?" அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

"உங்களிட்டைத்தான் கமக்காறன் வந்தனங்கள். ஒரு முக்யமான விஷயமாய்க் கதைக்க வேணும்" எனக் கை களை பிசைந்தபடி கூறினான் குட்டியன்.

துரைசிங்கம் முதலாளி விழுந்தையிவிருந்த வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டார்.

குட்டியனும், கோவிந்தனும் வாசற்படியில் வந்து நின் றார்கள்.

"கமக்காறன் எங்கடை அன்னமார்கோயில்வேள்விக்கு இன்னும் கொஞ்சக்காலந்தானே இருக்குது. அதைப் பற்றி ஒருக்காக் கதைப்பமெண்டுதான் வந்தனங்கள்..." எனப்பிட ரியைச் சொறிந்தபடி கூறினான் கோவிந்தன்.

"அதுக்கேன் என்னட்டை வந்து கதைப்பான். நீங்கள் ஏதோ செய்யிறதைச் செய்யுங்கோவன்."

"அப்பிடிச் சொல்லக் கூடாது கமக்காறன்... நீங்கள் தான் ஒவ்வொரு வரியமும் வந்து நின்று வேள்வியைநடத்தி வைக்கிறீங்கள் இந்த வரியமும் நீங்கள்தான் நடத்த வேணும்."

கோவிந்தன் இப்படிச் கூறியது துரைசிங்கம் முதலாளியின் மனதில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. மாணிக்கத்தைத் தான் தாக்கியதையும் அவர்களுக்குத் தான் இழைத்த துன்பங்களையும் மறந்து இப்போது தன்னிடமே கோவிந்தன் வந்திருப்பதை நினைத்தபோது அவனைப் பற்றி ஓர் உயர்ந்த எண்ணம் அவரது மனதில் ஏற்பட்டது.

"ஏதோ என்னுடைய இயண்டதைச் செய்யிறான். இந்த வருஷம் நீங்கள் வேள்வியை நடத்துங்கோ. அடுத்த வருஷம் என்னென்ன நடக்குமோ சொல்ல முடியாது." எனக் கூறினார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

"ஏன் கமக்காறன் அப்பிடிச் சலிப்பாய்ச் சொல்லுறியன்?" எனக் கேட்டான் குட்டியன்.

"நான் கோயில் காணியை விற்கத் தீர்மானிக்கிட்டன். எப்பிடியும் அடுத்த வருஷம் அந்தக் காணி கைமாறி விடும்" எனக் குட்டியனைப் பார்த்துக் கூறினார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

"அது எங்கடை குலதெய்வம் இருக்கிற காணி கமக்காறன். அதை நீங்கள் விக்கப்பட்டாது" கோவிந்தனின் குரலில் உறுதி தொனித்தது.

எந்தக் காரணத்துக்காக அந்தக் காணியை விலை கொடுத்து வாங்குவதற்கு மற்றவர்கள் தயங்குகிறார்களோ அதே காரணத்துக்காக கோவிந்தன் அதனை விற்பதற்கும் தடை சொல்லுகிறான்.

"அது என்றை காணி. அதை நான் விற்கத்தான் போறன். அதை ஒருத்தரும் தடுக்கேலாது" எனக் கண்டிப்பான குரலில் கூறினார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

"கமக்காறன் நீங்கள் விக்கிறதை நாங்கள் தடுக்கேல்லை. அது உங்கடை காணி ... நீங்கள் இவ்வளவு காலமும் எங்களை அந்தக் காணியிலே கோயில் கட்டிக் கும்பிடவிட்ட மாநில இனிமேல் அந்தக் காணியை உங்களிடடை விலைக்கு வாங்

கப் போறவையும் விடுவின்மென்று நாங்கள் எப்பிடி நம்பி ரது?" எனக் கேட்டான் குட்டியன் பணிவான் குரலில்.

"நான் உங்களுக்குப் பெருந்தன்மையோடையோட அந்தக் காணியிலே கோயில் வைச்சிருக்க விட்டமாதிரி எல்லாரும் விடமாட்டினம்தான் குட்டியன்... அதுக்காக நான் காணியை விக்காமல் விடமுடியாது. அதை வித்துத்தான் என்றை சில பிரச்சினையளைத் தீர்க்கவேண்டியிருக்கு."

"கமக்காறன் நாங்கள் இப்பிடிச் கேக்கிறதுக்கு குறை நினைக்கப்பட்டாது. எங்கடை குலதெய்வம் இருக்கிற காணியை நீங்கள் எங்களோடையே விட்டுடுங்கோ... அதுக்குரிய காணை நாங்கள் எல்லோருமாய்ச் சேர்ந்து உங்களுக்குத் தாறம்."

குட்டியன் இப்படிச் கூறியபோது துரைசிங்கம் முதலாளி ஒரு கணம் யோசித்தார்.

"இவங்களுக்கு காணியை விலைக்கு கொடுப்பதா.....?"

"ஊரில் உள்ள எவருமே இதுவரை காலமும் செய்யாத காரியத்தை நான் செய்வதா?"

"ஏன் செய்யக் கூடாது? எனது சமூகத்தவர் எல்லாரும் அந்தக் காணியை வாங்குவதற்குத் தயங்கும்போது... அதனை ஏன் இவர்களுக்கு விலைக்குக் கொடுக்கக் கூடாது?"

"இந்த ஊரிலே இதுவரைக்கும் அப்படி ஒரு வழமையில்லை. உங்களுக்கு ஒருத்தரும் காணியை விலைக்குக் கொடுக்கமாட்டினம். ஆனாலும் நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் வற்புறுத்திக் கேக்கிறபடியால் உங்களுக்கு அந்தக் காணியை விலைக்குத் தாறம்" துரைசிங்கம் முதலாளி ஏதோ பரிந்து உதவி செய்ய முன்வந்திருப்பவர் போன்ற பாவனையில் அவர்களிடம் கூறினார்.

கோவிந்தனுக்கும் குட்டியனுக்கும் உள்ளத்திலே மகிழ்ச்சி பிரவாதித்துப் பாய்ந்தது.

"கமக்காறன், அன்னமார் உங்களுக்கு ஒரு குறையும் விடமாட்டார்" என வாழ்த்தினுள் கோவிந்தன்.

அப்போது கேற்றைத் திறந்து கொண்டு பரபரப்புடன் அங்கே வந்தார் செல்லப்பர்.

"அண்ணை, பிள்ளைக்கு கொஞ்சம் வருத்தம் கடுமை. தேகமெல்லாம் வெட்டி வெட்டி இழுக்குது; மேலும் குளிர்த்து போச்சு. உடனே பெரியாஸ்பத்திரிக்குக்கொண்டு போக வேணும்; அண்ணை ஒருக்கா உந்தக்காரைக்கொண்டு வாறியே....."

செல்லப்பர் இப்படிக்கூறியபோது அவரது முகத்தில் இருந்த கலக்கத்தைப் பார்த்த துரைசிங்கம் முதலாளி உடனே எழுந்திருந்தார்.

நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட கோவிந்தனும் குட்டியனும் இனி அங்கு தாமதிப்பது முறையில்லை என நினைத்து துரைசிங்கம் முதலாளியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

செல்லப்பரைக் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு அவரது வீட்டுக்கு விரைந்தார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

47.

பகல் உணவுக்காக தோட்டத்தில் இருந்து அப்போதுதான் பிடுங்கி வந்த மரவள்ளிக்கிழங்கை, துண்டு துண்டாகக் கத்தியால் நறுக்கி அதன் தோலை உரித்துச் சட்டியில் போட்டுக் கழுவிக்கொண்டிருந்தாள் பொன்னி.

துரைசிங்கம் முதலாளியின் வீட்டிலிருந்து திரும்பிவந்த கோவிந்தனது முகத்தைப் பார்த்த போது அவன் துணுக்குற்றான். அவன் அதிர்ச்சி அடைந்தவன் போலக் காணப்பட்டான்.

"போன இடத்திலே ஏதேன் கரச்சலோ.....?" கமக்காறன் ஏதேன் சொன்னவரோ?" எனக் கோவிந்தனிடம் பதட்டத்துடன் கேட்டாள் பொன்னி.

"அங்கையொரு கரச்சலும் இல்லை" எனக் கூறிய கோவிந்தன், "எங்கை உவன் பெடியன் மாணிக்கனைக் காணோல்லை?" என வினவினான்.

"அவன் கொஞ்சத்துக்கு முன்னந்தான் கிணத்தடிப் பக்கம் போனவன்..... ஏன்..... அவனைப் பற்றி ஏதேன் கரச்சலோ?"

"செல்லப்பர் கமக்காறனின்ரை மேளுக்கு வருத்தம் கடுமையாம்; அவசரமாய் ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுபோகினம்" என்றான் கோவிந்தன்.

"அதுக்கென்ன போகட்டும்; நீங்கள் ஏன் கவலைப் படுகிறீயன்?" எனக் கேட்டாள் பொன்னி.

"அதுக்கில்லைப் பொன்னி, துரைசிங்கம் கமக்காறன் வீட்டிலே விரகை ஒரு விஷயம் கேள்விப்பட்டம். அதுதான் எனக்குப் பெரிய யோசனையாய்க்கிடக்கு. கமக்காறனின்ரை மேன் உவன் மாணிக்கனை பார்க்க வேணுமென்று புலம்பிக் கொண்டு இருக்கிறுவாம்."

"அதுக்கு நாங்கள் என்ன செய்யிறது?" என்றாள் பொன்னி அலட்சியமாக.

அப்போது கிணத்தடியிலிருந்து குளித்துவிட்டுத் திரும்பிய மாணிக்கம், பார்வதியைப் பற்றி ஏதோ தாயும் தந்தையும் கதைப்பதைக் கேட்டதும் தட்டிப்படலையின் அருகில் நின்று அவர்களது பேச்சை உற்றுக் கேட்டான்.

"உவன் பெடியன் செத்துப் போனானென்று சொல்லி ஏமாத்தித்தானும் கமக்காறன்ரை மேளுக்குக் கனியாண்ம் முடிச்ச வைச்சவையாம்."

"ஆர் உந்தச் சங்கதி உங்களுக்குச் சொன்னது?"

"நானும் குட்டியனும் துரைசிங்கம் கமக்காறன் வீட்டிலேயிருந்து திரும்பி வரேக்கை கேள்விப்பட்டம். உங்கை மடத்தடியிலே உதுதான் கதையாய்க் கிடக்கு."

"ஐயோ உதாலை எங்களுக்குமெல்லோ வின்பழிவரப் போகுது" எனக் கவலையுடன் கூறினாள் பொன்னி.

இதுவரை நேரமும் அவர்களது சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மாணிக்கம் அதிர்ச்சியடைந்தான். பார்வதி என்னை நினைத்துக் கலங்குகிறாள்? இந்தப் பாரிகள் எல்லாரும் சேர்ந்து என்னை இறந்துவிட்டதாகக்கூறி அவளை ஏமாற்றிவிட்டார்களா? அவளது மனதை இவ்வளவு காலமும் அணு அணுவாய்ச் சித்திரவதை செய்துவிட்டார்களே! ஒவ்வொரு நிமிஷமும் என்னைச் சந்திப்பதற்காக அவள் தவித்திருப்பாளே! நான் ஒரு பாவி; அவளைத் தவறாக எண்ணிக் கொண்டு அவளைச் சந்திப்பதற்கு எந்த முயற்சியும் எடுக்காமல் விட்டுவிட்டேனே. நான் உடனே அவளிடம் செல்ல வேண்டும். எவ்வித தடையேற்பட்டாலும் அதைத் தகர்த்துக் கொண்டு அவளைச் சந்தித்து உண்மை நிலையை அறிய வேண்டும்.

மறுகணம் மாணிக்கம் அவசர அவசரமாக வீட்டினுள்ளே சென்று உடையை மாற்றிக் கொண்டு வெறி கொண்டவன் போல் வெளியே ஓடினான்.

48.

செல்லப்பரும் அன்னம்மாவும் பார்வதியைத் தூக்கி வந்து காரில் ஏற்றியபோது அவளைக் கவனித்த துரைசிங்கம் முதலாளி திகைத்துப் போனார். முத்தையன் கட்டிவிருந்து அவளை அழைத்து வந்த போதுதான் அவர் பார்வதியைக் கடைசித் தடவையாகப் பார்த்திருந்தார். இப்போது பார்வதியின் தோற்றம் முழுமையாக மாறியிருந்தது. துரைசிங்கம் முதலாளிக்கு ஏனோ அவரை அறியாமலே அவரது மனதில் ஒருவித பயம் ஏற்பட்டது.

ஆஸ்பத்திரிக்கு இவளைக் கொண்டுபோனாலும் பிழைத்துக் கொள்வானா என்பது அவருக்குச் சந்தேகமாக இருந்தது.

என்னாலேதான் பார்வதி இந்த நிலைமையை அடைந்திருக்கிறாள்? நான் இவளை மாணிக்கத்திடமிருந்து பிரித்துக் கூட்டி வந்ததாலேதான் இவளது உயிருக்கே ஆபத்து ஏற்படும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறதா?

துரைசிங்கம் முதலாளி ஆஸ்பத்திரியை தோக்கி வேகமாகக் காரை ஓட்டிச் சென்றார். பார்வதிக்கு எதுவும் நடந்துவிடக் கூடாதேயென அவரது மனம் ஏங்கிய வண்ணம் இருந்தது.

"தம்பி கொஞ்சம் சுறுக்காய்ப் போ. பார்வதியின்னை கைகால் எல்லாம் குளிரத் தொடங்குது" அன்னம்மா துரைசிங்கம் முதலாளியைத் துரிதப்படுத்தினாள்.

செல்லப்பரும் சின்னத்தங்கமும் எதுவுமே பேசவில்லை. அவர்கள் இருவருமே அப்போது கதைக்கக் கூடிய நிலையில் இருக்கவில்லை.

ஆஸ்பத்திரியை அடைந்தபோது வாசலில் நின்ற காவலாளியிடம், "இது அவசரமான கேஸ்" எனக்கூறிய படி நேராகக் காரைப் பிரசவவிடுதியின் பக்கம் கொண்டு சென்று வாசலில் நிறுத்தினார் துரைசிங்கம் முதலாளி.

ஆஸ்பத்திரி ஊழியர்களும் தாதிமார்களும் பார்வதியை "ஸ்ரெச்சரி"ல் வைத்துப் பிரசவ அறைக்குக் கொண்டு சென்றார்கள்.

பார்வதியைச் சோதித்த வைத்தியர்கள் துரிதமாக இயங்கத் தொடங்கினார்கள். பார்வதியின் இரண்டு கைகளிலும் ஊசி மூலம் மருந்தைச் செலுத்தினார்கள்.

"டொக்டர், இப்ப நாங்கள் கொண்டு வந்த நோயாளியின் நிலைமை எப்படி இருக்கு?"— வெளியே வந்த மருத்துவரிடம் துரைசிங்கம் முதலாளி விசாரித்தார்.

"இது ஒரு சீரியஸ் கேஸ், நோயாளியின் நிலைமையை நாங்கள் திடமாக சொல்லேல்லாது. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளே குழந்தையைப் பிரசவிக்கச் செய்யவேணும்;

இல்லாவிட்டால் நோயாளியின் உயிருக்கே ஆபத்தாக முடியலாம்" எனக் கூறியவைத்தியர் மீண்டும் பிரசவ அறைக்குத் திரும்பினார்.

"ஐயா, என்னை பிள்ளையை எப்பிடியெண்டாலும் காப்பாத்திப் போடுங்கோ" என அழுதபடி அவரைக் கை கூப்பி வணங்கினாள் சின்னத்தங்கம்.

எல்லோருக்கும் ஒரே கலக்கமாக இருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் பிரசவ அறைக்குள் இருந்துகுழந்தை வீரிட்டு அழும் சத்தம் கேட்டது.

வைத்தியரும் தலைமைத் தாதியும் ஏதோ தங்களுக்குள் பேசியபடி வெளியே வந்தார்கள்.

"ஆண் குழந்தை பிறந்திருக்கு.....இப்ப நாங்கள் தாய்க்கு இரத்தம் ஏத்தியிருக்கிறம்; தாயின் நிலைமையைப் பற்றி எதுவும் சொல்ல முடியாது—" தலைமைத் தாதி கூறினாள்.

துரைசிங்கம் முதலாளி நிலை கொள்ளாமல் அங்குமிங்கும் உலாவியபடி இருந்தார். செல்லப்பர் தலையிலே கை வைத்தபடி வெளியே போடப்பட்டிருந்த வாங்கில் உட்கார்ந்திருந்தார். அன்னம்மாவும் சின்னத்தங்கமும் அழுத வண்ணம் பிரசவ அறையின் வாசலிலேயே நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு மணி நேரத்தின் பின் பார்வதியைப் பிரசவ அறையிலிருந்து பக்கத்திலுள்ள வேறொரு அறைக்கு மாற்றினார்கள். அவளது இடது கைபில் ஊசிமூலம் இரத்தம் ஏற்றப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் பார்வதி கண்ணிழித்துப் பார்த்தாள். எல்லோரும் கட்டிலின் பக்கத்தில் போய் நின்று அவளைக் கவலையுடன் பார்த்த வண்ணம் இருந்தார்கள். அப்போது தாதி ஒருத்தி பார்வதியின் குழந்தையை எடுத்து வந்து கட்டிலின் பக்கத்திலுள்ள தொட்டிலில் கிடத்திவிட்டுச் சென்றாள்.

பார்வதி அங்கிருந்த எல்லோரையும் மாறிமாறிப் பார்த்தாள். அவளது கண்களில் அளவிட முடியாத ஏக்கம் குடி கொண்டிருந்தது. அவளது இதயத்திலிருந்து பெருமூச்சென்று வெளிப்பட்டது.

அப்போது யாரும் எதிர்பார்க்காதவகையில் வெளியேயிருந்து மாணிக்கம் அங்கு ஓடிவந்தான். அவனைக் கண்டதும் பார்வதியின் கண்கள் மலர்ச்சியடைந்தன. அவள் எழுந்து உட்கார முயன்றாள்.

மாணிக்கம் அவள் அருகில் சென்று அவளது கைகளை ஆதரவோடு பற்றினான். அங்கு நின்ற எவருமே அவனைத் தடுக்கவில்லை.

"மாணிக்கம்.....மாணிக்கம்....." பார்வதியின் உதடுகள் அசைந்தன.

அவன் அவளது வதனத்தை நோக்கிக் குனிந்தான்.

"மாணிக்கம்.....உங்களை செத்துப் போச்சென்று என்னை நம்ப வைச்சிட்டினம். என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ" அவளது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

மாணிக்கம் அவளது கண்ணங்களில் வழிந்த கண்ணீரைத் தனது கைகளால் துடைத்துவிட்டான். அவனது கண்களிலும் கண்ணீர் குளமாகி நின்றது.

"பிள்ளை நீ கொஞ்ச நேரம் பேசாமல் படுத்திரு" எனச் சின்னத்தங்கம் அழுதவண்ணம் கூறினாள்.

"அம்மா என்னை பிள்ளையின்னை முகத்தை ஒருக்கா எனக்குக் காட்டுங்கோ" பார்வதி வார்த்தைகளைக் கூற முடியாமல் திணறினாள்.

சின்னத்தங்கம் தொட்டிலில் கிடந்த குழந்தையை எடுத்து வந்து பார்வதியின் அருகிலே கிடத்தினாள்.

பார்வதி குழந்தையை வருடியபடி மாணிக்கத்தின் முகத்தைப் பார்த்து ஏதோ கூறுவதற்கு முயன்றாள்.

“கொஞ்சம் அமைதியாய் படுத்திருங்கோ பார்வதி” மாணிக்கம் அவளை மன்றாடினான். அவனது குரல் தழதழத்தது.

“மாணிக்கம் இது.....இது... உங்களுடைய சொத்து” அவனது கையைப் பிடித்துக் குழந்தையின் மேல் வைத்த படி கூறினான் பார்வதி.

மாணிக்கம் குழந்தையைத் தன் இரு கைகளாலும் தூக்கி நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டான்.

திடீரெனப் பார்வதியின் உடல்பதறியது. அவள் ஆவேசத்துடன் கட்டிலில் எழுந்து உட்கார முயன்றாள். கையிலே ஏற்றப்பட்டிருந்த ஊசியைப் பிடுங்கி எறிந்தாள்.

அதனைப் பார்த்த தாதி ஒருத்தி அவளருகே ஓடிவந்து அவளைக் கட்டிலில் படுக்கவைக்க முயன்றாள்.

“என்னைப் பிடிக்காதையுங்கோ...என்னைப் பிடிக்காதையுங்கோ” எனக் கூறிக் கொண்டு பார்வதி திமிறினாள்.

உடனே அந்தத் தாதி ஓடிப்போய் வைத்தியரை அழைத்து வந்தாள். அவர் அவசர அவசரமாக அவளுக்கு ஏதோ சிகிச்சைகள் செய்தார்.

“என்னை ஒண்டும் செய்யாதையுங்கோ டொக்டர்..... என்னைச் சாகவிடுங்கோ....”

பார்வதி படுக்கையில் தலையை அங்குமிங்குமாக ஆட்டியபடி புரண்டாள். அவளது நாடியைச் சோதித்த வைத்தியரின் முகத்தில் பரபரப்பு ஏற்பட்டது.

பார்வதியின் கண்கள் சோர்வடைந்தன. அவள் இப்போது மாணிக்கத்தைப் பார்த்து ஏதோ கூற முயன்றாள்.

“மாணிக்கம்.....மாணிக்கம்.....”

அவளது உதடுகள் அசைந்தன. விழிகள் இமைக்குள் செருகின. மறுகணம் அவளது தலை சாய்ந்தது.

மாணிக்கம் வெறி கொண்டவன் போல் பார்வதி படுத்திருந்த கட்டிலில் தலையை மோதி, “ஐயோ.....என்றை பார்வதியைக் கொலைசெய்து போட்டார்களே” எனக் கதறித் துடித்தான்.

சின்னத்தங்கமும், அன்னம்மாவும் ஒருவரை யொருவர் கட்டிப் பிடித்து ஓலமிட்டு அழுதார்கள்.

செல்லப்பர், பார்வதியின் கால்களை கட்டிக்கொண்டு, “பிள்ளை எங்களை விட்டுட்டுப் போட்டியே” என விம்மினார்.

துரைசிங்கம் முதலாளியின் நெஞ்சு பதைபதைத்தது. அவரது கண்களிலும் கண்ணீர் குளமாகி நின்றது.

உலகத்துச் சோகமெல்லாம் ஒன்றுகலந்தாற்போல் மாணிக்கத்தின் கையினிருந்த குழந்தை விரிட்டு அழுது கொண்டிருந்தது.

49.

அன்று சனிக்கிழமை அன்னமார் கோயில் வேள்வி வெகு விமரிசையாக நடந்து கொண்டிருந்தது. எங்கு பார்த்தாலும் சனக் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. ஒலிபெருக்கியில் இசைத்துக் கொண்டிருந்த சினிமாப் பாட்டின் ஒசையையும் மீறிக்கொண்டு பறைமேளத்தின் ஒலி ஒருவித லயத்துடன் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

இந்த வருடம் மாணிக்கம்தான் முகாமைக்கு நின்று வேள்வியை நடத்தினான். அவனது நண்பன் சுந்தராமியும், அவனுக்கு ஒத்தாசையாக அங்கு நடக்கும் காரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். சுந்தராமியின் மனைவி செங்கமலம் வியப்புடன் அங்கு நடப்பதையெல்லாம் பார்த்து இரசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

துரைசிங்கம் முதலாளியை வேள்விக்கு வரும்படி கோவிந்தன் அழைத்திருந்த போதும், அவர் அங்கு செல்லவில்லை. அன்று தான் செல்லப்பர் தனது பேரக் குழந்தையைப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குக் கொண்டு செல்வதாக இருந்தார். அவரோடு தானும் கூடிச் செல்ல விரும்பிய

துரைசிங்கம் முதலாளி காலையிலேயே செல்லப்பரிஷ்
வீட்டுக்கு வந்திருந்தார்.

எல்லோருமாகக் கோவிலுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

செல்லப்பர் குழந்தையைத் தனது இரு கைகளாலும் அணைத்துக்கொண்டு முன்னால் நடந்தார். அவருக்குப்பக்கத்தில் அர்ச்சுனைத் தட்டுடன் நடேசு வந்தான் துரைசிங்கம் முதலாளியும், அன்னம்மாவும் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்தகொண்டிருந்தார்கள். சின்னத்தங்கம் மட்டும் கோயிலுக்கு வராமல் வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டான்..

அவர்கள் வாசிகசாலையைத் தாண்டிச்செல்லும் போது சின்னத்தம்பரும், அம்பலவாணரும் அங்கிருப்பதைக் கவனித்த நடேசு,

"அண்ணையவை, நாங்கள் பிள்ளையைக் கோயிலுக்குக் கொண்டு போறம். நீங்களும் வாரியனோ?" என உற்சாகத்துடன் அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

"நீ போ மச்சான்..... நாங்கள் இப்ப வேள்விக்கு போக வேணும். பிறகு உன்னை வீட்டிலே வந்து சந்திக்கிறம்" எனச் சிரித்தபடி கூறினார் அம்பலவாணர்.

"பாவம் செல்லப்பர் அநியாயமாய்ப் பார்வதியைச் சாகக் குடுத்திட்டு இருக்கிறார். அவளை மாணிக்கனோடையே வாழ விட்டிருக்கலாம்" சின்னத்தம்பர்தான் அம்பலவாணரிடம் கூறினார்.

பறை மேளத்தின் ஒலியும், சேமக்கலத்தின் நாதமும் காற்றிலே மிதந்து வந்தது.

அன்னமார் கோயில் வேள்வி ஆரம்பமாகி விட்டது.

கோவிந்தன் உருக்கொண்டு ஆடத் தொடங்கினான். பறைமேளம் அடிப்பவர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து நின்று அவனது ஆட்டத்துக் கேற்ப தாளத்தை மாற்றி அடிக்கத் தொடங்கினார்கள். "அன்னமாருக்கு அரோகரா..... அன்னமாருக்கு அரோகரா..." எனப் பத்தர்கள் தலைமேல்

40951

கரம் குவித்து வணங்கினார்கள்.

கோவிந்தன் கையிலே சங்கை எடுத்துக் கொண்டு இப்போது பலமாகத் துள்ளித் துள்ளி உருவாடிக்கொண்டிருந்தான்.

கோயிலில் பலிபீடத்தின் பின்னால் தனது சால்வையை விரித்து அதிலே குழந்தையைக் கிடத்தினார் செல்லப்பர்.

"பூம்..... பூம்....."

கோவிந்தன் எழுப்பிய சங்கொலி காற்றிலே மிதந்து வந்தது.

பிள்ளையார் கோயிலில் குருக்கள் பூசையை ஆரம்பித்தார்.

செல்லப்பர் பேரப் பிள்ளையை இரு கைகளிலும் தூக்கி கோயிலே மூன்று முறை வலம் வந்து குழந்தையின் பெயரில் அர்ச்சுனை செய்வித்தார்.

குருக்கள் பூசை முடிந்ததும் குழந்தையின் நெற்றியில் திருநீறு அணிந்து சந்தனப் பொட்டும் இட்டார்.

"பூம்..... பூம்....."

கோவிந்தன் மீண்டும் மீண்டும் சங்கநாதம் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தான். போர்க்களத்திலே வெற்றிகண்ட வீரன் சங்கநாதம் ஒலிப்பது போல் அவன் ஆலேசத்துடன் சங்கை ஊதிக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் எழுப்பிய சங்கநாதம் விண்ணில் அதிர்ந்து எங்கும் பிரவாகித்து ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

(முற்றும்)

தமிழ் இலக்கிய மன்றம்,
தணக்காய்வுத் திணைக்களம்,
சென்னை 7.

ஈழத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்
களின் தரமான படைப்புக்கள் மாதா
மாதம் வீரகேசரி பிரசுரமாக நூலுரு
வில் வெளிவருகின்றன.

தவறாமல் இவைகளைப் பெற்று உங்
கள் இல்லத்தில் ஓர் 'குடும்ப நூல் நிலை
யத்தை' ஆரம்பியுங்கள்.

ஆறு புத்தகங்களை அடுத்து நீங்கள்
வாங்கினால், ஏழாவது புத்தகம் இனா
மாக அனுப்பி வைக்கப்படும். இப் பரி
சுத் திட்டத்தில் ஏற்கனவே ஆயிரத்
துக்கு மேற்பட்ட வாசகர்கள் இனாமாக
நூல்களைப் பெற்றுள்ளனர்.

புத்தகங்களைக் கிரமமாகப் பெறுவ
தில் கிரமமிருந்தால் நீங்கள் தொடர்பு
கொள்ளவேண்டிய விலாசம்:

விநியோக நிர்வாகி,
வீரகேசரி,
த. பெ. 160,
கொழும்பு.

வீரகேசரி பிரசுரம் - 58

தமிழ் இலக்கிய மன்றம்,
கனகசபை, வந்தவழி, கனகசபை,
கொழும்பு 7.

மூட நம்பிக்கைகளும், வரட்டுக்
கௌரவமும் எப்படியெல்லாம்
ஒரு அபலையின் வாழ்வை சூறை
யாடி விடுகின்றன என்பதற்கு
எடுத்துக்காட்டு இந்நாவல். சமூகக்
கொடுமைகள் எதிர்த்தபோதும்
அவள் துவண்டுவிடவில்லை. ஒரே
இலட்சியத்திற்காக வாழ்ந்து, தன்
சுவடுகளை இந்நாட்டு மண்ணில்
அழியாமல் விட்டு மறைகின்றாள்.

- சமூக நாவல் -

1067